PATTI BECKMAN

Barca visurilor

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

Încetul cu încetul, aerul cald al uscătorului de păr șterse aburul de pe oglinda din baie.

"Iată!" oftă Susanne L'Anjeau văzându-și chipul apărând în oglindă, fața ei ovală cu nasul ușor cârn, aureolată de părul negru și scurt. Ce senzație ciudată să nu-și mai simtă părul pe gât și pe umeri! Opri uscătorul de păr. "N-o să mai am nevoie de el! murmură ea; cu un păr atât de scurt, va fi de-ajuns soarele Louisianei ca să-l usuce!"

Își puse un șort din blugi și tricoul; privirea îi căzu pe foarfecă, instrumentul acestui masacru. O luă și o puse într-un sertar.

"Ce-o să zică Howard?" se întrebă ea privindu-se încă o dată în oglindă. De ani de zile, el era "cavalerul" ei și și toți din jurul lor credeau că, mai devreme sau mai târziu, se vor căsători.

Mereu vesel și împăciuitor, reușise să-l facă să recunoască faptul că nu trebuia să amestece sentimentele cu munca; știa cum să facă să obțină de la el ce dorea, așa că probabil îl va face să accepte și noua ei coafură!

Era chiar păcat că Susanne nu putea să facă apel la el pentru impasul financiar în care se afla familia ei. Dintre toți cunoscuții, el ar fi fost

singurul care i-ar fi ajutat cu plăcere! Dar, din păcate, nu avea posibilitatea: fiscul îi lăsa exact atât cât să poată trăi decent.

Cu îngrijorarea în suflet, își luă uscătorul de păr și se duse în bucătărie, unde Edna L'Anjeau tocmai spăla vasele după micul dejun.

– Poftim, mamă! poți să adaugi și ăsta la celelalte lucruri pe care le punem la vânzare.

Mama ei se întoarse și păli văzând-o.

– Oh! Susanne! Părul tău...

– Eram sigură că vei protesta! Nu crezi că ar fi timpul ca, la douăzeci și patru de ani, să scap de buclele de fetiță și să adopt o coafură mai serioasă? Mie îmi place cum îmi stă, ție nu?

– Ești atât de schimbată! Va trebui să mă obișnuiesc.

Susanne o îmbrățișă zâmbind.

– Nu ți se pare că îți seamăn mai mult așa?

– Sper că nu ți-ai sacrificat părul numai ca să putem vinde uscătorul de păr? întrebă Edna cu un aer bănuitor.

– Mă crezi în stare de așa ceva? exclamă Susanne, evitând să răspundă direct la întrebare.

– Bineînțeles! Ai născoci orice pentru a încerca să salvezi barca de pescuit a tatălui tău! Mi se pare foarte bizar că ți-ai ales tocmai acest moment ca să-ți tai părul...

– Este o simplă coincidență!

– Ești prea bună, draga mea, murmură Edna, cu lacrimi în ochi.

Probabil că totuși nu îndeajuns de bună, își zise Susanne. În ciuda eforturilor ei de a-i fi pe plac, tatăl său n-o iubise niciodată așa cum o iubea pe sora ei, Helen. Dacă măcar acest sacrificiu al buclelor ei l-ar putea face să simtă cât de mult ar fi vrut să-i fie pe plac!

– Bună ziua, tată, lansă ea pe un ton vesel când intră în salon.

Se așeză pe genunchii tatălui său și-i luă ziarul din mână.

– Ce se mai petrece azi în Louisiana și în lume?

– Tocmai mă pregăteam să aflu când o obrăznicătură s-a aruncat pe mine și mi-a furat ziarul!

Începură să râdă amândoi. Dar domnul L'Anjeau era atât de preocupat, încât neliniștea i se citea pe față.

Cum de nu putea să fie atât de serioasă și deșteaptă ca sora ei? Era evident că tatălui său i-ar fi plăcut să fie așa. Dar cum să-ți stăpânești un optimism firesc?

Încercă să-l mai încurajeze.

– Nu-ți face griji, tată! Totul se va aranja, sunt sigură.

– Fără îndoială...

Susanne simți o strângere de inimă. Întotdeauna, i se păruse că tatăl său este mare, voinic, atotputernic. Acum însă îl vedea șezând aici, înfrânt, reproșându-și parcă eșecul, rușinat că își duce familia la ruină... Nu putea suporta să-l vadă astfel. Când era mică, el găsea întotdeauna mijlocul de a o consola, de a o încuraja. Acum, era de datoria ei să-i vină în ajutor.

Schimbând subiectul, îl întrebă:

– Cum ți se pare noua mea coafură?

– Mi se părea mie că ai ceva schimbat!

– Dar nu știai ce! Ești în stare să localizezi un banc de creveți de la un kilometru distanță, dar nu remarci faptul că fiica ta și-a tăiat părul! Ăsta da tată! adăugă ea râzând.

– Scuză-mă. Mă gândeam probabil la altceva...

– Nu-i nimic, zise ea cu părere de rău că, fără să vrea, îl readusese la preocupările lui. Ce-ar fi să mergem să vedem ce se mai întâmplă cu reparațiile bărcii?

– Du-te fără mine.

– De ce? Nu te ajută cu nimic să stai încuiat aici! O mică plimbare îți va face bine!

– Ești drăguță, dar prefer să rămân aici, zise el cufundându-se din nou în lectură.

***

Coborând în pas vioi spre docuri, Susanne se gândea la nenorocirile care se abătuseră asupra familiei ei. Pentru toți, numele de L'Anjeau evoca o lungă și mândră ramură de creoli care urca până la primii coloni francezi și spanioli. Acestor strămoși datora Susanne probabil tenul său mat și părul negru.

După războiul de secesiune, familia pierduse cea mai mare parte din numeroasele sale domenii, dar își păstrase rangul și salvase o mare parte din avere. În mai multe rânduri, familia L'Anjeau jucase un rol politic important în structurile statului sau chiar în Congres.

Bunicul Susannei venise și se instalase în acest mic port consacrându-se exploatării piscicole. Reușise strălucit în afaceri și cumpărase o clădire somptuoasă pe care a restaurat-o. Aici crescuse Susanne. Pe vremea aceea, situația tatălui său părea atât de solidă și de nezdruncinat precum grinzile acestei, clădiri care rezista întotdeauna celor mai teribile uragane.

Pe vremea aceea, tatăl său poseda o adevărată flotilă de pescuit. Era un om foarte activ, îi plăcea să navigheze și să participe personal la campaniile de pescuit. Niciodată nu putuse să fie convins să rămână

doar la birou. Poate că acest lucru era regretabil. Poate că acum n-ar mai fi în această situație disperată, dacă ar fi fost un mai bun gestionar? Dar preferase întotdeauna să se afle la bord împreună cu mateloții săi.

Din fragedă copilărie, Susanne învățase să iubească bărcile, zgomotul regulat al motoarelor lor, țipătul ascuțit al pescărușilor ce se abăteau spre proră în speranța că vor înhăța un pește.

Necazurile începuseră atunci când unchiul ei îl convinsese pe tatăl său să investească în forajele petroliere. Nu s-a găsit petrol și societatea falimentase. Unchiul său, îngropat în datorii, părăsise în grabă Statul, dar tatăl ei, pentru a salva onoarea numelui pe care-l purta, vânduse casa și o parte din bărci pentru a-i despăgubi pe creditori.

Apoi, dezastrele se succedaseră unul după altul. Câteva sezoane proaste de pescuit și, în final, un uragan înspăimântător, îi ruinase. Instalați acum într-o cabană mică de lângă port, nu mai aveau decât o singură barcă. Se numea "Helanne" și acum era în reparații.

Ajunsă la docuri, Susanne, pe care mersul grăbit prin soare o cam încălzise, se opri și citi pentru a mia oară cuvintele de pe firma hangarului:

"Harry's Bar - Bere rece

Plase de pescuit. Vânzări și cumpărări de creveți".

Ce bine se simțea aici! Mirosul de pește se amesteca plăcut cu cel al bărcilor proaspăt vopsite sau cu mirosul de smoală, iar pe buze simțea gustul sărat al aerului.

O cuprinse o vagă nostalgie. Unde erau vremurile când toți pescarii le alintau, pe ea și pe sora ei, în dialectul lor cajun și le învârteau pe sus veseli, din mână-n mână? Erau fiicele patronului și aveau dreptul la toată atenția și chiar la cadouri de Crăciun sau la aniversări.

Timpurile acela trecuseră. Măcar știa că avusese parte de fericire, de siguranță, de lux. Atâția oameni trăiesc în mizerie toată viața!

Sora ei însă, nu accepta această întoarcere a norocului. Iată de ce tatăl său era fără îndoială atât de deprimat. Știa că Susanne se putea adapta la orice situație, dar se gândea că Helen era nefericită din cauza lui...

Poate că ar trebui să vorbească mai pe îndelete cu sora ei? Dar la ce bun! Helen era Helen, o egoistă prea răsfățată și nimic nu i-ar putea schimba atitudinea.

– Salut, Alex! strigă ea pe un ton vesel, lovind ușor cu palma coca bărcii. Cum se mai prezintă vechitura asta de barcă?

Alex o privi mirat. Ea își aminti brusc de coafura schimbată. Alex era o persoană mult prea rezervată încât să-și permită cel mai mic comentariu, dar privirea lui trăda surprinderea.

Era unul dintre oamenii care reparau barca, susținută în aer de niște imense bârne.

– Don'șoară, este imposibil de prevăzut cât timp va dura!

– De ce, Alex?

Arareori surâdea acest mărunțel cajun cum li se spune francezilor din Louisiana, cu fața oacheșă arsă de soare și bătută de vânt. Astăzi însă, era mai grav ca niciodată.

– Dumnezeule, coca aceasta este roasă de scoici! Niciodată domnul L'Anjeau n-a lăsat vreun vas să ajungă în halul ăsta! Pentru el, întreținerea bărcilor era un lucru sfânt! De ce a devenit în ultima vreme atât de trist, don'șoară? Și-a pierdut cumva curajul?

Alex Joré era cel mai bun reparator de bărci pe o rază de mulți kilometri și nu-i aprecia decât pe proprietarii care își întrețineau bine vasele de pescuit. Dar întotdeauna avusese o afecțiune deosebită pentru

domnul L'Anjeau și-i arăta o simpatie specială pentru toate nenorocirile care-l loviseră pe acesta.

Cu mâna strânsă, Susanne se mulțumi să răspundă:

– Mi-e teamă că așa este, Alex. Știi bine că, în ultima vreme, nu ne-a mers prea grozav.

– Știu... dar nu l-am văzut niciodată pe tatăl dumneavoastră lăsându-se doborât, nici în cele mai rele momente. A avut parte de destule necazuri: bărci pierdute, concurenți necinstiți, sezoane proaste...

– Da, așa este... Dar îmi imaginez că totuși ce-i mult, e mult. Și apoi, nu mai este prea tânăr... Știi, când s-a lovit de epava aceea și și-a rupt mâna, atunci pur și simplu s-a prăbușit... a făcut o adevărată criză de depresie... Până la urmă, fractura s-a reparat, dar nu și moralul!

– Să nu-i spuneți... dar pentru muncă n-o să-i cer bani... însă voi fi obligat să-i pun la socoteală materialele... dacă aș putea să fac altfel... dar nu-mi dă mâna.

– Oh! Alex... zise Susanne, cu lacrimi în ochi. Dacă lumea ar fi făcută din oameni ca dumneata, n-ar mai fi nimeni nefericit!

Încurcat, acesta tuși ușor.

– Trebuie să vă spun, don'șoară... motorul bărcii va trebui refăcut... de tot. Acest bătrân diesel își va da sufletul curând. Dacă domnul L'Anjeau ar putea să facă un împrumut... este o urgență. Puteți să-i spuneți că v-am vorbit despre asta...

Un împrumut? Era imposibil. Era și așa sufocat de datorii. Banca nu le va mai împrumuta nici o centimă în plus.

– Nici nu se pune problema, Alex!

– Poate că nu-i chiar așa... Se zice că se află în oraș un om care cumpără toate bărcile pe care le găsește și, o vreme, îi lasă pe vechii

proprietari să se folosească de ele ca înainte. Poate că domnul L'Anjeau ar putea încerca la el. Nu-i rău să încerce, având în vedere faptul că, se pare, că omul nu prea știe ce face cu atâția bani.

– Tata ar muri dacă și-ar pierde și ultima barcă!

– N-am vorbit despre vânzare, don'șoară. M-am gândit la un împrumut.

– Cu ce garanție?

– Cu "Helanne".

– Și dacă o pierdem?

Acest gând o făcu să se înfioare.

– Vreți să vă spun ceva... s-ar putea să fie mai rău ca acum. Dacă nu face un împrumut, nu va mai avea, oricum, nici o barcă... credeți-mă.

I se părea ceva de neconceput s-o piardă pe "Helanne". Și totuși, Alex avea dreptate. Era inevitabil. Nu se gândise niciodată că va veni o zi când vor trebui să vândă și ultima barcă. Pentru prima oară, era într-adevăr conștientă de gravitatea situației. Nu-și revenea din acest șoc.

– Într-adevăr, Alex, ai dreptate, zise ea cu ochii plini de lacrimi și cu buzele tremurând.

Alex o bătu afectuos, stângaci, pe braț. Venit din partea lui, acest gest spunea totul. Era o dovadă de simpatie absolut neobișnuită la el.

– Ce aveți de pierdut? Vă duceți și-l găsiți pe om. Dacă refuză, oricum nu va fi mai rău ca înainte.

Impresionată de această logică atât de simplă, Susanne se opri din plâns.

– Și mai poate fi găsit acest domn?

– Mi-a vorbit despre el Virgile, vărul meu care pescuiește pe "Sally B". Întrebați-l pe el.

– Mulțumesc, Alex... Dacă n-ai fi un celibatar atât de convins, m-aș mărita cu dumneata...

Acesta roși până-n albul ochilor.

– Duceți-vă acum. Duceți-vă imediat.

Susanne îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă de-a lungul malului îngust din jurul portului. Valuri mici de spumă veneau să se stingă la picioarele stâlpilor groși acoperiți de scoici care susțineau un dig în stare destul de proastă. "Este la fel de dărăpănat ca și barca noastră, se gândi ea, și din aceleași motive: nu sunt bani pentru a-l repara. Este nedrept! Regulile dictate de guvernanți, sezoanele proaste de pescuit, uraganele, toate acestea au ruinat regiunea! Tata nu și-a permis să se odihnească nici măcar o singură zi și acum a pierdut totul, fără să poată face nimic!"

Se felicită acum că putuse să-și ajute tatăl. Pe când era copil, îl însoțea de fiecare dată pe barcă, din plăcere și ca să se distreze. Dar când tatăl său a trebuit să renunțe la secund, ea l-a înlocuit. Învățase astfel la fel de bine să ridice un năvod plin de creveți, să repare plase de pescuit sau să țină contabilitatea. Pielea ei se bronza superb la soare și ai fi zis că fusese sortită să trăiască pe apă.

Nu același lucru se putea spune despre Helen. Susanne era oarecum supărată pe faptul că ea nu făcea nici un efort și continua, fără scrupule, să ducă o viață trândavă.

– Helen nu poate veni cu noi pe mare, spunea domnul L'Anjeau, ca s-o scuze. Are pielea prea fragilă. Nu-i vina ei că l-a moștenit pe bunicul ei norvegian și este blondă cu ochi albaștri, și cu o piele atât de delicată! Nu este de vină nici pentru temperamentul ei artistic.

"Poate că așa o fi, gândea Susane, dar în loc să se lupte cu aceste slăbiciuni, ea se folosește de ele!" De ce naiba tatăl lor, care în general era atât de lucid, de îndată ce venea vorba despre fiica lui mai mare, părea brusc orb? Pentru că, era evident că o prefera!

Tocmai îi treceau prin minte aceste motive de gelozie față de sora ei când atenția îi fu atrasă de un zgomot în apă, la picioarele ei. Cineva aruncase o piatră, dar cine? Privi în jurul ei și nu văzu pe nimeni. Un al doilea "proiectil" trecu prin aer. Aproape că reperă dincotro venea și se întoarse. Ajunsă lângă hangar, îl zări. Era aici, așezat pe jos, sprijinit de perete, cu capul pe genunchi. Aduna cu gesturi reflexe petricele și le arunca în față fără nici o țintă, cu un aer posac și dezgustat.

Alertat de zgomotul făcut de scoicile strivite sub sandalele Susannei, ridică ușor capul. Avea un chip fermecător presărat cu pistrui, un nas ușor cârn și o claie de păr blond. Îi amintea vag de cineva, sau poate că singurătatea și tristețea lui păreau a fi în acord cu propria-i dispoziție?

Cu siguranță, nu era de prin partea locului; era mult prea elegant, cu pantaloni, cămașă bleu și mai ales cu pantofi! Toți copiii din port umblau desculți.

Ea îl salută vesel și-l întrebă:

– De unde ești? Nu te-am mai văzut pe aici!

Se așeză lângă el și luă o pietricică.

– Pe mine mă cheamă Susanne; dar pe tine?

El ridică din umeri și își aținti privirea în pământ cu un aer îndărătnic.

Mormăi ceva de neînțeles.

– Cum?

– Andy, repetă el mai clar.

– Salut, Andy! Ai un nume frumos.

Aruncă și ea piatra pe care o avea în mână cu o asemenea forță și îndemânare încât păru să trezească interesul copilului; îi arătă chiar o oarecare admirație, spunând:

– Ai aruncat-o ca un băiat!

Încurajată de această remarcă, ea zâmbi și spuse:

– Îți place base-ball-ul?

– Nu știu... poate... dar nu cunosc pe nimeni...

– Cum să nu! Mă cunoști pe mine! Am acasă o minge și niște mănuși. Am putea juca împreună, dacă vrei.

Prin ochii băiatului trecu o licărire.

– Dar tu ești un om mare!

– Pot totuși să-ți fiu prietenă!

– Crezi?

– Bineînțeles! Cine ți-a spus că prietenii trebuie să aibă obligatoriu aceeași vârstă? Apropo, tu câți ani ai?

– Opt ani.

– Păi atunci, aproape că ești și tu un om mare!

El ridică din nou din umeri.

– Sunt mic pentru vârsta mea. Sufăr de astm. De aceea m-a adus tata aici. După spusele doctorilor, căldura îmi va face bine.

– Și de unde vii?

– Din Michigan.

– O să vă mutați aici?

– Nu știu... tata n-a hotărât încă nimic.

Un val de tandrețe o împingea pe Susanne către acest copil care părea atât de îngrozitor de singur.

În această perioadă de vacanță, el ar fi trebuit mai degrabă să joace fotbal, să se joace cu un zmeu, să pescuiască sau să se plimbe cu tricicleta...

Ca să relanseze conversația, ea spuse brusc:

– Eu am un câine!

Pentru prima oară, copilul o privi în față.

– Ce fel de câine?

– Unul mare: un labrador auriu. Este foarte blând și foarte afectuoas.

– Unde este? Nu-l văd...

– Probabil că hoinărește pe la docuri. Locuiește pe barca noastră. Vrei să mergem să-l căutăm?

– De acord...

Se ridică, își scutură cu grijă pantalonii și o urmă. Când se apropiară de "Helanne", ea își puse două degete în gură și fluieră.

– Formidabil! Mi-ar plăcea să știu și eu să fluier ca tine!

– O să te învăț. Este foarte ușor, o să vezi.

Îi zâmbi, fluieră din nou și strigă:

– Biscuit! Vino aici, Biscuit!

– Ce nume caraghios pentru un câine!

– Asta pentru că într-o zi, când era mic, a furat biscuiții de pe masă și așa i-a rămas numele. Ah! Iată-l!

Ca un nebun, câinele alergă spre ei, sări pe Susanne, îi linse mâinile și dădea vesel din coadă.

– De unde vii, ștrengarule?

Îngenunche lângă el și, pândind cu coada ochiului reacția lui Andy, începu să-l mângâie. I se părea ei sau Andy parcă nu mai era atât de trist?

– Știi, poți să-i strângi laba. Privește. Haide, Biscuit, șezi. Întinde-i mâna, Andy, și spune-i: dă-mi laba!

Copilul se apropie și urmă instrucțiunile Susannei.

Câinele se potoli, se așeză cum i se ceruse cu solemnitatea pecetluirii unui tratat de alianță și își puse laba în mâna lui Andy.

– Ce grozav! Mai știe și alte chestii?

– Aduce înapoi tot ce i se aruncă. Și, mai ales, adoră apa!

Luă de jos o bucată de lemn și o aruncă departe.

– Du-te și caut-o, Biscuit!

Câinele se supuse imediat. Se întoarse apoi și puse la picioarele stăpânei "prada", se scutură cu putere stropindu-i pe cei doi prieteni.

– Scuză-l pentru acest duș! zise Susanne râzând.

– Nu-i nimic! Cu soarele ăsta, o să mă usuc imediat!

– Tu ai un câine acasă?

El scutură din cap.

– Mama ta nu vrea?

La aceste cuvinte, copilul se închise în el și privirea îi redeveni tristă.

– Mama a murit, răspunse el cu o voce slabă.

Susanne își mușcă buzele. "Asta era deci! Ce proastă sunt!"

– Oh! îmi pare rău, zise ea cu voce tare. Și tatăl tău, iubește câinii?

– Nu știu. Oricum, locuim într-un apartament și este interzis.

– Aici poți să ai câți câini vrei. Ce-ai zice dacă l-ai împărți pe Biscuit cu mine? Ce jumătate ai alege?

Preț de o clipă, o schiță de zâmbet plutise pe buzele lui Andy. Încurajată, ea îi făcu o nouă propunere îmbietoare:

– Ți-ar plăcea să faci o plimbare pe mare cu barca noastră, când va fi reparată?

O licărire îi lumină ochii.

– Ar fi formidabil! Apoi oftă. Dar acum trebuie să plec, mă așteaptă tata.

– Pot să te însoțesc?

– Bineînțeles. Mi-ar plăcea să te cunoască și tata.

Escortați de Biscuit, pe care Andy îl mângâia din când în când, traversară docurile. În mod evident, copilul era acum mult mai relaxat și se simțea în largul lui.

– Cu ce se ocupă tatăl tău, Andy?

– Oh! nu prea știu. Ceva în legătură cu pescuitul creveților! Cumpără o mulțime de bărci. Zice că dacă vom rămâne aici, va avea o adevărată flotilă de pescuit.

Inima Susannei tresări. Nu cumva, din întâmplare, copilul acesta este fiul celui despre care îi vorbise Alex? Nimeni altcineva de pe aici nu are atâția bani... Evenimentele luau o întorsătură cu totul neașteptată. Cu atât mai mult cu cât n-avea nici un chef să se ducă și să se milogească la acest necunoscut.

Nu vrusese să-l supere pe Alex, dar ideea de a da barca în gaj acestui om i se părea a fi de rău augur. De fiecare dată când tatăl său își lăsase vreun bun drept garanție, îl pierduse imediat după aceea. Și ea nu dorea cu nici un chip să-și piardă și ultima barcă!

Ca să mai adune ceva bani, îi venise ideea să scoată la vânzare tot ce nu le era cu adevărat indispensabil, precum uscătorul ei de păr, de exemplu! Cu puțin noroc, vor avea poate astfel cu ce să o ducă o vreme. "Helanne" ar putea să plece din nou pe mare... Și dacă sezonul de pescuit va fi bun, vor avea cu ce să-și plătească datoriile...

– Tata mă așteaptă aici, spuse Andy, redevenind grav și arătând spre o clădire din lemn cu acoperișul din tablă ondulată unde se putea bea bere și mânca pește și creveți.

– Unde?

– Înăuntru.

Ea împinse ușa și intră în urma lui. Luase o hotărâre: sub nici o formă nu va face aluzie la "Helanne" sau la problemele lor. Voia doar să-l cunoască pe tatăl copilului pentru cazul în care ar putea face ceva pentru Andy. Și nimic altceva.

Capitolul 2

Trecând de la lumina puternică de afară la relativa obscuritate din încăpere, preț de câteva secunde Susanne nu distinse nimic din ceea ce o înconjura.

– Tată! strigă Andy adresându-se unui bărbat așezat cu spatele la ei.

Acesta se ridică și veni spre ei. Când se apropie mai mult, inima Susannei încetă să bată. Rămase fără glas, încremenită.

Cu mândrie, băiatul făcu prezentările.

– Tatăl meu, Bart Stone. Ea este Susanne, noua mea prietenă.

Ea se înfioră. Și ca într-un film proiectat cu încetinitorul, îi trecură prin fața ochilor imagini pe care le crezuse de mult uitate, imagini din trecut.

***

"Bart Stone": numele acesta avea asupra ei efectul unui pumn încasat în stomac.

Avea impresia că are din nou paisprezece ani și vechea ei ură față de Bart Stone, la fel de vie ca atunci, o făcea să se înfioare din cap pânăn-n picioare. Câte sentimente făcuse să încolțească în inima ei tânără și cum le ignorase! O preferase pe Helen...

Helen! Mereu Helen! Ea își însușea totul, chiar și ceea ce Susanne avea mai scump.

Oare Helenei îi plăcuse cu adevărat de Bart Stone? Cu siguranță, nu! Se amuzase doar să-l atragă în mrejele ei numai pentru că Susanne era interesată de el. Pentru ea, nu fusese decât un flirt printre atâtea altele...

Pe vremea aceea, familia L'Anjeau, încă prosperă și respectată, locuia în vechea casă strămoșească. Bart Stone lucra pentru Carl L'Anjeau, iar mama sa se ocupa de menaj la ei în casă. Locuiau amândoi în aripa rezervată personalului de serviciu. Bart avea douăzeci și patru de ani, cu zece mai mult decât Susanne. Dar această diferență n-o împiedicase pe adolescentă să se îndrăgostească nebunește de el. Fusese prima ei dragoste... Prima dragoste pe care o femeie n-o uită niciodată...

Firește că el o trata ca pe o soră mai mică, dar îi arăta multă tandrețe și o mare încredere.

– Așteaptă să mai crești puțin! Într-o zi o să mă însor cu tine, glumea el fixând-o cu ochii lui mari și negri.

Și ea îl luase în serios! Era atât de frumos, de seducător! Cu superbul lui păr negru, cu dinții pe care tenul lui bronzat îi făceau să pară și mai albi, cu genele acelea incredibil de lungi care îi voalau privirea și-i dădeau un fel de mister!

În venele lui curgea sângele mândru și aristocratic al creolilor. Strămoșii lui nu se dăduseră niciodată înapoi de la o confruntare cu spada. Moștenise de la aceștia un caracter semeț și clocotitor. Tovarășii lui de muncă și rivalii de la petrecerile câmpenești simțiseră asta pe

pielea lor. Dacă era implicat într-o încăierare, nu ezita niciodată să se folosească de cuțit. În mod ciudat însă, atunci când era cu ea nu dădea nici cel mai mic semn de nerăbdare, de nervozitate!

La paisprezece ani, Susanne semăna mai degrabă cu o tânără zglobie decât cu o adolescentă. Era înaltă și suplă și putea fără dificultate să țină pasul rapid cu Bart, când mergeau alături. Fără să-și permită vreodată vreun gest deplasat, Bart o căra peste tot cu el. Convinsă, la rândul ei, că poate avea deplină încredere în el, Susanne dădea frâu liber sentimentelor sale. Stăteau de vorbă ore întregi, ca niște vechi prieteni, iar el părea întotdeauna încântat de prezența ei.

Îi povestise aproape totul despre familia și viața lui. Mama lui se trăgea în linie directă din coloni francezi și spanioli. Crescuse în cel mai elegant cartier din New Orleans. Dar avusese îndrăzneala de neiertat să se îndrăgostească de Geoffray Stone, un simplu pescar și să se mărite cu el.

Scandalul îi împroșcase familia cu noroi și aceasta nu ezitase s-o renege și s-o dezmoștenească. Geoffray Stone nu reușise niciodată să se ridice prea mult și nici să progreseze, dar își făcuse soția fericită și fusese întotdeauna un bun tată. Se înecase în mare în urma unui accident și soția lui rămăsese singură să-și crească băiatul. Intrase ca menajeră în casa familiei L'Anjeau, iar Bart, din adolescență încă, muncise la docuri.

Bart părea fericit și vesel. Văzându-l dansând, cântând și bând cu prietenii săi, era greu să-ți imaginezi că dorința de revanșă și amărăciunea îi rodeau inima.

Susanne însă știa că nu va ierta niciodată familia care o condamnase pe mama lui la sărăcie și nu-i permisese să studieze pentru a-și alege liberă o profesie. El își câștiga pâinea cu sudoarea frunții muncind la docuri și în felul acesta ajunsese să aibă acești umeri lați și puternici precum și mușchi de oțel.

– Va veni o zi când le voi arăta de ce sunt în stare, mormăia el când era prost dispus. Voi face avere și mă voi duce în Cadillac la New Orleans, în cartierul unde a crescut mama și voi scuipa pe peluzele lor perfecte!

Cuvintele acestea o făceau pe Susanne să tremure. Ochii i se aprindeau ca niște flăcări. Părea că nimic nu poate rezista unei asemenea voințe. O speria un pic dar, Doamne, cât îl admira!

Din toată ființa lui emana o asemenea forță și hotărâre! Și încrederea pe care i-o arăta o făcea să se simtă minunat; niciodată nu făcea altcuiva confidențe în afară de ea!

Și brusc, din cauza Helenei, această frumoasă iubire de tinerețe se transformase în ură!

Revenită de la colegiu pentru a-și petrece vacanța în familie, sora ei exclamase cu ironie acidă:

– Văd că ți-ai găsit un prieten!

Susanne roșise și-i răspunsese cu răceală:

– Nu este ce crezi tu; este într-adevăr un prieten!

– Chiar așa? Am văzut eu cum îl priveai cu ochii tăi de pește prăjit.

– Nu-i adevărat!

Furia și umilința o sufocau și ochii erau plini de lacrimi. Helen ridicase din umeri, spunând:

– Atunci, înseamnă că nu vezi nici un inconvenient dacă am să ies cu el?

– Nu mă privește ce faci!

– Ah, bine! Înțelegi, n-aș vrea să intru în concurență cu tine, răspunsese ea cu prefăcută blândețe în glas.

"M-aș mira să n-o faci, gândise Susanne, ai făcut-o întotdeauna, așa că de ce nu și de data asta?

Oricum, n-ar fi folosit la nimic să mai discute. Helen făcea întotdeauna doar ce avea chef, fără să-i pese de consecințe.

Și cum să-i mărturisească Helenei ce însemna Bart pentru ea? De altfel, ar putea oare să exprime în cuvinte tandrețea pe care o simțea pentru el? Era ceva mult prea personal; era prima ei dragoste...

În aceeași seară, Bart veni s-o ia în oraș pe Helen. Susanne îl întâmpină cu o expresie rece pe față.

– Intră, ia loc. Helen nu va întârzia prea mult.

Se simțea pradă unor emoții contradictorii. Bart era atât de elegant în această superbă haină sport albă care-i scotea în evidență fața bronzată! Îl văzuse adeseori la muncă, în plin efort, într-un simplu tricou și nu-i era deloc greu să-și imagineze brațele lui musculoase. Prezența lui acum atât de aproape o tulbura profund și inima începu să-i bată mai repede.

În același timp însă, îi veni în minte imaginea surorii ei în brațele lui Bart. Îl vedea sărutând-o, murmurându-i cuvinte dulci la ureche și inima i se strânse de durere.

Ceea ce o făcea să sufere mai mult decât orice era faptul că el nu-și dădea deloc seama că-i frângea inima. Pentru el, nu era decât o copilă care-l urma peste tot ca un câine credincios. Și atunci, dacă voia să-i curteze sora, ce era rău în asta?

Oare în clipa aceea dragostea ei se transformase în ură? Se gândise uneori la asta...

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. În sfârșit, încăperea fu inundată de un suav parfum de magnolie și Helen apăru. Intră cu încetineala și măreția demnă de o regină care acordă o audiență supușilor săi.

– Oh, îmi pare foarte rău că te-am făcut să aștepți! șopti ea.

Susanne văzu cum Bart aproape că pălise de admirație.

Nu era de mirare. Helen era impresionant de frumoasă în rochia ei de seară de culoare purpurie, care-i punea în valoare albastrul limpede al ochilor și părul blond adunat într-un coc în vârful capului. Alături de ea, Susanne părea un băiețoi turbulent și prea puțin interesată de aspectul ei!

Începând din clipa aceea, întrea ea și Bart nimic nu mai fu ca înainte. El nu mai avea timp pentru ea și unicul lor subiect de discuție era Helen. O întreba mereu pe Susanne dacă sora ei îi vorbise despre el, dacă-l plăcea, dacă se distra când ieșeau împreună.

Și ca totul să fie cum trebuie, Helen nu se mai gândea decât la el!

Susanne știa însă foarte bine ce întorsătură vor lua lucrurile. Într-o bună zi, sora ei, cedând unui capriciu, sau pur și simplu plictisită să vadă mereu aceeași față, nu se va mai interesa de el și se va îndrăgosti de un altul.

– Îmi place mult acest Bart, îi spuse ea Susannei când se întoarse din oraș.

Susanne își aștepta sora de fiecare dată când aceasta ieșea cu el și, cu inima strânsă, asculta povestindu-i-se în cele mai mici amănunte cum decursese întâlnirea. Era o tortură pe care o suporta cu un fel de plăcere perversă, așa cum ai apăsa pe un dinte dureros; o formă de masochism.

Dar poate că era, în parte, și un mod de a se iluziona că își petrecuse seara cu el?

"Ce imbecil! gândea Susanne. Deocamdată, Helenei îi place de el. Este sedusă de frumusețea și de virilitatea lui. Dar pe Helen n-o poate satisface prea multă vreme același bărbat. Oare el nu este în stare să înțeleagă asta? Este oare total indiferent la reputația lui Helen?"

Într-o zi, se opri lângă barca în care Bart era ocupat să repare o plasă. Îl privea fără să spună ceva.

– Nu ești decât un idiot, Bart Stone! strigă ea brusc, furioasă imediat pe ea însăși că nu putuse să se abțină.

– De-abia ai venit să mă vezi, ca să-mi spui asemenea amabilități? întrebă el zâmbindu-i malițios.

Era pentru prima oară de când Helen se întorsese acasă, că i se adresa ca înainte, glumind prietenește.

Felul în care îi răspunsese făcu să i se topească agresivitatea și reuși cu greu să articuleze:

– Nu... voiam doar să te salut trecând pe aici...

– Mă bucur că ești aici. Vreau să-ți arăt ceva!

Se vedea bine că era încântat de ce făcuse. Inima Susannei tresări. Își vor regăsi oare vechea prietenie? Descoperise el oare, în sfârșit, cine era Helen? Se va apropia de ea?

– Ce este? întrebă ea, arzând de nerăbdare.

– Va trebui să-mi promiți că vei păstra secretul.

– Îți promit.

– Este în cabină. M-am dus adineauri să-l cumpăr și n-am avut timp să-l duc acasă. Poți să fii mândră, vei fi prima care-l vede.

Așadar, redevenise confidenta lui! Va împărtăși cu el un secret... Uitase deja complet de gelozia față de Helen.

– Așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

Ieși din cabină fără nimic în mână.

– Unde este? întrebă ea.

El zâmbi. Ce însemna oare acea strălucire neobișnuită din ochii lui? Toată acea tandrețe din privire și acest zâmbet, erau pentru ea? Nu-l văzuse niciodată pe Bart atât de frumos! O umbră ușoară de barbă îi dădea aerul amenințător al unui pirat invincibil. Nu-i mai lipseau decât cercelul din ureche și pumnalul la brâu. Susanne se înfioră.

El scoase din buzunar o cutiuță și i-o întinse.

– Deschide-o!

Era oare un cadou pentru ea? Curioasă și grăbită, ridică ușor capacul cutiuței cu o mână ce-i tremura. Un mic diamant strălucea pe o pernuță de catifea stacojie.

Sfâșiată între stupoare și o anume bănuială pe care încerca să și-o alunge din minte, își trecu limba peste buzele uscate și murmură cu o voce nesigură:

– Este... este foarte frumos!

Îl privi pe Bart, așteptând o explicație.

– Nu știi ce este?

– Păi... un inel...

– Evident! Dar nu orice inel. Este pentru Helen. O voi cere în căsătorie!

Ochii Susannei se împăienjeniră. Furia, gelozia i se trezeau din nou în suflet, reaprinzându-i ura ca un val negru gata s-o înghită.

Dintr-o dată, tenul bronzat al lui Bart i se păru galben; ochii reflectau trădarea și părul negru îi dădea o înfățișare de diavol. Susanne nu-l văzuse niciodată atât de urât.

Cu lacrimi în ochi, pradă unui val de furie, strigă la el:

– Așa cum ți-am mai spus, Bart Stone, ești un imbecil nemaiîntâlnit! Nu te baza pe Helen. Este incapabilă să iubească indiferent pe cine!

El se încruntă.

– Nu mă așteptam la asta! Mă gândeam că vei fi fericită să-ți fiu cumnat!

Fericită că sora ei i-l furase pe Bart și că acesta voia s-o ceară de soție!

Helen era teribil de nestatornică, dar dintr-un capriciu, era în stare să-i accepte propunerea... Așadar, Susanne era deja pe locul doi privind

afecțiunea tatălui său și acum va fi de asemenea pe locul doi privindu-l pe Bart...

Și totuși, ar fi preferat să moară decât să-i spună ce reprezenta pentru ea, cât de mult îl iubea... Îi spuse, pe un ton rece:

– Nu contează ce gândesc eu. Ți-am spus doar adevărul în legătură cu Helen. O cunosc mai bine decât tine. Acum, scuză-mă, trebuie să plec, am lucruri mult mai importante de făcut decât să stau la palavre cu tine despre minunata idilă cu sora mea!

Stăpânindu-și o cumplită dorință de a arunca inelul în apă, i-l înapoie lui Bart și fugi fără să arunce o privire în urmă. Nu mai voia să-l vadă vreodată! Ura față de el nu se va stinge decât o dată cu ea!

Și într-adevăr, nu-l mai văzu. Stătea cât mai mult în camera ei, refuzând să se ducă să deschidă ușa când suna și evita cu grijă locurile în care risca să-l întâlnească.

Așa cum prevăzuse, aventura se termină rău. El îi făcuse declarația de dragoste lui Helen și-i oferise inelul de logodnă. Văzând întorsătura serioasă pe care o luau lucrurile, ea îl descurajă, începu să iasă cu alți tineri și până la urmă plecă în Europa.

Dezamăgit, cu inima frântă, Bart începu să-și neglijeze munca și să rătăcească dintr-un bar în altul.

Într-o noapte, după o încăierare deosebit de gravă, șeriful îl arestă. El reuși însă să scape și părăsi orașul. Îi scrise apoi mamei sale cerându- să vină la el, ceea ce ea și făcu.

Mai târziu, se auzi că mama lui murise, după care nimeni nu mai auzise nimic despre el. Din partea Susannei, putea foarte bine să dispară complet de pe fața pământului. Ar fi fost cu atât mai bine.

Și iată că astăzi revenea brusc în viața ei, trezindu-i o mare de emoții pe care le crezuse moarte și uitate de vreme...

Capitolul 3

– Susanne! După toți acești ani! Ultima oară când ne-am văzut, erai doar o fetiță! Și acum... pari o adevărată domnișoară!

– M-am maturizat!

Ea dădu din cap. Ce cuvinte ridicole! Se schimbase? În zece ani, era cât se poate de normal! Ca pentru a-și alunga din minte imaginile trecutului și a împiedica vechile răni să se redeschidă, făcu un gest cu capul pentru a-și da părul pe spate. Uitase că și-l sacrificase chiar în dimineața aceea. Asta probabil că o îmbătrânea, nici o buclă rătăcită nu-i mai mângâia obrazul!

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Andy, stupefiat, îi privea pe rând.

– Vă cunoașteți? întrebă el în sfârșit.

– Da. Pe vremuri, lucram pentru tatăl Susannei. Știi, acel domn L'Anjeau despre care ți-am vorbit.

– Aha!

– Și acum, du-te și te joacă un pic pe afară. Lasă-ne să ne depănăm amintirile...

– Nu, nu-i nevoie! îl întrerupse repede Susanne.

Nu avea nici un chef să vorbească despre trecut. Își îngropase de multă vreme suferința și nu voia s-o dezgroape.

– Oh! Ba da...

În glasul lui se ghicea o insistență ciudată, care-i trezi curiozitatea. El îi luă mâna; emoția pe care o resimți fu atât de violentă, încât se clătină. Ar fi vrut să fugă, dar spre propria-i uimire, se auzi spunând:

– Vino, Andy! O să-l chem pe Biscuit să-ți țină de urât.

Îl duse pe băiat afară, fluieră după câine care apăru la primul apel, apoi se întoarse la Bart.

De ce acceptase să-i vorbească? Era chiar ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit...

Se așezară la o masă din capătul sălii și Bart comandă două cafele tari ca în Louisiana, cu cicoare.

Și el părea schimbat. Ea nu-și putea întoarce privirea de la acest chip atât de familiar odinioară. Ochii erau la fel de negri și strălucitori, părul la fel de bogat și fața la fel de bronzată. Nu îmbătrânise, dar sprâncenele mari stufoase și expresia mai dură a feței îi dădeau un aer mai hotărât, voluntar, aproape amenințător, care o fascina și o neliniștea în același timp.

El vorbi primul, încet, cu o notă de simpatie în glas:

– Am auzit spunându-se...

– Ce ai auzit spunându-se? îl întrerupse ea.

Îl privea mirată, ca și cum nu înțelegea la ce voia să facă aluzie. Înghiți o gură de cafea fierbinte care îi arse gâtul. Durerea aceasta fizică fu binevenită. O făcu să uite o clipă durerea mai profundă pe care o resimțea.

– Despre necazurile financiare ale familiei tale... îmi pare sincer rău.

– Oh! Nu-i atât de grav. Este o perioadă proastă, dar o să se aranjeze.

Hotărâtă să schimbe subiectul, spuse:

– Am aflat că ți-ai pierdut mama. Mi-a părut foarte rău. Am iubit-o toți enorm.

Bart o fixă cu o privire întunecată.

– N-a avut o viață foarte fericită. Familia ei a avut grijă de asta... Când a murit, n-a venit nimeni la înmormântare!

– Nu i-au ierat niciodată căsătoria cu un bărbat care nu era din lumea lor, nu-i așa?

Susanne își amintea cu tandrețe de acea femeie cu care glumise și se jucase adeseori în bucătăria frumoasei lor case!

Bart trase de manșetele cămășii lui elegante de mătase.

– Așteaptă numai să vezi când voi da acum ochii cu ei! Pot foarte bine să-i ignore pe membrii familiei pe care îi consideră nedemni de ei, dar mă îndoiesc că vor renega o rudă care a făcut avere, chiar dacă i-au respins tatăl!

Așadar, era adevărat. Bart era bogat și avea într-adevăr intenția să cumpere bărci în zonă. Susannei îi era destul de greu să lege lucrurile. Avea impresia că se întorsese cu zece ani în urmă, dar acum rolurile erau inversate...

– Cum ai reușit să faci asta, Bart?

Era curioasă să afle. Poate va învăța ceva ce ar putea să-l ajute pe tatăl său să mai aibă o șansă...

– După moartea mamei, am plecat în Nord, să încep o nouă viață. Am studiat, am muncit din greu. Și apoi am întâlnit o fată cu care m-am căsătorit. Părinții ei erau bogați, convinși că relația noastră va fi sortită eșecului, pentru că eram din medii diferite.

– Dacă înțeleg bine, istoria se repetă?

– Nu întocmai. Tatăl meu s-a născut și a murit sărac și amărât. M-am jurat că n-am să pățesc la fel. Familia soției mele ne-a refuzat orice ajutor până când mi-am terminat studiile. N-am avut o viață ușoară. Cu atât mai mult cu cât, între timp, s-a născut Andy. Dar mi-am luat cu succes diplomele. Dovedisem de ce sunt în stare. Și atunci, socrul meu m-a ajutat să demarez în afaceri și am reușit. Bineînțeles, am avut norocul să capăt o mână de ajutor la început, dar apoi m-am descurcat singur! Mi-am îndeplinit jurământul... cu sudoarea frunții!

– Cerșetorul devenit miliardar...

Se gândi cu tristețe că familia ei străbătuse un drum exact invers.

– Poți să spui și așa... Pe măsură ce munceam, îmi dădeam seama că mă pricep la afaceri. M-am străduit mult, dar strădania mea n-a fost în zadar! În plus, soția mea și-a moștenit bunicul. Astfel că, atunci când a murit într-un accident de mașină, m-am trezit moștenitorul unei adevărate averi!

– De ce... te-ai întors aici, Bart?

Îi tremurase puțin glasul când îi rostise numele. Din clipa în care îl zărise, ardea de nerăbdare să-l pronunțe cu voce tare. În același timp, însă, ura aceste patru litere care îi trezeau atâtea amintiri...

– Din două motive. Mai întâi, pentru că Andy are astm; după spusele doctorului, căldura s-ar putea să-i facă bine. De la moartea mamei sale, s-a închis în el și este în permanență trist.

Mi-am zis că viața într-un mic sat de pescari l-ar ajuta poate să-și aline suferința...

Cu o strângere de inimă, Susanne întrebă:

– Și al doilea motiv?

El o fixă îndelung, fără să-i răspundă imediat. O clipă, sperase că se întorsese pentru ea. Brusc însă, el se învioră. Văzând că urma să-i

răspundă, inima începu să-i bată cu putere și se aplecă spre el ca să audă mai bine.

– Ce mai face Helen? întrebă el.

Helen! Întrebarea o lăsă fără grai! Deci pentru a vorbi în final despre ea insistase atât să evoce trecutul. Și când se gândea că sperase să n-o fi uitat pe ea, pe Susanne, de tot! Dar nu! Ca întotdeauna, îl interesa doar Helen, nu ea! Simțea că fierbe de furie. Nu dorea însă cu nici un preț să-i ghicească suferința pentru că îi ignorase întotdeauna sentimentele!

– Nu s-a schimbat! răspunse Susanne cu amărăciune, sperând că el își va aminti de firea nestatornică a surorii ei.

– Nu s-a schimbat? În zece ani?

– S-a căsătorit, și apoi a divorțat. Dar în afară de asta, este la fel. Doar că este mai săracă!

Pentru prima oară, făcea aproape cu plăcere aluzie la necazurile lor financiare. Bogata Helen îl sedusese pe Bart cel sărac. Dar acum, Helen cea săracă îl va cuceri din nou pe Bart bogătașul?

– Acum, trebuie să plec.

Brusc, conversația îi devenise insuportabilă.

– La revedere, Bart. Mă bucur că te-am revăzut.

– O să ne mai vedem, Susanne...

Spusese asta cu o intonație ciudată, plină de subînțelesuri care o lăsă perplexă.

– Bineînțeles! zise ea pe un ton indiferent, ridicându-se. Ți-l trimit pe Andy. Este un băiat tare drăguț... ai noroc, Bart.

– Știu.

Afară, în lumina puternică a soarelui, stătu câteva clipe să-l privească pe Andy alergând și jucându-se cu Biscuit. Îl strigă și-l trimise la tatăl său.

Dintr-o dată, își dădu seama de ce i se păruse familiar chipul acesta de copil: Andy semăna bucățică ruptă cu tatăl său.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă joc cu Biscuit, zise el zâmbind larg.

Susanne își trecu afectuos mâna prin părul lui.

– Nu uita că ți-am oferit jumătate din Biscuit!

– Așa este! zise el cu o privire strălucitoare.

Tristețea însă își recâștiga terenul și Andy dispăru în cafenea.

***

În zilele următoare, Susanne fu foarte ocupată cu pregătirile pentru vânzarea planificată. Îl întâlni pe Andy de mai multe ori pe stradă. Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât i se părea mai lipicios. Făcea eforturi incredibile să-și alunge din minte imaginea lui Bart, care-i trezea sentimente de mult uitate. Chiar și când era cu Howard, se gândea la el și se simțea vinovată că voia să-i compare pe cei doi bărbați. Din fericire, pentru Bart resimțea o ură la fel de puternică...

În ajunul vânzării, umbla în patru labe prin salon, încercând să fixeze prețurile pe obiectele heteroclite pe care le adunase. Își privi uscătorul de păr cu oarecare regret.

Tatăl ei citea ziarul așezat într-un fotoliu vechi peste care se aruncase o pătură ca să-i ascundă găurile. Mama și sora sa alegeau dintr-un catalog materialul unei rochii pe care Helen dorea să și-o facă.

Își sacrificase oare părul numai pentru ca sora sa să-și poată satisface un capriciu?

– Tată, zise ea dintr-o dată. Cu banii câștigați din vânzare, cred că ar trebui să plătim niște datorii. Ar fi păcat să cheltuim acești bani pe nimicuri, nu crezi?

– Ai dreptate, răspunse Carl L'Anjeau fără să-și ridice ochii de pe ziar.

– N-o să adunăm prea mulți bani, dar oricum, va fi mai bine decât nimic. Cu puțin noroc, vom vinde poate totul!

– Hmm!

– Tată, nu asculți ce spun. Lasă ziarul, te rog.

– Poftim? Oh, scuză-mă! Ce este, draga mea?

– Îți vorbeam despre vânzare...

Cum putea să rămână atât de indiferent când ea se străduia atât să-l ajute? Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-și dădea seama că numai pentru asta renunțase la părul ei? Era puțin lucru, dar era totuși un mic sacrificiu și i-ar fi plăcut ca el să-și dea seama de asta. Helen nici nu se gândise să-și pună vreun obiect în vânzare și nu se gândea decât la ce și-ar mai putea cumpăra!

– Susanne, îți sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci. Dar ți-am mai spus, nu este nevoie.

– Ba da, este nevoie! Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să salvăm "Helanne"!

L'Anjeau puse alături ziarul și își privi fiica oarecum stânjenit.

– N-am vrut să-ți spun nimic înainte ca totul să fie aranjat, dar cred că a venit momentul....

Vocea lui avea o intonație atât de aspră, încât Susanne se înfioră. Înțelese că îi va anunța ceva ce nu voia să audă. Simți un nod în gât.

– Am vândut barca.

– Poftim?

Oh, nu! Asta nu...

De când tatăl ei îi explicase că sunt obligați să vândă casa, niciodată nu se mai simțise atât de aproape de disperare. Își dădu seama dintr-o dată cât de ridicoli, de derizorii erau cei câțiva dolari pe care i-ar fi scos în urma vânzării lucrurilor... Împietrită, nu mai știa ce să creadă sau ce să spună.

– Știam prea bine că vei fi tulburată.... dar ce vrei.... n-am avut de ales.

– Dar... Ce-o să facem? În afară de pescuit, nu știi să faci altceva! Este viața ta! Și a mea... Cum ai putut vinde "Helanne", fără ca măcar să-mi spui?

Lacrimile îi șiroiau pe obraz. Era cuprinsă de panică. De ce s-ar mai fi putut agăța acum?

– Nu-i chiar atât de grav, fetița mea. De fapt, nu se va schimba mare lucru. Vom continua să ne ocupăm de barcă la fel ca înainte. Singura deosebire este că nu voi mai fi eu proprietarul. Atâta tot.

– Atâta tot! Tată, cum poți să spui așa ceva? De ce ai făcut asta? Am fi găsit un mijloc să ieșim din impas într-un fel sau altul!

– Tu nu știi cum stăm, draga mea. Nu ți-am spus nimic ca să nu-ți faci griji, dar nu mai am nici măcar cu ce să plătesc ultima reparație. Ți-l poți imagina pe tatăl tău ajuns să cerșească și să stea așa, cu brațele încrucișate, aducându-și familia la mila publică? Trebuia s-o vând. Era singura soluție.

Privirea îngrijorată a tatălui său stăvili brusc valul de proteste al Susannei. O cuprinse față de el o tandrețe și o admirație nebănuite. Era într-adevăr un bărbat puternic și curajos. Fusese bogat și puternic, dar nu abuzase niciodată de autoritatea lui. Dăduse dovadă întotdeauna de o absolută cinste și spirit de dreptate. De altfel, tocmai aceste scrupule morale îl conduseseră spre ruină. Nu pentru a salva onoarea familiei

L'Anjeau plătise datoriile fratelui său? Acum, era inutil să mai vorbească despre asta. Cu atât mai mult cunoștea orgoliul tatălui său cu cât i-l moștenise.

– Afacerea este încheiată definitiv? întrebă ea, agățându-se de singura speranță care-i mai rămăsese.

– Nu, dar mai este doar o chestiune de zile. Mai sunt de semnat câteva hârtii și cum Bart Stone este foarte ocupat...

Bart Stone! Numele acesta răsună în capul ei ca un dangăt de gong.

– Ai vândut-o pe "Helanne" lui Bart Stone?

– Da. Îți mai amintești de el? Este tânărul acela cu un caracter nesuferit care a lucrat pentru mine acum vreo zece ani. S-a întors aici, și oricât ar părea de extraordinar, este plin de bani. Acum tocmai își formează o flotilă de pescuit. De altfel, am avut noroc că a vrut să cumpere "Helanne" și că mă lasă s-o folosesc în continuare. Se angajează să repare barca, să plătească gheața și combustibilul și să împărțim recolta. Dacă aș fi vândut-o altcuiva, fără îndoială aș fi pierdut-o de tot.

Iată deci ce însemnase fraza lui Bart care o intrigase atât: "ne vom revedea, Susanne".

– Te-ai dus tu la Bart, sau a venit el la tine?

– El mi-a făcut o ofertă. Și este un adevărat noroc pentru mine.

– Cu toate astea, îmi pare rău că i-ai vândut barca...

– Și ce-am fi putut face altceva? Crezi că ar fi fost mai bine pentru noi să trăim din mila publică? Îi datorez multă recunoștință băiatului ăsta. M-a scos dintr-o situație imposibilă. Și vreau să-ți mai spun ceva. El a mai adăugat o clauză la contractul nostru: dacă vreodată voi fi în măsură să răscumpăr barca, mi-o va înapoia cu prețul cu care a cumpărat-o astăzi, oricare ar fi fost reparațiile pe care i le-ar fi făcut până atunci! Nici nu puteam spera să fac un târg mai bun!

Precizarea aceasta mai calmă furia și tristețea Susannei. Mai aveau o șansă să răscumpere barca... Rămâne de văzut.

Oftă și se apucă să adune toate obiectele răspândite pe jos. Astă-seară, nu mai avea puterea să-și continue treaba.

***

Așa cum prevăzuse, a doua zi Susanne scoase la vânzare toate lucrurile la care se hotărâseră să renunțe. Până la prânz, vânduse deja mai mult de jumătate din ele. Numărându-și câștigul, își dădu seama că mărunțișul pe care-l adunase cu siguranță nu i-ar fi ajutat familia să iasă din încurcătură. Își luă cei câțiva dolari câștigați și plecă să se plimbe. Avea nevoie să mediteze la întâmplările din ultimele ore.

Era obosită și îngândurată și mergea fără să știe prea bine încotro, întrebându-se de ce familia ei era atât de urmărită de ghinion. După vreo jumătate de oră, își abandonă o clipă gândurile triste și privi în jurul ei. Își dădu seama că se îndrepta direct spre vechea lor casă.

Un instinct neștiut o îndemnase, fără voia ei, spre locul copilăriei sale fericite... Mai făcu vreo câțiva pași pe strada aceasta largă, unde strămoșii ei văzuseră perindându-se convoaie lungi de sclavi încătușați și auziseră zgomotul căruțelor încărcate cu trestie de zahăr.

Ajunse la colțul străzii și se trezi în fața casei. Se apropie, cu un nod în gât și cu ochii plini de lacrimi. De fiecare dată când venea aici, o cuprindea aceeași emoție. Era o casă în stilul clasic colonial - un amestec ciudat de arhitectură grecească și britanică.

Susanne își căută cu privirea camera.

Își amintea de acele nopți de vară când, prin fereastra deschisă, ajungea până la ea acel delicios parfum de caprifoi și de magnolie în același timp cu cântecul vesel al privighetorilor.

Dar acum, casa era la fel de solitară și de tristă ca și ea. O cumpărase un agent imobiliar pentru a o transforma în apartamente de lux. Deocamdată, însă, era abandonată. Fațada era dărăpănată, tencuiala se scorojea, geamurile fuseseră sparte și grădina fusese invadată de buruieni.

Își întoarse fața suspinând, neputând să suporte acest spectacol. Se grăbi să pornească din nou spre port. Poate că vederea bărcilor pe care le iubea atât îi va da un pic de curaj.

"Helanne", reparată și pusă la apă, cu prora întoarsă spre larg, se legăna încet lângă digul ros de carii. Timpul și umezeala șterseseră aproape numele pe care i-l dăduse domnul L'Anjeau, care luase primele trei litere de la "Helene" și ultimele de la "Susanne" botezând-o astfel "Helanne". Vasul părea nerăbdător să audă din nou zgomotul regulat al motorului, semnalul de plecare.

– Nu ești încă a lui, bătrânico! Atâta timp cât actele nu sunt semnate... mormăi Susanne pe un ton provocator.

– Acum vorbești singură?

Ea se întoarse și-i zâmbi lui Howard Barker.

– Mi se întâmplă să uit că "Helanne" nu este o persoană vie!

– Așadar? Din nou la apă?

Se apropie de Susanne și o prinse de mână.

Prezența aceasta prietenoasă o reconfortă. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

– Tata a vândut-o!

– A vândut-o? De ce?...

– Motorul își va da în curând ultima suflare... sunt de făcut o grămadă de reparații... și având în vedere starea noastră financiară... Oftă. Ce putea să facă altceva?

– Și tatăl tău ce-o să facă fără barcă?

– Va munci ca și înainte, dar pentru un patron! Așa s-a înțeles cu cumpărătorul, Bart Stone. Îți amintești de el?

– În oraș nu se vorbește decât despre el. Se pare că se plimbă într-un Mercedes și aruncă bani în stânga și-n dreapta. Este greu de crezut...

Îl privi pe Howard cu tandrețe. Făcea parte din viața ei de atâția ani! Ea era încă la colegiu când îl cunoscuse. I-a făcut curte o vreme, apoi a plecat la universitatea din Loyola unde și-a luat licența în farmacie. La întoarcerea lui, au reluat relația. Cu bărbatul acesta frumos, totul era atât de simplu! Avea părul bogat, șaten și niște ochi mari și blânzi de o frumoasă nuanță căpruie. Probabil că într-o zi se vor căsători, așa cum se așteptau toți cei care-i cunoșteau.

Fură întrerupți de Andy și Biscuit, care veneau în fugă spre ei.

Câinele sări pe Susanne, o împinse și-i linse mâinile.

– Jos labele, Biscuit! Andy vino aici.... Ți-l prezint pe Howard Barker, un vechi prieten. Howard, el este Andy.

– Sunt încântat să te cunosc, zise Howard întinzându-i mâna. Ești nou venit pe aici?

– Da, domnule, răspunse Andy strângându-i cu gravitate mâna.

– Și absolut neștiutor în materie de pescuit creveți, nu-i așa, Andy? adăugă Susanne.

– Așa este!

– Vrei să vii să iei prima ta lecție de navigație?

– Acum?

– Da! "Helanne" - o recunoști? este gata să iasă în larg. Te duc eu...

– Adevărat? strigă Andy, emoționat.

– Vii cu noi, Howard?

– Nu. Din păcate, trebuie să mă întorc la farmacie.

Le strânse mâna amândurora și se îndepărtă.

O clipă, Susanne privi după el. Avea un mers mai nonșalant, dar tânărul acesta înalt și suplu era foarte frumos! "Dar nu este atât de spătos ca Bart", își zise ea. De ce se gândise brusc la Bart? Cei doi nu aveau nimic în comun. Pe cât era Howard de amabil și de atent, pe atât era Bart de arogant și de autoritar. Erau ca ziua și noaptea...

Bart era ultima persoană pe care își dorea s-o aibă acum în minte. Dar având copia lui fidelă alături de ea, lucrul acesta era deosebit de greu! Era oare adevărat, așa cum se zice, că o primă dragoste nu se uită niciodată? Nu, el o umilise, o ignorase și ea îl ura. Dar iată că acum se atașase de fiul lui.

Era într-adevăr o proastă! Dar băiețelul acesta avea atâta nevoie de un prieten... De ce îi propusese să iasă cu el pe mare? O făcuse oare ca să se distreze sau pentru că voia, atâta vreme cât barca mai era a lor, să-și ofere o ultimă plăcere de a o pilota? La naiba cu atâtea raționamente! Andy devenea nerăbdător. Era timpul să plece.

Sări pe punte, îi întinse mâna lui Andy ca să-l ajute să urce la bord și chemă câinele.

– Hai, Biscuit, vino, mergem la plimbare.

Labradorul nu aștepta să i se mai spună o dată; se duse și se culcă la locul lui obișnuit, în partea dinainte a vasului.

Susanne desprinse parâmele de chei. Își croi drum printre scripeți, troliuri, plase de pescuit și odgoane și ajunse în cabina de pilotaj, cu Andy pe urmele ei. Pentru el, totul era o noutate. Cu ochii măriți, o bombarda cu întrebări despre instrumentele de navigație, despre radio,

despre sondă, cârmă, dar și despre utilitatea la bord a aragazului sau a cușetelor.

– Aici trăim când suntem pe mare, îi explică fata, pe care această curiozitate și mirare o amuza. Stăm în golf mai bine de două sute de zile pe an și adeseori chiar o săptămână întreagă. Astăzi n-o să mergem prea departe, dar o să reușești cât de cât să-ți faci o idee despre ce înseamnă navigația și viața pe apă.

Porni motorul; acesta tuși de câteva ori, apoi își luă ritmul lui regulat. "Măcar să țină cât plimbarea asta", gândi Susanne, amintindu-și avertismentele pesimiste ale lui Alex. "Bart o să-l facă să fie ca nou. Este și asta o consolare!"

Ca întotdeauna, era fericită să simtă sub tălpi vibrația podelei și să conducă barca afară din port. Ieșise cu acest vas de sute de ori pe mare, dar plăcerea era de fiecare dată aceeași. Îi plăcea să privească prin hublou prora ridicată parcă spre cer, despicând cu mândrie valurile, îi plăcea să se îmbete de mirosul de gudron, de creveți și de cafea, amestecată cu aerul marin. Susanne îi explică lui Andy cum un vânticel stârnit din senin ar putea dezlănțui în câteva clipe oceanul și ar transforma barca într-o simplă coajă de nucă plutind în derivă pe valuri. Îi povesti cum într-o zi se aventuraseră până în golful Campeche și fuseseră apoi urmăriți de o navă de război mexicană. Apoi îi descrise cum decurge o zi de pescuit.

– Când depistăm un banc de creveți, aruncăm plasele în mare. Odinioară, această muncă se făcea cu mâna. Dar astăzi le coborâm și le urcăm cu ajutorul unui motoraș. Plasele acestea măsoară aproape treizeci de metri în lungime și peste doi metri diametru. Sunt îngrozitor de grele. Sunt menținute deschise cu ajutorul mai multor inele formate din odgoane de oțel. Mișcarea fină a plasei în apă atrage crevetii. Aceștia

intră înăuntru și nu mai pot să iasă din cauza curentului care îi împinge înapoi. Le tragem astfel cu barca, cu ajutorul unor cabluri enorme, vreo trei-patru ore.

– Dar cum se poate să pescuiești numai creveți?

– Bună întrebare, Andy. De fapt, este imposibil. Când golim plasele pe punte, descoperim o grămadă de pești de toate felurile și mărimile, crabi și uneori chiar obiecte stranii. Într-o zi, am pescuit chiar și o torpilă veche!

Avea impresia că aude și acum scârțâitul familiar al troliului și zgomotul apei șiroind din plasele pline să plesnească pe puntea din spate. Era un moment emoționant, când așteptai să vezi dacă recolta este bună...

– După aceea, trebuie să triem ca să aruncăm din nou în apă ce nu ne interesează. Cel mai greu este să scapi de crabi fără a fi ciupit! În zilele bune, putem trage până la peste o sută de kilograme de creveți dintr-o dată! Tata este căpitanul și eu secundul, continuă Susanne. În general, mai luăm și câte un matelot cu noi. El taie capetele creveților, înainte de a-i pune la gheață. Este o muncă grea și îți rănește teribil mâinile. Cu timpul, palma devine aspră și bătătorită ca o talpă.

– Oh! privește, exclamă Andy, cu ochii strălucind de emoție. O mulțime de păsări zboară deasupra noastră!

Susanne aruncă o privire prin hublou.

– Sunt pescărușii. Ei urmează întotdeauna bărcile pescărești; când golim plasele, se reped spre punte și prind din zbor peștii pe care-i aruncăm. Dacă vrei, putem opri aici și să le dăm de mâncare.

– Dar nu avem nimic pentru ele!

– Este pâine uscată acolo, sub reșou. O să ne oprim aici. Suntem în afara zonei de navigație intensă. N-o să deranjăm celelalte vase.

Opri motorul.

– Vrei să mă ajuți să arunc ancora?

– Bineînțeles!

– Atunci, vino!

Ieșiră din cabină și traversară puntea. Soarele era la zenit. "Nu trebuie să-l las pe copilul ăsta prea mult afară, își zise ea, altfel va face o insolație!"

Pentru a-i da lui Andy impresia că ajutorul lui era indispensabil, se prefăcu a face un efort important ca să ridice ancora și s-o arunce peste bord. Mândru de el, băiatul îi zâmbi când auzi zgomotul făcut de ancora care căzu în apă.

Pescărușii se roteau peste capetele lor. Susanne, obișnuită să le imite țipătul, o făcu.

– Fă ca mine și vor veni: "can, can". Ia o bucată mare de pâine și ține-o cu brațul întins; o să vezi!

Imediat, trei pescăruși se desprinseră de grup și plonjară împreună spre pradă. Trăgea fiecare de partea lui pentru a încerca să apuce cât mai mult, astfel că firimiturile zburau în toate părțile și apoi cădeau în apă; ceilalți pescăruși se grăbeau să le ciugulească.

– Este un adevărat spectacol, nu?

– Pot să le mai dau? întrebă copilul.

– Bineînțeles! Poți să le dai tot. Oricum, pâinea aceasta nu se mai mănâncă. Este prea veche.

Unde erau vremurile când un colț de pâine, chiar proaspătă, nu reprezenta nimic pentru ea? Se gândea la minunile pe care trebuia să le facă mama ei astăzi pentru a nu risipi nimic.

După ce le aruncă și ultima firimitură, Andy strigă, încruntat:

– Au mâncat tot și mai cer!

Susanne începu să râdă.

– Nu-ți face griji. Pescărușii nu se satură niciodată. Ce-ar fi să încercăm mai degrabă să pescuim câțiva creveți?

– Oh, da! zise Andy, regăsindu-și zâmbetul.

– O să aruncăm plasa cea mică, cea pe care o folosim de obicei ca să aflăm dacă sunt destui creveți încât să merite să aruncăm plasele mari.

Cu ajutorul unui mic troliu, aruncă plasa în mare, intră apoi în cabină și porni motorul. Vasul își reluă încet mersul, târând în urma lui capcana plutitoare.

– Aici nu se găsesc creveți prea mari. Femelele care pot depune fiecare până la 75.000 de ouă, fac asta departe, în larg. Cureții aduc puii de creveți înspre coastă și pe măsură ce cresc și prind puteri, aceștia se îndreaptă și ei spre larg. Cei pe care îi vom pescui aici nu au crescut încă îndeajuns încât să plece.

După ce navigară o vreme, Susanne aruncă din nou ancora și ridică plasa.

– Simți cumva un miros de pepene, Andy?

– Pepene?

– Da. Tata pretinde că acești creveți miros a pepene. Spune chiar că datorită acestui fapt îi depistează. Nu știu dacă este adevărat, dar cert este că nu se înșală niciodată. Ia să vedem... ce am prins?

Andy se repezi, fără să-i pese de apa sărată care-l stropea.

– Este un crab, strigă el. Și ceva ciudat ce încă n-am văzut până acum...

Susanne goli năvodul și crabul începu să se deplaseze încet, mergând pe o parte, desfăcând și închizându-și cleștii și plimbându-și de la dreapta la stânga ochii rotunzi vizibili.

– Atenție la degete! Dacă te prinde, nu-ți mai dă drumul!

Andy își retrase imediat mâna. Biscuit veni și el țopăind. Zărind crabul, începu să latre furios, îl mirosi, mârâi și își arătă colții.

Susanne îndepărtă câinele, luă crabul pe o lopățică și-l aruncă înapoi în mare, apoi spuse:

– Bietul Biscuit! Detestă crabii pentru că a fost prins de nas odată, când era mic. N-a uitat niciodată asta. Ia să vedem ce mai avem aici...

– Ce-i asta? întrebă Andy arătând spre o vietate care nu semăna deloc cu un pește.

– Este un căluț de mare. Știai că au buzunare pentru bebeluși, la fel cum au cangurii?

– Adevărat? exclamă Andy, cu ochii mari.

– Singura diferență este aceea că la căluțul de mare cel care poartă bebelușii în buzunar este tatăl.

Andy privi animalul mai îndeaproape. Descoperea cu uimire aceste mistere ale mării pe care i le dezvăluia Susanne. Preț de vreo jumătate de oră, examinară cu atenție conținutul năvodului. Găsiră mai multe specii de pești, alge și câțiva pui de creveți prinși în ochiurile plasei și care se zbăteau.

Susanne îl anunță cu părere de rău că plimbarea se terminase.

– Soarele este înșelător și strălucirea lui chiar mai mult. Uneori îți dai seama prea târziu, după ce te-ai întors acasă, că ai făcut o insolație serioasă. Poți să mă crezi, știu despre ce vorbesc!

Andy era dezamăgit, dar ea nu cedă. Ridică ancora și-l obligă să coboare în cabină.

– Fără să mai pun la socoteală faptul că marea începe să se agite. N-am chef să am un secund bolnav de rău de mare în brațele mele!

În clipa când să pornească motorul, îi atrase atenția un zgomot.

– Iarăși! zise Susanne râzând. Andy! Vino să vezi asta!

Îl conduse pe băiat în partea din față a vasului și i-l arătă pe Biscuit înotând în mijlocul valurilor, cu un aer nervos.

– Ce s-a întâmplat?

– Este cel puțin a șasea oară că se întâmplă asta! Se culcă întotdeauna prea aproape de bord, adoarme și apoi cade în apă! Privește-l! Sunt sigură că, în mintea lui, crede că l-a împins cineva!

Cu ajutorul lui Andy, pescui câinele din apă și-l puse pe punte. Acesta începu să se scuture stropindu-i copios pe cei doi salvatori ai săi.

– Ei bine! Iată-ne uzi leoarcă! exclamă Susanne.

Câinele plecă, spășit, spre puntea din spate, unde se întinse peste grămezile de frânghii ca să se usuce la soare.

– Ai văzut cum ne privește? Este supărat pe noi...

Andy izbucni în râs. Era pentru prima oară când Susanne îl vedea reacționând astfel, ca orice copil de vârsta lui. Avea același râs sonor și vesel ca și tatăl lui. Tatăl lui! Nici măcar nu-i ceruse voie acestuia să-l ia cu ea pe mare... Brusc, se înfioră.

– Să ne întoarcem, zise ea cu o voce răgușită.

***

Seara, în timpul cinei, îi povesti tatălui ei despre plimbare.

– Ai făcut bine să pleci în larg cu "Helanne" înainte ca aceasta să intre într-un doc uscat.

– În doc uscat?

Domnul L'Arjeau puse jos lingura. La fiecare masă, Susanne încerca disperată să întrețină o discuție plăcută, veselă, care să nu aibă nici o

legătură cu dificultățile lor financiare. Dar de cele mai multe ori era un eșec. Toate subiectele, reveneau la un moment dat la aceleași probleme.

Poate că bucătăria asta tristă și incomodă le influența starea de spirit și-i făcea să fie posaci? Mâncau înghesuiți unul lângă altul și doamna L'Angeau trebuia să se ridice mereu să-și servească familia. Erau departe de acele vremuri când luau masa la umbra unui stejar bătrân, serviți de o menajeră... Cât de ușor era atunci să fii amabil și să glumești!

– Bart Stone vrea să facă barca să arate ca nouă. Vrea să schimbe motorul, să modernizeze echipamentul, să revopsească totul... I-a cerut lui Alex să se ocupe de asta.

– Știi, tată, dacă o vindem, n-o vom mai putea răscumpăra niciodată, zise Susanne, cu lacrimi în ochi.

– Poate preferi atunci mila publică, interveni doamna L'Anjeau pe un ton iritat.

Susanne își împinse farfuria, spuse că nu-i era foame și plecă de la masă.

Nimeni nu voia să înțeleagă ce simțea la gândul de a vinde "Helanne". Nu se gândea doar la ea, îi era teamă că și pentru tatăl său va fi o lovitură din care nu-și va mai reveni niciodată.

Dacă măcar ar fi fost mai apropiată de sora ei! Împreună, poate că ar fi găsit un mijloc de a ieși din această situație. Dar Helen era departe de aceste preocupări. Deocamdată, se afla în camera ei și se făcea frumoasă: în seara asta avea o întâlnire.

Helen apăru curând, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz pal. Susanne o privea distrată când deodată remarcă faptul că sora ei îi luase singura rochie mai frumoasă pe care o avea și ea. Se ridică brusc.

– De ce mi-ai luat rochia?

– Date fiind circumstanțele, credeam că n-o să vezi nici un inconvenient, răspunse Helen pe un ton ciudat de suav.

– Ce circumstanțe?

– Ei bine... începu ea încet, făcându-i o plăcere evidentă să observe expresia de pe chipul surorii ei. Astă-seară, am o întâlnire foarte importantă. Nu puteam să ies îmbrăcată într-o vechitură. Înțelegi... dacă mă mărit cu bărbatul ăsta, se poate schimba totul... Este foarte bogat.

– Și cum se numește bogătașul ăsta?

Helen tocmai voia să răspundă, când cineva bătu la ușă. Se duse așadar să deschidă și Bart Stone își făcu intrarea.

– Bună seara, Helen...

Susanne se trezi readusă brusc cu zece ani în urmă. Același bărbat, cu aceiași ochi adânci îmbrăcat într-o haină albă care-i scotea în evidență tenul bronzat, venea s-o ia pe sora ei la plimbare.

În seara aceasta însă, avea în priviri o anume licărire căreia nu-i ghici prea bine sensul. Era ironie? Era triumful unui simplu matelot devenit bogat și întorcându-se să adune ultimele firimituri ale foștilor lui stăpâni? Sau pur și simplu fusese frapat de înfățișarea Helenei? Era atât de seducătoare în rochia aceasta care îi punea în valoare delicatețea tenului și albastrul ochilor! O adevărată zeiță blondă! Era chiar mai frumoasă decât acum zece ani, când se despărțiseră...

Susannei îi venea să intre în pământ. Probabil că, pe lângă sora sa, părea absolut ridicolă cu părul ei scurt încă ud de la duș, nemachiată, îmbrăcată într-un șort și un tricou de plajă și desculță!

De furie, era stacojie și o certă în gând pe Helen pentru că o pusese într-o asemenea situație. Dar orgoliul fu mai puternic decât furia. La urma urmei, ce importanță avea? Îl detesta pe Bart și nu-i păsa dacă o vedea atât de urâtă!

– Salut, Susanne, adăugă el intrând în încăpere cu ochii la Helen pe care o sorbea din priviri.

Mormăi și ea un vag "salut", îi întoarse spatele și vru să iasă din cameră. Cu cât îl vedea mai puțin, cu atât era mai bine! Dar el o opri.

– Așteaptă o clipă! Este cineva care vrea să-ți vorbească.

Se întoarse spre ușă și strigă:

– Vino, Andy. Este aici.

Se pare că nu vrea să plece nicăieri.

În prag apăru o siluetă fragilă, cu obrajii un pic cam roșii. Zărindu-l, Susanne să felicită că-l îndepărtase la timp din soare.

– Este adevărat? Pot să rămân cu tine? întrebă Andy, cu ochi strălucitori.

Helen păli și-și fulgeră sora cu privirea.

– Tata mi-a spus că mă lasă la tine dacă n-ai nici o întâlnire.

– Aha! Ți-a spus el asta? Și de unde știai că voi fi acasă, Bart?

– Mi-am asumat riscul! Cum astă-seară farmacia se închide foarte târziu, știam că Howard va fi ocupat.

– S-ar zice că ai scotocit deja prin viața mea privată...

– Într-un orășel ca acesta, nu există secrete. Pot să ți-l las pe Andy? O să-l iau când mă voi întoarce cu Helen. Menajera noastră ne-a părăsit fără să mă anunțe, și n-am putut găsi una nouă în ultima clipă. Eram sigur că lucrul acesta n-o să te supere....

Atitudinea lui o înfuria. Vru să-i spună cam ce crede despre manierele lui, dar întâlni privirea rugătoare a lui Andy și revolta i se risipi instantaneu.

– Pot să rămân, Susanne?

– Bineînțeles! Cu plăcere!

– Super!

Bart își privi îndelung, cu tandrețe, fiul în vreme ce Helen începea să dea din ce în ce mai multe semne de nerăbdare. Cu siguranță, era foarte nemulțumită de faptul că trebuia să lase în grija surorii sale ceva ce-i aparținea lui Bart. Dar, pe de altă parte, întâlnirea aceasta era mult prea importantă pentru ea încât să mai facă nazuri.

Plecară. Susanne îl prezentă pe Andy părinților ei, apoi îl duse în camera sa. Timp de două ore desenară, decupară figurine, își spuseră unul altuia povești despre fantome și vorbiră despre plimbarea lor pe mare. Brusc, își dădu seama că el ar fi trebuit să se culce demult.

– Poți să te culci în patul meu până vine tatăl tău să te ia, îi zise ea.

Cu pleoapele grele de somn, el îi zâmbi și se întinse peste cuvertură.

– Noapte bună, mormăi el când ea îl sărută.

O clipă deschise ochii, se încruntă ca și cum ar fi vrut să plângă, apoi se întoarse spre perete și adormi aproape imediat.

Îi era dor de mama sa... Probabil că venea să-l învelească și să-l alinte în fiecare seară, se gândi cu tristețe Susanne. Pentru un copil atât de sensibil, era o adevărată tragedie.

Se așeză o clipă pe marginea patului, îl mângâie și-l privi dormind. Poate că într-o zi, ea și Howard vor avea și ei un băiețel ca acesta?

***

Susanne era în living și citea când auzi mașina oprindu-se în fața casei. Părinții ei se culcaseră de mult.

– Bună seara. Ești încă trează? remarcă Helen cu răceală.

Susanne ridică ochii și constată, cu profund dezgust, că obrazul lui Bart era împodobit cu o urmă de ruj.

– Cum s-a purtat fiul meu? întrebă el.

– Foarte bine. Mă duc să-l aduc.

Se ridică, dar Bart o opri. Se așeză pe canapea lângă ea.

– Așteaptă! Vreau să-ți vorbesc.

– Despre ce? întrebă Susanne, iritată.

– Vreau să-ți propun ceva. Să te rog să...

– Ce anume? Mă ocup deja, împreună cu tatăl meu, de barcă...

– Știu. Dar, pentru o vreme, barca este în reparații. Caut un fel de guvernantă pentru fiul meu...

– Și de ce te-ai gândit la mine?

– Într-adevăr, interveni Helen, de ce Susanne? Sunt o mulțime de studente în vacanță aici care își caută o slujbă, ca să câștige ceva bani de buzunar.

– Pentru că Andy o iubește pe Susanne. Este pentru prima oară de la moartea mamei sale când reacționează față de cineva. În rest, nu-l interesează nimic și stă ore întregi tăcut, rumegându-și tristețea! Tu ești singura care ai reușit să-l scoți din carapace... Mi-a povestit despre plimbarea voastră cu barca. Te iubește, Susanne. Știi să te porți cu el.

– Păi... se bâlbâi ea.

Nu știa ce să facă. Dacă accepta, va trebui să-l întâlnească mereu pe acest bărbat pe care-l detesta, la care nici nu dorea să se mai gândească. Dar, pe de altă parte, era din ce în ce mai atașată de Andy. Și dacă putea să-l ajute...

– Nu-ți cer să petreci toată ziua cu el. Dar, de câte ori poți, du-l la plimbare, la pescuit, joacă-te cu el... Este foarte important pentru el. Are nevoie de tine.

Ultimele cuvinte le rostise ca și cum acest argument nu admitea replică.

Îi apăru în minte chipul băiețelului, cu zâmbetul lui dulce.

– Bine! rosti ea fără să vrea. Accept, dar doar provizoriu. De îndată ce se va mai înveseli și-și va face prieteni de vârsta lui, îi cauți pe altcineva.

Helen își privea sora cu ostilitate, întrebându-se fără îndoială ce consecințe va avea acest angajament asupra relației ei cu tatăl copilului.

– Știam că pot să contez pe tine, zise Bart.

– Mă duc să-l aduc...

Intră în cameră și luă copilul în brațe. El i se strânse la piept, mormăind ceva. Cât timp îi va trebui lui Andy până când nu va mai avea nevoie de ea?

***

După plecarea celor doi, Susanne își urmă sora în camera ei și o privi dezbrăcându-se și demachiindu-se. Era un adevărat ritual pentru Helen, care putea dura și o jumătate de oră.

De ce oare nu se înțelegeau ca surorile? Era oare vina Susannei? Era adevărat că o supăra faptul că Helen era preferata tatălui lor și că-i reproșa egoismul. Dar nici Helen nu era străină de acest război rece. Nu-și manifestase vreodată afecțiunea pentru sora ei. De mic copil, Susanne încercase deseori să se apropie de ea, dar se alesese doar cu respingeri grosolane. Fără îndoială că Helen nu era cu bună știință rea. Era din firea ei rece și preocupată doar de propria persoană.

– Te-ai distrat bine cu băiețelul ăsta? o întrebă ironic Helen privind-o prin oglindă.

– Mai mult decât îți poți închipui. Andy este absolut fermecător.

Helen zâmbi.

– La drept vorbind, nici tatăl lui nu este mai prejos! Am petrecut o seară minunată cu el!

– Ți-ai propus să-i frângi din nou inima?

Își regretă imediat cuvintele. De ce n-o fi putut să se abțină? Nu trebuia să spună așa ceva... Și numai din cauza blestematului de Bart Stone! Dar de ce-și făcea griji? Ar fi trebuit să fie încântată să-l vadă pe nătângul ăsta intrând ca prostul în capcana întinsă de seducătoarea Helen.

– De fapt, sunt aproape hotărâtă să mă mărit cu el. Acum, merită. Dacă aș fi știut ce o să ajungă... Dar de unde să ghicesc că va reuși atât de strălucit în viață?

– Vrei să spui că nu credeai că va face avere și că noi vom fi ruinați?

– Oh! poți să crezi ce vrei, nu-mi pasă! Soarta mi l-a scos din nou în cale pe Bart, un Bart mai seducător ca niciodată! Te previn, nu încerca să-mi stai în cale! Dacă tu crezi că nu știam că la paisprezece ani erai înnebunită după el! Nimeni nu s-a îndoit de asta, să știi!

Spunând acestea, începu să-și perie părul lung și blond. O dată, de două ori, de trei ori... Trebuia să ajungă până la o sută! În tot cursul acestei delicate operații nu încetă o clipă să se admire în oglindă.

Cu obrajii roșii de furie, Susanne strigă:

– Poți să faci ce vrei, Bart îmi este acum complet indiferent!

– Ah, da? Atunci, de ce nu mi-ai spus că s-a întors?

– După ce te-ai purtat cu el așa cum te-ai purtat, acum zece ani, nu mă gândeam că vestea asta te-ar mai interesa!

– Ei bine, te-ai înșelat. Și, de data aceasta, n-o să-l mai las să-mi scape. Nu știu dacă mai oftezi după el, dar nu încerca să profiți de slujba ta de bonă ca să te apropii de el!

Lividă de furie, Susanne îi replică:

– Fii liniștită. Chiar dacă mi l-ar face cineva cadou, nu l-aș primi! La drept vorbind, faceți o pereche superbă! Este la fel de plin de el și de disprețuitor ca și tine! Vă meritați unul pe altul!

Luă rochia pe care Helen o aruncase pe pat.

– Și pe viitor, să nu-mi mai scotocești prin șifonier!

Ieși apoi, trântind ușa în urma ei.

Capitolul 4

– Hei! O să fie o seară de dans nemaipomenită!

Vestea era pe toate buzele. Se transmitea de la hangarul în care se ambalau crevețiii până la cea mai îndepărtată magherniță din sat. Pescarul i-o spunea mecanicului care o transmitea băcanului, care se grăbea să i-o spună vărului sau nevestei.

De la un capăt la altul al localității, telefonul fără fir - cum i se spunea - funcționa cu tot atâta rapiditate ca și telefonul normal.

– O serată grozavă!

– Și cine face tocana de pește "gumbo"?

– Nevasta lui Pete Devereaux. A zis că o aduce.

– Dumnezeule, nu trebuie să ratăm asta! Tocana pe care o face este cea mai bună de pe o rază de o sută de kilometri.

– Bătrânul Pete a plecat la pescuit de languste!

– Și muzica? Cine o să cânte?

– O să vină Joe Bardeaux și orchestra lui!

– Bătrânul Joe! Tot mai poate să-și mângâie vioara! Mai ales dacă nu uităm să-i dăm porția lui de "gumbo" și de whisky!

Puțin înainte de prânz, Howard se repezi până la Susanne.

– Presupun că ai auzit vorbindu-se despre petrecerea de diseară.

Ea râse.

– Nici nu s-ar putea altfel!

– Te simți dispusă să mergi?

– Și de ce nu?

Era încântată că Howard venise s-o invite. Adora să danseze. Toți prietenii ei vor fi la bal. O petrecere ca aceasta implica pe toată lumea, era aproape o afacere de familie! Vor veni și bunicile și nepoții.

În cursul după-amiezii, află cu sentimente amestecate că vor veni și Bart cu Helen. Dar era ferm hotărâtă să nu lase pe nimeni să-i strice seara.

Când veni momentul să înceapă să se pregătească, își perie îndelung părul și constată cu satisfacție că deja îi mai crescuse puțin și mai ales că începuse să se onduleze. Se privi în oglindă; oare să-și macheze și ochii? Lui Howard nu-i plăcea asta prea tare. Este adevărat că avea genele deja destul de lungi și dese. Dar poate că astfel ar părea mai elegantă, mai distinsă. Cu un gest impulsiv, deschise sertarul toaletei și căută un tub de rimel. În același timp, scoase și rujul de buze, fondul de ten, pudra și chiar fardul de obraz și le puse pe toate cu grijă în fața ei.

De ce nu? își zise ea. Emoționată, începu să-și rimeleze încet genele. Ochii ei păreau acum mai mari și mai luminoși. Își dădu pe față cu un fond de ten foarte discret, o umbră de fard de obraz, puțină pudră, și în sfârșit își dădu cu puțin ruj pe buze. Încântată de rezultat, zâmbi imaginii din oglindă. Se dădu un pas înapoi ca să se poată vedea din cap până-n picioare. Își pusese o rochie cu spatele gol, dintr-un bumbac foarte fin, galben. Toaleta aceasta îi punea în valoare silueta suplă și sânii tineri, torunzi și tari. Dar în afară de tunsoare și machiaj, nu se schimbase deloc

de când Bart Stone părăsise localitatea. Bart Stone! De ce se gândea iarăși la el?

Câteva bătăi în ușa de la intrare o trezi din visare. Auzi zgomot de pași, ușa care se deschidea și intonațiile profunde ale unei voci masculine. O străbătu un fior pe șira spinării. Era Bart...

Deodată, în ușa camerei sale apăru un căpșor blond.

– Salut, Susanne!

– Salut Andy! Intră! Te bucuri că mergi la petrecere?

– Oh, da. Tata mi-a zis că există o încăpere unde copiii pot să se culce dacă sunt obosiți.

Se cățără pe patul Susannei și o contemplă. Era și el îmbrăcat la patru ace, pieptănat frumos, cu pantalonii proaspăt călcați și pantofii negri strălucitori.

– Ia te uită ce te-ai ferchezuit!

– Și tu!

Susanne oftă ușor. Ar fi vrut atât de mult să aibă o rochie nouă, astă-seară! Fără să înțeleagă de ce, acest lucru i se părea acum foarte important, chiar indisensabil. Din păcate, nu era nici o speranță în acest sens...

În living, îi găsiră pe Bart și pe Helen în picioare, față-n față, discutând cu voce scăzută lucruri ce păreau foarte intime. Susanne, cu un nod în gât, își drese glasul. Cei doi se opriră s-o privească.

– Andy cu cine pleacă? Cu voi sau cu mine și Howard?

– Andy, ce preferi?

– Vreau să merg cu Susanne!

Bart începu să râdă.

– De parcă mai trebuia să întreb!

Helen părea ușurată și contrariată în același timp.

Cu siguranță, n-avea chef să-l aibă pe Andy prin preajmă toată seara, dar nici nu-i plăcea relația aceasta care se stabilise între sora ei și Bart, prin intermediul fiului acestuia.

– Ne întâlnim la petrecere, zise Bart conducând-o pe Helen spre ușă.

Susanne auzi mașina demarând.

– Nu te supără faptul că vei merge pe jos? îl întrebă ea pe Andy.

– Nicidecum! Îmi place să merg pe jos.

– Foarte bine. Howard n-o să întârzie prea mult. Știai că balul acesta se numește: "Fais-dodo"?

– Nu. De ce se cheamă așa?

– Este o expresie în dialect cajun. Înseamnă "Du-te la culcare". Poate pentru că, în timp ce părinții lor dansează, copiii vor dormi. Dar nu sunt prea sigură. Sau poate pentru că băștinașii nu se opresc din dans decât atunci când pică de somn pe ringul de dans!

Izbucniră amândoi în râs.

– Și băștinașii de ce se numesc "cajun"?

– De fapt, sunt "acadieni". O să înveți asta la școală. Acadienii au venit din Franța, în urmă cu foarte multă vreme, și s-au instalat în Canada. Dar mai apoi au fost alungați de acolo și au venit să trăiască în Louisiana. Este o comunitate foarte închisă. Aproape întotdeauna se căsătoresc între ei și până la urmă ajung să fie toți veri.

– Vorbesc într-un fel foarte ciudat, nu?

– Asta, da! De unde știi?

– Când m-a dus tata la docuri într-o zi, a vorbit cu un om care se numea Alex.

Tata mi-a zis că este un "cajun".

– Așa este. Alex este un cajun tipic.

– Tipic? Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că dacă l-ai cunoscut pe Alex, îi cunoști pe toți cajunii. Bineînțeles, fiecare individ este diferit, dar există totuși trăsături comune, tradiții, limbaj. Cajunii sunt foști fermieri sau vânători. Oameni ai pământului. Aici însă a trebuit să se adapteze cu marea și aproape toți sunt pescari. Alex repară bărcile de pescuit.

– Tata spune că se ajută mult între ei.

– Este adevărat. Sunt oameni calzi și fideli. Și știu să se distreze mai bine ca oricine. Vei înțelege imediat despre ce vorbesc.

Sosirea lui Howard întrerupse șirul întrebărilor lui Andy, care se retrase imediat în carapacea lui.

Susanne nu fu surprinsă. Când era singur cu ea, se purta cu totul altfel. Cum să-l facă să se relaxeze și să nu aibă față de ceilalți această neîncredere teribilă?

Howard o sărută pe Susanne și ciufuli părul lui Andy.

– Salut, tinere! Vii cu noi?

– Da, domnule, răspunse el politicos.

– Ce frumos ești, Howard, exclamă Susanne.

Așa era. Era îmbrăcat într-o cămașă sport și un pantalon maro bine croit, a cărui dungă era impecabilă. De altfel, cum era înalt și suplu, totul îi venea bine.

– Iar tu ești uluitoare! răspunse el luând-o de mână și privind-o cu tandrețe.

– Îți plac?

– Mă rog... ești foarte elegantă, dar...

– ... dar mă preferi fără machiaj. Recunoaște!

– Păi... Nu ai nevoie de toate astea... Cu tenul tău și cu genele tale lungi... te prefer așa cum te-a făcut natura...

– Ei bine, măcar de data asta, vei fi obligat să suporți o femeie "pictată"!

– Nu-i nimic, zise el cu amabilitate. Îmi imaginez că femeile au chef din când în când, să-și schimbe înfățișarea.

– Din fericire! Pentru că altfel n-ai face prea mulți bani în farmacia ta la raionul cu produse cosmetice.

Relația cu Howard era foarte plăcută. Era întotdeauna bine dispus. Susanne nu-și amintea să fi avut nici cea mai neînsemnată ceartă cu el. Ce ușurare după furtuna de emoții pe care Bart Stone o stârnea întotdeauna în ea!

Îl prevenise că-i va însoți și Andy. El nu avusese nici o obiecție. Nu avea cine știe ce simpatie pentru Bart dar, ca și ei, băiețelul i se părea fermecător.

– Vino, Andy! Este timpul să plecăm, îi spuse ea luându-l de mână.

Aerul era cald și ușor umed. Luna se înălțase deja pe cer și stelele clipeau intermitent.

Susanne respiră adânc și porni cu un pas vioi pe strada pavată cu scoici sparte.

Noaptea răspândea o anume magie care-i dădea un sentiment de liniște. Se auzea clipocitul apei lângă stâlpii bătrânului dig. Bărcile de pescuit își înălțau mândre prora, ca și cum ar fi transportat o comoară. Lumina lunii făcea pe suprafața apei mici pete, ca niște monezi de aur menite să atragă piratii fantomă.

– Ce noapte frumoasă! murmură ea aproape în șoaptă.

Se simțea într-o stare ciudată astă-seară, într-un amestec de emoție veselă urmată imediat de o tristețe care o aducea în pragul plânsului. Era o stare cu totul neobișnuită și nu înțelegea ce i se întâmplă.

Mergeau tăcuți. Din depărtare se auzea cântând o vioară îndrăcită acompaniată de acordeon, ceea ce le dădea o oarecare idee despre atmosfera care domnea la petrecere.

Howard o luă de mână pe Susanne ca s-o ajute să urce treptele de lemn de la intrare. Prezența lui era caldă și liniștitoare și nu-i provoca acea emoție pe care o resimțea în prezența lui Bart. Fără îndoială așa era normal, își zise ea.

Muzica, din ce în ce mai aproape, îi risipi gândurile. Îi întinse mâna lui Andy care urcă la rândul lui și intrară în sala mare deja plină.

De jur-împrejur, așezate pe stânci, stăteau mamele și bunicile, iar copiii flecăreau veseli, bătând din palme ritmul muzicii. Bunicii erau adunați în jurul barului. Sorbeau pe îndelete din paharul cu whisky și spuneau glume la care râdeau zgomotos. Alții adunați în jurul unei mese, jucau domino sau cărți.

– Vrei să vezi "parcul copiilor?" îl întrebă Susanne pe Andy.

– Ce înseamnă asta?

– Este încăperea în care copiii se joacă sau dorm.

– Trebuie să mă duc chiar acum? mormăi el.

– Bineînțeles că nu! Poți rămâne cu noi până când o să ți se facă somn.

Zări un capăt de bancă unde mai erau locuri libere, îi făcu semn lui Howard și se duseră să se așeze acolo. Susanne îl luă pe Andy pe genunchi și-l ajută să bată din palme măsura. Îi arăta pe cei mai buni dansatori care, în costumele lor multicolore, se învârteau într-un vârtej îndrăcit. Andy îi privea cu ochii măriți și fața i se lumina de fiecare dată când unul dintre ei își însoțea isprăvile dansului cu țipete sălbatice. Din când în când, Susanne îi zărea pe Bart și pe Helen care dansau în mijlocul mulțimii și, fără motiv, inima începea imediat să-i bată mai tare.

Când Andy începu să caște, îl luă în brațe și își croi drum până la încăperea denumită "parcul copiilor". Îl așeză pe o saltea și-l încredință unei "mătuși" care fusese însărcinată cu supravegherea lor. Se asigură că era așezat confortabil și se întoarse la Howard.

– Ești gata de dans? îi propuse el vesel.

Orchestra tocmai începea să cânte una din melodiile preferate ale Susannei, un vechi cântec cajun, puțin cam copilăresc, dar foarte antrenant.

Acceptă cu plăcere și își urmă zâmbind cavalerul pe ring. Un dans cajun era întotdeauna cel mai bun remediu la necazurile acestei lumi...

Bucuria și plăcerea de a dansa domneau peste tot. Era o melodie care, în mod miraculos, îți dădea sentimentul că ești în perfectă armonie cu întreaga lume. Ca printr-o minune, toată lumea se afla pe acest ring pe picior de egalitate. Nu era de mirare că băștinașilor le plăcea atât de mult să danseze. Era felul lor de a scăpa unei lumi de care nu erau răspunzători și pe care, de cele mai multe ori, n-o înțelegeau.

După cum era obiceiul locului, se schimbau frecvent partenerii. Susanne dansă de mai multe ori cu foști mateloți ai tatălui său. Toți îi rămăseseră prieteni și ea își dorea ca și tatăl său să fi venit la petrecere. Dar domnul L'Anjeau nu mai avea chef să iasă la astfel de petreceri.

Orchestra tăcu și Susanne căută cu privirea un alt partener de dans. Simți o mână pe umăr care o făcu să se înfioare, ca și cum ar fi simțit o descărcare electrică.

Se întoarse și se trezi față în față cu Bart Stone. O zări pe Helen dansând cu alt băiat, cu chipul urâțit de o grimasă care exprima cea mai cruntă gelozie.

– Ești foarte frumoasă, Susanne. Ești o adevărată femeie elegantă!

Cu un gest ferm, o înlănțui și o strânse la piept. Bart era un dansator excelent și, pentru el, în această privință nu existau secrete. De altfel, se vedea bine că se distrează de minune.

Susanne se învinovățea pentru faptul că se simțea fericită în compania lui. În ciuda urei pe care i-o purta, nu se putea împiedica să

admire modul în care conducea dansul, ca și cum ar fi fost stăpânul lumii și al universului.

Aruncă o privire iritată către orchestră; când vor avea de gând să termine melodia aceasta?

Dansau nu departe de "parcul copiilor", când Susanne o văzu pe "mătușica" făcându-i semn cu mâna. Îngrijorată, murmură:

– Andy!

– Ce se întâmplă? întrebă Bart, care nu remarcase nimic.

– Nu știu, dar aș face bine să mă duc la Andy.

Urmată de Bart, își croi cu greutate drum până la dormitorul copiilor, sări peste câteva mici trupuri adormite și ajunse lângă Andy. Acesta era în picioare, cu o expresie speriată pe față și părea că se sufocă. Respirația îi era neregulată și șuierătoare.

– Este o criză de astm, zise Bart luând copilul în brațe. Ce este, Andy?

– M-am trezit și nu știam unde mă aflu.

– Și te-ai speriat?

– Da... Unde este Susanne?

– Aici.

Bart se dădu la o parte pentru ca fiul lui s-o poată vedea. Vizibil ușurat, acesta întinse brațele spre ea. Susanne îi aruncă o privire lui Bart care o încurajă cu un semn din cap. Îl luă pe Andy în brațe și-l strânse la piept zâmbind. Imediat, respirația i se regularizează, copilul închise ochii și adormi.

– Îi este mult mai bine de când locuim aici, dar se mai întâmplă să aibă crize. Trebuie să-l duc la un specialist în New Orleans, peste câteva zile.

– Am să rămân lângă el, dacă vrei.

– Nu. Cred că este mai bine să-l duc acasă.

– Bine. În cazul acesta, o să-l duc eu până la mașină, ca să nu-l trezești.

Bart, mergând în fața Susannei, își croi cu dificultate drum spre ieșire. Helen, care dansa în celălalt capăt al ringului, nu văzu nimic. Bart o ajută pe Susanne să coboare scările. Ea se crispă imediat la atingerea mâinii lui.

O conduse astfel până la Mercedes, își scoase cheile din buzunar și deschise portiera din spate. Susanne îl puse pe Andy pe banchetă. Acesta se făcu ghem, gâfâi de vreo două ori, apoi respirația îi reveni la normal.

– Mulțumesc, Susane. Îi faci mult bine fiului meu. Pentru el, este enorm să aibă pe cineva cu care să vorbească, să se plimbe... cineva care să fie aici când are nevoie. Sunt foarte bucuros că ai acceptat să te ocupi de el.

– Este un copil deosebit de sensibil. Îmi face mare plăcere să stau cu el. Acum, trebuie să mă întorc la petrecere. Probabil că Howard mă caută, iar Helen s-o fi întrebând ce ți s-a întâmplat. O să-i spun să vină la tine.

– Te conduc până la ușă. Voi supraveghea de departe mașina.

O urmă după ce închise încet portiera.

– De cât timp ești cu Howard?

– De vreo patru ani.

– Patru ani! Și mai ieși și cu alți băieți?

– Nu.

– Oh! Păi atunci, înseamnă că este o treabă serioasă?

– Fără îndoială.

– Nu ești prea sigură?

– Howard și cu mine ne înțelegem perfect, răspunse ea, ca și cum simțea nevoia să se apere.

– În ce fel?

– Ei bine... noi... Vreau să zic...

– Vrei să zici că nu știi ce sentimente ai pentru el? Așa este?

– Ba da! Bineînțeles că știu ce simt pentru el!

I se părea jenantă și plicticoasă această discuție.

– Îl iubești? Vrei să te măriți cu el?

– Evident că mă voi mărita cu el!

– Când?

– Când? repetă ea. Mă rog, nu știu încă exact. N-am fixat încă data.

– Vrei să zici că ieși cu Howard de patru ani, că vrei să te măriți cu el, dar nu știi nici măcar când?

Toate aceste întrebări începeau s-o stânjenească. De ce-i vorbea ca un judecător?

– Dar acesta este adevărul! protestă ea cu bruscă agresivitate. Nu văd de ce te-ar privi pe tine!

Ajunseră în fața sălii de bal. Auzeau deja muzica și Susanne nu avea decât o dorință: să danseze în brațele lui Howard. Bart o privi într-un fel foarte stânjenitor.

– Haide, Susanne! Te cunosc de atâția ani. Recunoaște, nu-l iubești pe Howard.

– De unde știi? răspunse ea sfidător.

– Știu că sub aparența aceasta detașată se ascunde o fire înflăcărată. Dacă l-ai fi iubit pe Howard, te-ai fi măritat de mult cu el!

Susanne avu dintr-o dată neplăcuta senzație că Bart îi dezvelea sufletul și că citea în adâncul inimii ei! Obrajii i se împurpurară.

– Habar n-ai despre ce vorbești, îi aruncă ea furioasă.

– Oh, ba da, știu! Și îți voi dovedi chiar acum!

Înainte să înțeleagă ce i se întâmplă, Bart o trase spre el și o sărută.

Atingerea buzelor lui dezlănțui în ea un adevărat incendiu și în brațele lui se simțea dintr-o dată fără pic de voință.

Încercă să-și adune puterile pentru a se lupta cu dorința de a i se abandona. Îl împinse cu amândouă mâinile, dar el o strânse și mai puternic la piept. Incapabilă să mai reziste, se lăsă în voia lui. Parfumul lui Bart îi amintea de aerul proaspăt din larg, când pleca la pescuit. Răsuflarea lui fierbinte îi mângâia obrazul. Ea nu-și putea înfrâna acest elan primitiv care o cuprinsese. Bart era atât de puternic, atât de viril, atât de irezistibil! Ea îi răspundea la sărutări cu o înflăcărare de care nu se știuse în stare. Niciodată nu-l sărutase pe Howard astfel! În clipa aceasta, ar fi vrut ca el s-o ridice în brațe și s-o ducă... oriunde! Nu o mai oprea nimic, era mistuită de o pasiune necunoscută.

Dar pe când, sufocată de dorință, i se abandonase în totalitate lui Bart, acesta se îndepărtă brusc. Susanne îl privi fără să înțeleagă.

– Iată! zise triumfător Bart. Dacă l-ai fi iubit pe Howard, nu te-ai fi comportat niciodată astfel. Tu ești o persoană mult prea cinstită încât să iubești cu adevărat un bărbat și să te săruți cu altul așa cum m-ai sărutat pe mine!

Susanne avea un nod în gât și simțea că nu poate să mai respire. Nici un alt cuvânt nu i-ar fi putut exprima umilința. Privea drept în fața ei, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Lucrul acesta nu trebuie să te tulbure. Dimpotrivă, ar trebui să fii mulțumită. Te-am ajutat să privești clar în sufletul tău! Eu am plecat de aici acum zece ani, dar văd că te cunosc mai bine decât te cunoști tu!

Rușinea lăsă loc furiei și, fulgerându-l cu privirea, îi spuse:

– Nu mă cunoști deloc, Bart Stone!

Dar ea, se cunoștea oare cu adevărat? În clipa aceasta, se îndoia.

Înțelese într-o clipă cât de periculos era acest bărbat.

Trezise în ea sentimente pe care le crezuse definitiv îngropate. Îi răscolise pasiuni a căror violență o făcea să tremure din cap până-n picioare. Niciodată nu se va mai abandona astfel. Se va mărita cu Howard Barker și-și va smulge pentru totdeauna din inimă amintirea lui Bart Stone.

Capitolul 5

– Știi ceva? exclamă Andy într-o dimineață, în timp ce, însoțit de Susanne, arunca în apă bețe pe care Biscuit se grăbea să le aducă înapoi.

– Ce vrei să știu? întrebă, curioasă și amuzată, Susanne.

Erau așezați pe marginea cheiului. Susanne își bălăcea picioarele în apă. Ca de obicei, era îmbrăcată cu eternul ei șort de blugi și un tricou cu breteluțe. De la începutul verii, renunțase să-și mai pună sandale și cu timpul tălpile picioarelor ei se îngroșaseră într-atât încât nu mai simțea scoicile tăioase care acopereau străzile.

Scoase din buzunar un baton de ciocolată.

– Poftim, îi spuse lui Andy după ce-l rupse în două.

În aceeași clipă, Biscuit ieși din apă nu departe de ei. Se repezi spre ei, ducând cu mândrie în bot bățul recuperat. Îl puse lângă Andy, se scutură de apă și se așeză pentru a-și cerși porția de ciocolată.

– Poftim, Biscuit! Prinde! zise Andy rupându-i o bucățică din ciocolata lui.

– Tot nu mi-ai spus ce ar trebui să știu, remarcă Susanne.

Andy o privi oarecum mirat.

– Păi, ce voiai să-mi spui când a apărut Biscuit.

Andy începu să râdă.

– Ah, da! O să ne mutăm!

Susanne nu se aștepta la asta. Se încruntă ușor. Vor pleca oare din oraș? Și contractul de pescuit al tatălui său? Și Andy? Pe acesta nu-l supăra oare faptul că o va părăsi atât de brusc?

Observă, doar:

– Este o hotărâre destul de brutală, nu?

– Ba da. Tata mi-a spus abia aseară.

– Aha! Și unde vă duceți? Vă întoarceți în Michigan?

– Nu! Nu plecăm din oraș!

– Oh!

Se simți dintr-o dată ușurată, dar și dezamăgită. Ușurată pentru că Andy, de care se atașase din ce în ce mai mult cu fiecare zi nu va pleca, și pentru că înțelegerea dintre tatăl său și Bart nu va fi modificată; dezamăgită pentru că l-ar fi expediat cu plăcere pe Bart la celălalt capăt al lumii.

– Ei bine... Am crezut o clipă că veți pleca de tot.

– Oh, nu! Asta nu! Ar fi îngrozitor!

Îi ciufuli părul și-i zâmbi cu tandrețe.

– Și pentru mine, Andy. Mi-ai fi lipsit mult. Și unde vă mutați, atunci?

– Într-o altă casă. Tata spune că apartamentul este prea mic. A cumpărat așadar o casă mare, foarte spațioasă.

– Și când vă mutați?

– Nu știu. Tata spune că a cumpărat aproape o ruină. Trebuie să facă mai multe reparații.

Susanne resimți dintr-o dată o ciudată senzație în stomac.

– Și unde se află casa aceasta mare?

– Eu încă n-am văzut-o. Undeva înspre Estare Road.

Stomacul Susannei se strânse și mai mult. Era cartierul în care se afla vechea lor casă... Era oare cu putință ca bătrâna lor casă să intre în mâinile lui Bart Stone?

Va trebui să înfrunte această nouă umilință din partea lui? Îi distrusese visele de adolescentă și iluziile, îi frânsese inima, făcuse din tatăl ei angajatul lui și acum va locui în casa lor!

Voia cu orice preț să afle adevărul.

– Vino, Andy.

– Unde mergem?

– Să mâncăm un hamburger, este ora prânzului.

În micul restaurant, fură întâmpinați de un puternic miros de ceapă prăjită și de carne friptă. Susanne puse în fața lui Andy un hamburger, cartofi prăjiți și un milk-shake. În ceea ce o privea, își pierduse complet pofta de mâncare.

– Trebuie să merg urgent undeva, Andy. Mănâncă aici cuminte și așteaptă-mă. Mă întorc imediat.

– Unde pleci?

– La un agent imobiliar, chiar în colțul străzii.

***

Susanne împinse ușa agenției. Încăperea prăfuită și într-o mare dezordine era goală, dar curând își făcu apariția un omuleț rotofei și chel, cu ochelarii căzuți pe nas.

– Bună ziua, Mortimer.

– Susanne! Nu te-am văzut de multă vreme. Cu ce pot să te ajut? Să nu-mi spui că ai venit să cumperi sau să vinzi o proprietate?

– Nu... am venit doar să te salut în treacăt și să te întreb dacă este adevărat că s-a vândut casa noastră.

– Ah! Ai auzit vorbindu-se? Pe cuvântul meu, în orașul ăsta se știe tot. De fapt, nu este nici un secret, dar înțelegi, formalitățile cu sunt încă încheiate... Avem doar un acord de principiu al celor două părți. Știi, tipul acela din Baton Rouge care voia să transforme casa în apartamente nu a mai dat semne de viață. Dacă vrei să știi părerea mea, nici nu are bani s-o facă. Așa că, s-a prezentat un nou cumpărător, i-am pus în legătură și s-au înțeles la preț. Cumpărătorul plătește toți banii deodată! Asta nu-ți spune nimic?

Cu un nod în gât și cu buzele uscate, ea reuși să articuleze:

– Și cine este noul proprietar?

– Unul, Bart Stone...

Susanne își ținu o clipă respirația. Își privi mâinile și constată că urmele unghiilor erau adânc imprimate în palmă.

Mortimer o privi prin ochelarii lui cu sticle groase.

– Îl cunoști, nu? Nu cumva este cel care a lucrat pentru tatăl tău în urmă cu niște ani?

– Ba da! răspunse ea pe un ton amar.

El dădu din cap.

– Este ceva să-l vezi întorcându-se aici cu toți acești bani! Mi se pare că, pe când locuia aici, nu avea un sfanț. Era un simplu matelot. Îi sărea repede țandăra și a avut și necazuri cu poliția, nu? Și acum, iată-l cu buzunarele pline! Și plătește cash. Îți imaginezi! A fost angajatul vostru și acum cumpără casa în care ați locuit!

Mortimer își dezveli într-un zâmbet larg dinții îngălbeniți de tutun.

Susanne făcu un efort să-și controleze vocea.

– Îți mulțumesc pentru informații, Mortimer. Acum, trebuie să plec.

Ieși din agenție cu lacrimi în ochi.

Ce l-o fi îndemnat pe Bart să cumpere casa lor? Reprezenta un simbol pentru el și voia astfel să se știe cât este de bogat?

Oricare ar fi fost motivele, pilula era amară! Era o ultimă lovitură dată familiei sale...

Se întoarse la Andy și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Sunt grozavi, hamburgerii ăștia! Nu iei și tu?

Ea scutură din cap. Cea mai mică înghițitură i-ar rămâne cu siguranță în gât!

– Nu mă simt prea bine, Andy... Mă doare capul. Te superi dacă te duc acasă?

Dezamăgit, băiatul ridică din umeri, dar spuse:

– Dacă vrei tu...

Ca să-l consoleze, îi făcu o propunere:

– Cu siguranță, diseară mă voi simți mai bine. Ce-ai zice să vin să te iau după cină? Am putea merge la cinema. Săptămâna asta rulează un faimos film de science-fiction.

– Oh! ar fi formidabil!

Și un zâmbet radios îi lumină fața.

***

După ce-l conduse pe Andy, se hotărî să meargă să-și mai revadă vechea casă. Atâta vreme cât rămânea neocupată, Susanne încă mai

sperase că lucrurile se vor aranja poate și că, într-o zi, o vor recupera... Dar acum? Cum ar putea să continue să-și facă iluzii?

Susanne se trezi din trista-i îngândurare când, printre lacrimi, zări coloanele de la intrare. Împinse portița grădinii care, neunsă de atâta vreme, scârțâi îngrozitor. Amintirile o năpădeau în valuri. O auzi parcă pe doamna Stone chemând-o la masă. Simțea parfumul magnoliilor înflorite.

Traversă aleea și urcă încet cele câteva trepte care duceau spre verandă. Cu o strângere de inimă, remarcă faptul că zugrăveala se scorojea. Niciodată nu lăsase tatăl său casa să se degradeze astfel! Fără să se gândească la ce făcea, puse mâna pe clanța ușii și constată că se mișca fără dificultate. Fără îndoială, agentul imobiliar uitase s-o încuie.

După ce mai întâi ezită, aprecie că nu făcea nici un rău dacă intra. Voia doar să mai arunce o ultimă privire înainte ca Bart Stone s-o transforme în ceva necunoscut pentru ea...

Avea impresia că venise să-și ia adio de la ceva ce iubise atât de mult. Nimeni nu putea să-i reproșeze asta...

Făcu câțiva pași prin hol. Acesta nu era într-o stare prea proastă, tapetul se umflase pe ici pe colo, dar avea încă acele reflexii aurii. Parchetul, sub un strat gros de praf, nu era prea stricat.

Intră în biroul tatălui său unde domnea un puternic miros de mucegai. Aici, stricăciunile erau mai importante. Climatul umed și cald al litoralului era fatal pentru casele neocupate, ai căror pereți se scorojeau și lemnăria putrezea. Pete mari verzui stăteau mărturie acțiunii distructive a timpului.

Totuși, Susanne era convinsă că această clădire era încă solidă și sănătoasă, și cu niște lucrări serioase de renovare, putea să-și recapete frumoasa înfățișare de odinioară.

Deocamdată însă, casa rece și goală oferea priveliștea dezolării, ca și cum moartea ar fi trecut pe aici. În mod ciudat, Susanne se simțea răspunzătoare de această catastrofă, ca și cum și-ar fi abandonat o veche prietenă care contase pe ajutorul ei. "Este absolut stupid", își zise ea, fără să se poată abține să verse lacrimi amare.

Deodată, auzi pași. Inima începu să-i bată cu putere. De ce intrase fără să aibă voie? Vru să dispară prin bucătărie, dar era prea târziu: Bart Stone tocmai intra...

Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească în acest moment! Nu voia să-i dea satisfacția s-o vadă plângând...

Surprins s-o găsească aici, exclamă:

– Susanne!

– Tocmai plecam... murmură ea, căutând o modalitate de a scăpa.

– Nu-i nici o grabă... Înaintă spre ea și o privi atent. Dar tu plângi?

– Eu? Nicidecum!

El își cufundă privirea gravă în ochii ei și, cu o mână fermă, o prinse de bărbie și-i săltă capul. Susanne voia cu disperare să-și oprească lacrimile, dar ele curgeau necontrolate.

– Din cauza casei, nu-i așa?

Ea ridică din umeri. Nu putea și nici nu voia să vorbească. El continuă să-i scruteze fața și fără voia ei, se înfioră.

– Înțeleg... zise el în sfârșit. Știu ce reprezintă pentru tine.

Amabilitatea lui o exaspera. O făcea mai vulnerabilă, mai incapabilă să se domine și să-i facă față. Avea dureroasa senzație că este un copil pierdut și abandonat, fără un acoperiș deasupra capului.

– Tu habar n-ai de nimic! spuse ea cu glas gâtuit de lacrimi, îndepărtându-se de el.

Bart o privi, îngândurat.

– Nu fi atât de sigură de asta...

Dacă măcar ar înceta s-o privească astfel... În mod inconștient, ca pentru a se apăra, își încrucișă brațele la piept. Se simți dintr-o dată ciudat de goală cu șortul ei caraghios și cu tricoul cu bretelițe. De ce, în prezența lui, era întotdeauna conștientă de trupul ei?

Respectându-i sentimentele, el întoarse privirea și începu să inspecteze casa.

– Totul este de refăcut: pereții, zugrăveala... Dar privește aceste minunate cornișe sculptate! Nu găsești nimic asemănător în clădirile moderne.

Diversiunea aceasta îi permise Susannei să-și recapete calmul.

– De ce ai cumpărat această casă?

Privirea lui Bart își regăsi imediat duritatea obișnuită.

– Și de ce nu? Am cu ce!

– Într-adevăr, pari să ai cu ce să-ți oferi orice. De ce n-ai cumpăra întregul oraș și să-l rebotezi "Bart Stone-Ville?"

– Ești cam prost dispusă astăzi! Ești supărată pe mine din cauza casei?

– Nu pot spune că-mi face plăcere...

– De ce? Ai fi preferat să fie transformată în apartamente?

Ea ezită și roși.

– Nu știu... poate...

– Mai degrabă decât să mă vezi pe mine aici? Mă detești atât de tare? Nu te înțeleg, Susanne. Pe vremuri, erai cea mai bună prietenă a mea. Și de când am venit, mă tratezi ca pe un ciumat. Ce ți-am făcut?

Îl privi stupefiată. Ce i-a făcut? Ar fi făcut mai bine s-o întrebe ce nu i-a făcut. Și ceea ce-i ierta cel mai puțin era orbirea lui. Dar ar fi preferat să moară pe loc decât să-i mărturisească faptul că-i frânsese inima.

– Este evident că ai revenit să ne umilești. Mama ta a lucrat la noi iar tu erai un simplu matelot pe barca tatălui meu. Sora mea te-a respins pentru că te considera nedemn de ea. Azi, rolurile s-au inversat. Tu ești bogat, iar noi suntem constrânși să cerșim o slujbă. Cumperi barca noastră de pescuit și-i dai voie tatălui meu să lucreze pentru tine. Și pentru ca revanșa ta să fie completă, o să te instalezi în casa noastră!

Cu ochii aprinși de furie și cu voce răgușită, el replică:

– Așadar, asta crezi tu!

– Mi se pare destul de limpede, nu?

– Cu atât mai mult cu cât tu ai imaginat tot acest scenariu!

– Poate că vrei să spui că mă înșel? întrebă ea cu o prefăcută blândețe în glas.

– Da, te înșeli. În toate privințele.

– Poate că vrei doar s-o impresionezi pe sora mea? Evident, pentru ea, o mașină scumpă și un cont gros în bancă, sunt irezistibile!

– Ești prea severă cu Helen!

– Ah, da? Dacă ai cunoaște-o la fel de bine ca mine...

– Dar o cunosc foarte bine!

Și pe tine, Susanne, te cunosc foarte bine! Atât de bine, încât și acum am chef să te pun pe genunchi și să-ți trag o mamă de bătaie cât să nu te mai poți așeza o săptămână pe scaun!

– N-ai îndrăzni să faci asta! replică ea, sufocată.

În același timp însă, se retrăgea grăbită; ar fi fost în stare!

Bart se apropie de ea, o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el. Rămaseră astfel o clipă, ochi în ochi; îngrozită, avea impresia că el căuta modalitatea de a-i explica pedeapsa promisă.

Dar chipul lui se relaxă încetul cu încetul. Și așa cum i se întâmpla adeseori în mod inexplicabil, își schimbă brusc atitudinea și tonul. Îi

dădu drumul, îi șterse cu tandrețe lacrimile ce-i curgeau pe obraji și reluă cu o voce total diferită:

– Știu cât ești de tulburată, Susanne. Cu siguranță, nu gândești nici un sfert din ce mi-ai spus, și înțeleg de ce ai vrut să-mi spui toate astea. Ți se pare ciudat că vreau dintr-o dată să cumpăr această casă, nu?

Făcu câțiva pași prin încăpere, mângâind lambriurile de lemn, admirând cornișele și măsurând cu privirea înălțimea tavanului.

– Tu crezi că vreau să-mi etalez averea, să-i domin pe vechii mei patroni și s-o impresionez pe sora ta. Cine știe? Poate că în toate astea există și o umbră de adevăr. Poate că, în mod inconștient, tot ce ai spus a cântărit în hotărârea mea.

Se întoarse spre ea și continuă, cu privirea strălucitoare și caldă:

– Dar adevăratul motiv este cu totul altul. O să-ți vină greu să crezi... Și eu iubesc această casă! Nu în același fel ca tine, firește. Nu am crescut în ea. Nu am nici una din acele amintiri din copilărie care pe tine te leagă de un loc ca acesta. Dar am alte amintiri! Să ți le spun, Susanne... Locuiam într-un sat. Dar uneori veneam și cinam aici cu mama, în bucătărie. Întotdeauna mi-a plăcut această casă. Ea simboliza pentru mine o artă de a trăi, plăcută și mândră în același timp; era mărturia unui trecut aristocratic plin de bărbați curajoși și întreprinzători și de femei semețe cu suflet generos. Toate acestea îmi evocau nobilimea din care se trăgea mama mea. Voi erați atât de buni cu ea, vă iubea mult și-i dau dreptate. Dar nu era mai puțin adevărat că era servitoarea voastră! Uneori simțeam cum mă cuprinde furia și ranchiuna împotriva familiei mele care o alungase pe mama, împotriva tatălui meu care n-a știut ce să facă din viața lui și, de ce să nu recunosc, împotriva voastră, care vă foloseați de această umilitoare situație. Și când nu-mi mai puteam stăpâni această furie, mă certam cu oricine, pentru orice motiv, ca să-mi

ușurez suferința! Mi-am jurat atunci că o să devin bogat, că o să cumpăr această casă sau o alta asemănătoare - și o s-o iau pe mama ca stăpână absolută. M-am îmbogățit, dar din păcate mama a murit înainte să-mi pot ține promisiunea. Nu pot să permit ca această casă să fie transformată în apartamente! Și pentru mine este plină de amintiri, rele sau bune. Vreau să fie restaurată și să i se redea splendoarea de odinioară. Și vreau ca fiul meu să trăiască în ea și să moștenească tot ce reprezintă. Poți să înțelegi asta, Susanne?

Stăteau amândoi, nemișcați în mijlocul încăperii, privindu-se cu intensitate. Bart își abandonase brusc masca și-i dezvăluia emoțiile lui cele mai ascunse. Susanne vedea, în același timp, un băiețel dezamăgit și umilit, și un adult cu o voință de fier.

Emoționată, își întoarse în sfârșit privirea și începu să examineze cornișele.

– Au nevoie de o curățire serioasă, zise ea. Este o muncă delicată. Grosul se curăță cu un produs special, dar după aceea trebuie lucrat cu multă grijă.

El dădu din cap și umbra unui zâmbet îi apăru pe buze.

– Da, și după aceea, date cu lac...

Ea se încruntă.

– Oh nu! Un strat bun de vopsea de ulei ar fi mai indicat.

– Aș vrea să am părerea ta în privința vestibulului. Mă gândesc să pun lambriuri de lemn în loc de tapet...

Susanne îl urmă în vestibul și examină pereții cu atenție.

– Este o idee bună dar nu știu dacă vei găsi aici ce-ți dorești. Vei fi obligat să lucrezi lemnul la New Orleans sau în Baton-Rouge.

– Și cine ar putea face treaba asta? Eu nu mai cunosc pe nimeni aici. Mortimer Walker, agentul imobiliar, mi l-a recomandat pe Joe Marsaud.

– Ar fi perfect dacă ai vrea să construiești o cabană. O să-ți petreci cel mai mult timp încercând să-l faci să se lase de băutură.

– Atunci, cine, după tine?

– Nu lipsesc bunii artizani! Ai nevoie de un electrician, un zugrav, un dulgher... Și de asemenea de un instalator. Trebuie refăcută toată țevăraia. Tata tocmai se gândise la asta când...

El o privi îngândurat. Deodată, exclamă:

– Susanne, ai accepta să fii șeful meu de șantier? Să angajezi personalul necesar și să supraveghezi lucrările?

– Eu? exclamă ea, stupefiată.

– Da, tu! Unde aș putea găsi unul mai bun? Aici, pe tine te cunoaște toată lumea, materialele de construcție nu au secrete pentru tine și iubești această casă. Îți voi da mână liberă. Firește, te voi plăti pentru munca ta. Și Andy ar putea să te ajute. Cu siguranță, asta i-ar face mult bine. Ce zici?

– Ce zic? bâigui ea.

Ce să zică? Toate astea i se păreau absolut ireale....

***

Toate deveniră însă reale în săptămânile ce urmară. Casa se transformase într-un adevărat stup. Erau muncitori în toate încăperile. Niciodată Susanne nu mai muncise atât!

Trezită din zori, nu se mai întorcea acasă decât ca să se urce în pat, odată cu lăsarea serii. Nu se mulțumea să dea doar indicații, punea mâna la treabă în mod frecvent.

Și Andy, care o urma peste tot, își lua foarte în serios rolul de asistent.

Ce mai contau oboseala, băşicile din palme sau durerile de spate? Muncea cu dragoste, întoarsă în casa ei pe care o readucea la viață.

Nu avea decât un singur motiv de exasperare în fiecare zi: sora ei, Helen.

Atâta vreme cât duraseră lucrările de electricitate, de instalații, de refacere a pereților și tavanelor, totul decursese fără dificultăți. Helen nu trecuse decât de vreo două-trei ori pe aici, însoțită de Bart, și fugise imediat, strâmbând din nas în fața acestei agitații. Acum însă că se ajunsese la decorațiuni, își vâra nasul peste tot.

Într-o zi, când Susanne discuta cu zugravul despre culoarea pereților din bucătărie, Helen interveni:

– Arată-mi eșantioanele. Înțelegi, adăugă ea cu o prefăcută răbdare, ca și cum s-ar fi adresat unui copil, pe o suprafață mai mare, culorile par întotdeauna mai închise. Acest mov, de exemplu, pe un perete mare ar vira către un mov-lavandă un pic cam trist. Sau acest ocru va deveni un fel de bej tern și rece. Va trebui să fim atenți la alegerea culorilor. Ele ne influențează dispoziția.

Bart o asculta, dând din cap îngândurat. Cât o privește Susanne, ea remarcase că, atunci când sora ei vorbea despre această casă, spunea întotdeauna "noi"...

– Ce propui, Helen? întrebă Bart.

Aceasta examină cu atenție eșantioanele.

– Galbenul acesta pal ar fi perfect. Va încălzi atmosfera, precum soarele! Și este discret. Nu ne vom plictisi și încăperea va părea mai mare.

– Atunci, galben să fie! exclamă Bart cu entuziasm.

O prinse pe Helen de mijloc și o conduse în altă încăpere:

– Vino! Trebuie să alegem și tapetul...

Și Susanne rămase singură, în vechiul ei halat zdrențuit, cu un ciocan în mână și o pată de vopsea pe nas, în timp ce sora ei, într-o rochie de vară și cu tocuri înalte, se îndepărta la brațul lui Bart.

Odată în plus, rolul frumos îi revenea Helenei, în vreme ce ea făcea munca murdară.

Este adevărat că sora ei urmase cursuri de arhitectură la universitate. Când era vorba de ales culorile, de asortat pereții și zugrăveala, de ales gresia și faianța, Susanne putea cu greu să rivalizeze cu ea. Bart îi aprecia finețea gustului și simțul artistic și se lăsa în întregime în seama ei.

Se duse chiar de mai multe ori la Baton-Rouge și la New Orleans împreună cu Helen. Se întorcea întotdeauna cu niște cataloage enorme pe care le studiau apoi împreună ore întregi.

Dar ceea ce o afecta mai mult pe Susanne, era gândul că dacă își petrecea fiecare zi spălând, curățind, bătând cuie sau cățărându-se pe scară, o făcea pentru a renova o casă care va aparține în curând surorii ei. Pe zi ce trecea, Bart se interesa mai mult de sora ei și era evident că nu va întârzia s-o ceară de soție...

Susanne scoase un țipăt. Orbită de furie, ratase un cui și se lovise violent peste degete.

Capitolul 6

Soarele strălucea pe cerul Louisianei. Un Mercedes luxos gri-argintiu rula pe autostrada spre New Orleans. Bart Stone era la volan și Susanne, așezată pe bancheta din spate împreună cu Andy, îi arăta acestuia peisajul. Mulțumită aerului condiționat, atmosfera din mașină era foarte plăcută.

– În curând vom traversa Mississippi. Este fluviul cel mai lat din Statele Unite. Acolo, departe, este Huey P.Long Bridge.

Susanne era încântată de cursul pe care-l luaseră evenimentele. Măcar o dată, era singură cu Bart, fără Helen. Măcar o dată, avusese întâietate față de ea...

***

Plănuiseră această călătorie cu o săptămână în urmă.

– Trebuie să mă duc în oraș, spusese Bart.

Am o întâlnire de afaceri foarte importantă și Andy trebuie să se ducă la doctor pentru un control. Dacă ai accepta să ne însoțești, aș putea să lucrez fără să-mi fac griji și seara aș putea ieși în oraș cu Helen.

Dar în ajunul plecării lor, Helen se trezise plină de "coșuri". Făcuse o rubeolă pe care o avusese și Andy cu câteva zile înainte.

– Îmi pare foarte rău, dar nu pot în nici un caz să-mi amân întâlnirea de afaceri, spusese Bart. Și vreau neapărat ca pe Andy să-l vadă doctorul. Vom fi obligați să mergem fără Helen.

Vestea aceasta n-o supără deloc pe Susanne. Dimpotrivă. Dacă sora ei ar fi fost grav bolnavă, firește că ar fi avut importanță. Dar nu era cazul.

În clipa plecării, pe un ton încărcat de amenințări, Helen o avertizase:

– Încearcă să te limitezi doar la stricte relații de muncă în privința lui Bart, altfel...

Râzând în sinea ei, Susanne ridicase din umeri. Dacă ar fi știut sora ei cât de mult îl detesta pe acest bărbat. Dar se ferise să-i spună asta. "Să-și mai facă și ea griji, gândea ea. N-o să-i facă rău, și în plus îi mai dă un pic peste nas!"

***

– Am ajuns, Andy! Privește! exclamă Susanne.

Fluviul acesta imens care curgea maiestuos sub un pod nesfârșit, o impresiona întotdeauna. Mersese de multe ori la New Orleans cu părinții săi. Dar vederea fluviului îi tăia de fiecare dată răsuflarea.

– Oh! Este extraordinar! exclamă Andy.

Iahturi, bărci de tot felul, canoe, vapoare-cisternă, vase comerciale urcau și coborau fluviul ale cărui ape de un verde profund curgeau lent spre oceanul din apropiere.

La orizont apăruseră acoperișurile primelor case din New Orleans. Susanne nu-și putu stăpâni un fior. Fluviul acesta avea asupra ei o putere aproape magică! Avea dintr-o dată senzația că i se întâmpla ceva extraordinar! Și de ce nu? Când cumperi un bilet la loterie, ai uneori certitudinea că ai ales numerele bune și că neapărat vei câștiga!

– New Orleans! exclamă ea, surescitată. O să vezi, Andy, este un oraș extraordinar! Sunt sigură că o să-ți placă și ție. Vom avea tot timpul să ne plimbăm prin Cartierul francez, înainte să mergi la doctor.

– Tata mi-a spus că sunt și trăsuri! Am putea lua și noi una?

– Bineînțeles! Este una dintre distracțiile mele favorite!

– Ura!

Traversară cartierele moderne asemănătoare celor din oricare alt mare oraș american, cu circulație intensă, cu stopuri multe și reclame de neon. Trecând prin fața "Superdomului", Susanne îi explică lui Andy că sub această enormă cupolă puteau fi adăpostiți mii de spectatori; dar el abia dacă o mai asculta; tocmai se întreba dacă acest faimos Cartier francez exista cu adevărat!

Ieșiră în sfârșit de pe bulevardele largi și pătrunseră într-un labirint de străduțe doar cu puțin mai largi decât mașina și mărginite de case atât de vechi, încât ai fi putut crede că te-ai întors cu secole înapoi.

– Cele mai multe sunt construite din cărămidă, zise Susanne. Privește, Andy, toate aceste balcoane din fier forjat. O să le vezi peste tot.

Andy făcuse ochii mari, în timp ce coborau pe Bourbon Street către hotelul lor. Susanne se simți dintr-o dată stânjenită la gândul că va petrece noaptea sub același acoperiș cu Bart. Totuși, împrejurările erau

absolut nevinovate, și în plus îl avea pe Andy ca paravan... Dar de ce avea atunci impresia că face ceva rău? Probabil că o influența atmosfera atât de deosebită a cartierului. Toate poveștile despre New Orleans erau atât de vii, atât de prezente în mintea ei. Personajele pitorești care o urmăriseră toată copilăria și adolescența îi reveneau în memorie: Marie Lavean, Regina Vaudou, cu toată suita ei, Jean Lafitte, piratul care venea să-și vândă aici recolta jafurilor sale... Atâția aventurieri trecuseră pe aceste străzi și, la un absint, puseseră țara la cale, detronaseră regi și declanșaseră revoluții! Simțeai că respiri un aer care te făcea să uiți de convenții și te îndemna să-ți permiți aproape orice!

Mașina trecu pe sub o poartă îngustă.

– Am ajuns! îi anunță Bart.

Hotelul "Royal Sonesta", în stil franțuzesc, dădea impresia oaspetelui că se află departe, în trecut. Dar în interior, nimic nu mai rezista acestei impresii. Îi întâmpină un portar în uniformă roșie cu epoleți negri și un valet se repezi să le ia bagajele. Un ascensor ultramodern îi conduse la etajul trei, unde le fuseseră rezervate două apartamente.

Andy nu mai făcea nici un comentariu și nu mai punea întrebări. Fără îndoială, el era obișnuit cu astfel de hoteluri de lux. "Ca și mine pe vremuri", își zise Susanne cu o ușoară strângere de inimă.

Bart așteptă ca valizele fiului său și ale Susannei să fie aduse în camera lor, apoi îl urmă pe grom până în camera lui.

– Mă întorc în cinci minute ca să vă anunț programul zilei, le spuse el.

– De acord, răspunse Susanne.

– Ce pat vrei? o întrebă Andy.

– Te las pe tine să alegi.

– Atunci, eu îl iau pe cel de la fereastră!

Încăperea era destul de mare. În afara celor două paturi acoperite cu pluș de culoare albastră, se mai aflau aici o canapea, două fotolii, o masă și două scaune. Pereții erau tapetați cu tapet bleu, asortat cu mocheta groasă. Pe vestibulul de la baie se afla un șifonier.

Se auzi o bătaie în ușă. Andy se repezi să deschidă.

– Sunt mort de foame! exclamă Bart din prag. Dar voi, tinerilor?

– Dar Susanne nu este băiat! protestă Andy.

– Am remarcat deja asta, răspunse el privind-o de parcă o dezbrăca din priviri.

Ea roși până-n vârful urechilor. Poate că și el era sensibil la atmosfera periculoasă a acestui cartier? Altfel de ce ar fi făcut o asemenea remarcă?

Își luă în grabă poșeta și ieșiră toți trei.

– Portarul mi-a recomandat un mic restaurant din colțul străzii, unde servesc niște stridii minunate. Vă convine?

– Bineînțeles, răspunse Susanne. Orice loc va fi foarte bun. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată prost în New Orleans.

– Stridii? Puah! exclamă Andy, scârbit.

Tatăl său îl privi zâmbind. Copilul acesta avea din nou reacțiile unui băiețel de vârsta lui! De foarte mult timp nu se mai întâmplase asta!

– Nu-ți face griji! Nu au numai stridii. Vei putea avea creveți fripți, de exemplu.

Ieșind din hotel, se treziră pe o străduță foarte îngustă, pavată cu pietre. Aerul cald și umed de amiază mirosea plăcut a porumb copt, a hotdog și a prăjituri proaspete. Chiar și la prânz, puteai să auzi zvonul unei orchestre Dixieland. Ritmul antrenant și vesel al jazzului alunga ca prin minune toate grijile vieții cotidiene.

Susanne își simțea inima ușoară. Oricine i-ar fi văzut, i-ar fi crezut un fericit cuplu care se plimbă cu fiul lor.

New Orleans nu semăna cu nici un alt oraș: avea un suflet, un parfum, un spirit diferit de alte orașe. Susanne se simțea pradă a unui amestec de emoție și plăcere deosebite.

Mâncară niște preparate delicioase. Ea comandă, la fel ca și Bart, stridii Bienville. Servite în cochilia lor, pe niște frunze de salată proaspătă, erau acoperite cu un sos alb cu ciuperci și creveți mici ușor prăjiți.

– Par foarte gustoase, murmură ea, pofticioasă.

Nici nu-și dăduse seama cât îi era de foame! Andy luă creveți prăjiți, iar Bart, după ce își mâncă stridiile, comandă o tocană de pui cu orez. Când chelnerul puse platoul pe masă, Susanne adulmecă încântată aroma de jambon, ceapă, roșii și piper verde.

– Ce păcat că stridiile au fost atât de sățioase! Îmi place la nebunie tocana asta. Dar chiar nu-mi mai este foame.

Găsi totuși puțin loc să mai mănânce din delicioasele chiftele franțuzești care li se serviseră, conform obiceiului, alături de tocană.

După prânz, cu ochii strălucind de plăcere și de nerăbdare, Andy le reaminti:

– Susanne mi-a promis o plimbare cu trăsura. Îmi dai voie, tată?

– Bineînțeles! Aveți tot timpul.

Își scoase carnețelul, scrise pe o foaie câteva cuvinte, rupse pagina și i-o dădu fetei.

– Iată aici numele și adresa doctorului; programarea este pentru ora cinci. Eu termin ședința cam pe la ora aceea. Duceți-vă fără mine, și îndată ce termin, vin și eu.

Se scotoci prin buzunare și continuă:

– Și cu banii aceștia să vă distrați, să plătiți trăsura și un taxi.

Se ridică, păru că șovăie, o privi fix pe Susanne, apoi îi întinse un plic.

– Acesta este pentru tine. Este o modestă răsplată pentru tot ce ai făcut până acum. Îmi dau seama foarte bine de neprețuitul tău ajutor și pentru asta țin să-ți mulțumesc. Cumpără-ți o rochie sau orice altceva ce-ți face plăcere.

– Dar eu... nu pot să accept!

– Bineînțeles că poți. Îi meriți pe deplin! De altfel, aș vrea să mergem să cinăm undeva, diseară. O să ne găsească hotelul o baby-sitter pentru Andy. Ar fi chiar păcat să fim în acest oraș și să nu profităm. Așa că, îmi imaginez că vrei să porți o rochie nouă cu această ocazie!

Ea îl privi, tulburată și descumpănită. Nu se așteptase la o asemenea propunere și nu știa ce să răspundă. Să cineze, în tête-à-tête cu Bart într-unul din aceste restaurante atât de romantice din New Orleans! Dar oare își dorea asta?

Bart nu-i lăsă însă timp să-și analizeze sentimentele.

– Acum, trebuie să plec! zise el.

Îi puse plicul în mână și plecă, foarte grăbit.

Ea rămase perplexă o clipă, pipăind plicul. Apoi își reveni și-l deschise. Își ținu răsuflarea când văzu ce conține. Cuprinsă de panică, gândi: "Nu pot să accept asta!" Dar în final, decise că Bart avea dreptate: muncise pentru banii ăștia! Erau o răsplată pentru vânătăile, bășicile, degetele ei rănite... fără să mai pună la socoteală mândria rănită prin atitudinea surorii ei!

"De acord, Bart Stone. O să-mi facă plăcere să cheltuiesc banii tăi, și voi profita de fiecare centimă! își zise ea cu o tresărire de revoltă.

Apoi, veselă, dădu semnalul de plecare.

– Haide, Andy, la drum!

***

Coborâră pe Bourbon Street și trecură prin fața imobilului numit "Old Absinthe House". Clădirea aceasta veche cu două etaje, din cărămidă roz, cu poarta ei sculptată și cu balconul din fier forjat, era cea mai cunoscută și cea mai fotografiată din zonă. Andy vru să vadă aici atelierul potcovarului, prăvălioara cu suveniruri despre piratul Jean Lafitte, ale cărui aventuri le cunoștea pe dinafară. Intrară apoi pe Aleea Piraților, unde, cu un secol în urmă, se auzea zăngănitul spadelor celor ce luptau în duel.

Ajunseră la Jackson Square, unde fuseseră sărbătoriți de-a lungul vremii atâția eroi. Andy fu captivat de numeroșii pictori care, de jur-împrejurul grădinii publice, lucrau în fața șevaletului lor. În centrul grădinii, în mijlocul unor arbori seculari, se înălța maiestuoasă statuia ecvestră a lui Andrew Jackson.

– Este al șaptelea președinte ale Statelor Unite, îi explică Susanne. A repurtat o celebră victorie aici, la New Orleans. Și i se spunea Andy, la fel ca ție!

– Poate că, într-o zi, voi călări și eu un cal ca acesta și voi purta uniformă!

– Poate... Și acum, ce-ar fi să facem plimbarea aceea cu trăsura?

O singură latură a pieței era deschisă circulației, celelalte trei fiind rezervate pietonilor. Găsiră câteva trăsuri ce-și așteptau clienții. Circulația neîntreruptă a automobilelor și motoretelor, a autobuzelor, le făcea să pară și mai anacronice. Erau trase de cai bătrâni cu privirea tristă

și cu o pălărie de paie pe cap în care se făcuseră două găuri ca să li se poată scoate urechile. Vizitii își făceau liniștiți siesta la soare, dar la apropierea celor doi plimbăreți se treziră, își oferiră serviciile, lăudând cu gesturi largi calitățile calului lor sau cunoștințele incomparabile despre toate comorile orașului vechi.

După ce aleseră o trăsură, Susanne și Andy se așezară pe banchetă. Tăcură o parte a traseului pe unde veniseră mai devreme pe jos, dar Andy era atât de pasionat, încât nici nu observă.

De altfel, văzut din trăsură, totul părea altfel. Vizitiul le dădea neîncetat explicații pe un ton monoton, care dovedea că nu era la prima lui plimbare!

După această vizită turistică, Susanne îl duse pe Andy la Piața franceză; cu siguranță, nu văzuse ceva asemănător în Michigan. Copilul fu încântat de această piață în aer liber, cu tarabele încărcate de tot felul de produse și cu vânzătorii care își strigau necontenit marfa.

De-a lungul fluviului Mississippi, bărcile erau pline ochi cu legume, fructe, pește, scoici și crustacee. Alături de porumb, roșii sau fasole puteai vedea fructe exotice despre care Andy nici nu auzise. Un pic mai departe, se întindea piața de carne. În sfârșit, urma un fel de bazar unde puteai găsi aproape orice.

Când Andy începu să dea semne de oboseală, îl duse în Jackson Square și se așezară pe terasa unei cafenele. Un pictor le propuse să-i facă portretul în creion băiețelului.

– Cât timp ne-ar lua și cât ar costa? întrebă Susanne.

Bărbatul, care trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani și care purta o beretă din păr de cămilă care-i dădea o înfățișare "fioroasă", le spuse prețul. Înainte să accepte, Susanne verifică discret dacă îi mai rămâneau destui bani. Dar Bart fusese foarte generos!

Andy se așeză așadar pe un scaun pliant la marginea trotuarului și pictorul își începu opera. Susanne aruncă o privire pe celelalte desene. Se vedea un oarecare talent.

La sfârșit, fu destul de mulțumită de portret. Probabil că și lui Bart o să-i placă. Plăti și-l rugă pe pictor să-l păstreze până se întorc ei. Apoi îl conduse pe Andy pe o străduță aproape pustie și împinse ușa singurei dughene care se afla prin preajmă. Se auzi un clopoțel sunând și-i întâmpină un val de aer răcoros.

– Unde suntem? șopti Andy.

– La o vrăjitoare! îi răspunse Susanne pe același ton.

– Oh! exclamă Andy, cu ochii strălucind de curiozitate. Poate că aș putea să-i cer vreo poțiune magică pentru astmul meu?

– Cine știe? răspunse Susanne intrând în jocul lui. Iar eu, voi găsi poate un elixir de dragoste! adăugă ea râzând.

Cuvintele i-o luaseră înaintea gândurilor. Andy o privi cu uimire. De ce o fi având nevoie de asta? Doar îl avea pe Howard, nu?

Dugheana în care lumina intra cu zgârcenie era mai degrabă lugubră. Zări o lumânare aprinsă și o enormă pisică neagră care trona pe tejgheaua pe care se îngrămădeau o mulțime de cărți despre științele oculte, despre magie.

Pe etajere, de-a lungul pereților, se înșirau în rânduri înghesuite sticluțe de toate mărimile, pline de praf, conținând pudre, ierburi, frunze uscate, rădăcini de mătrăgună și chiar șopârle mici uscate.

– Vreau și eu una! exclamă Andy.

– Cu condiția să nu te folosești de ea astă-seară și să-ți terorizezi bona!

În clipa aceea, perdeaua din fundul dughenei se ridică și intră o femeie înaltă, brunetă, îmbrăcată în întregime în negru. Fața îi era

încadrată de un păr lung de asemenea negru. Tenul îi era mat și buzele groase senzuale. Unghiile deosebit de lungi și lăcuite îngrijit evocau în mod irezistibil niște gheare.

– Are exact înfățișarea potrivită meseriei sale, murmură Susanne luându-l de mână pe Andy și apropiindu-se de vrăjitoare. Nu te teme! adăugă ea. Nu este o vrăjitoare adevărată! Este doar o deghizare – n-o să-ți facă nici un rău.

După ce cumpărară o șopârlă, plecară. Reveniți la lumina zilei, vorbiră mult și râseră împreună de femeia aceasta cu înfățișarea un pic neliniștitoare și de sinistra ei dugheană. Deși continuau să glumească, Susanne se simțea cuprinsă de acea ciudată emoție care n-o mai părăsea de când pusese piciorul în acest cartier. Aici îți puteai permite lucruri care, oriunde în altă parte ar fi părut scandaloase. Oare nu oricine simțea din când în când nevoia de a nu mai lua în seamă convențiile vieții civilizate și să se lase în voia emoțiilor primitive, ca acelea pe care le trezea dugheana vrăjitoarei? Turistul rătăcit prin acest locuri simțea născându-se în el latura sălbatică a firii lui, astfel că și Susanne începea să resimtă un plăcut sentiment de abandon, de uitare a convențiilor sociale.

Avu dintr-o dată impresia că se află pe un teren periculos. Simțea în mod confuz că avea chef să se poarte într-un fel neobișnuit. În sinea ei însă clipea un mic semnal de alarmă. Era mai bine să iasă din acest cartier cât mai repede cu putință, dacă voia să mai fie stăpână pe ea.

– Să luăm un taxi și să mergem să cumpărăm rochia aceea despre care vorbea tatăl tău adineauri.

Spuse șoferului să-i conducă pe Canal Street, strada cea mai comercială și mai elegantă din orașul nou.

Va găsi poate într-unul din acele magazine de lux o toaletă potrivită pentru diseară. Și aici, cel puțin, agitația și zgomotul din jur o vor

readuce cu picioarele pe pământ și-i vor risipi tulburarea care o bântuia de azi-dimineață. Cel puțin așa spera.

***

În picioare, îmbrăcată în rochie, Susanne se privea în oglinda cu trei fețe. Andy se agita în fotoliul său, jucându-se cu șopârla. "Se plictisește, își zise ea. Și este obosit". Se folosi de acest pretext ca să se hotărască pentru rochia pe care o proba. Se simțea însă și acum sub influența periculoasă a orașului vechi și resimțea o dorință nebună de a comite extravaganțe. Rochia aceasta nu semăna deloc cu rochiile pe care le purta de obicei. Taftaua roșie și mătăsoasă îi punea în valoare tenul bronzat și croiala îi scotea în evidență silueta suplă, talia fină și șoldurile rotunjite. Corsajul, foarte decoltat la spate și strâmt peste piept, nu era deloc indecent, dar îi accentua ușor forma sânilor tari. Două bretele fine care se întâlneau la spate țineau ferm corsajul. Făcu câțiva pași prin fața oglinzii, se privi din față și din spate. Nu era oare prea provocator? În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată să poarte o asemenea toaletă. Dar deocamdată, rochia aceasta i se părea a fi unica în lume, făcută special pentru ea și murea de dorința de a o avea. Pentru o clipă, îi trecu prin minte imaginea lui Howard. Cum ar fi reacționat văzând-o îmbrăcată astfel?

De fapt, lui i-ar fi fost oricum indiferent. Ea se simțea însă în al nouălea cer și avea de gând să profite din plin de seara aceasta, chiar dacă va trebui să suporte prezența lui Bart.

Susanne se duse apoi să-și cumpere o pereche de sandale cu tocuri înalte, roșii la fel ca rochia, trecură cu taxiul să recupereze portretul lui Andy și ajunseră la doctor cu câteva minute mai devreme.

Consultația încă nu se terminase când apăru și Bart. Verdictul specialistului era foarte încurajator. Chiar dacă trebuia încă să aibă grijă să nu se agite prea mult ca să declanșeze o criză, Andy făcuse progrese enorme și doctorul era convins că în scurt timp astmul acesta nu va mai fi decât o amintire neplăcută.

Când plecară de la cabinetul medical, Bart era deosebit de vesel și de vorbăreț. De altfel, de ce n-ar fi fost? Afacerile îi mergeau bine, fiului său îi mergea foarte bine, atât moral cât și fizic, și curând se va muta în casa visurilor lui. Nu-i mai lipsea decât o soție. Dar Susanne era convinsă că și în privința aceasta se întrezărea un deznodământ fericit: sora ei era pe deplin dispusă să devină doamna Bart Stone!

Întorși la hotel, Bart îi dădu o oră să se pregătească. Când sosi bona, Susanne o lăsă singură cu Andy ca să facă un pic cunoștință și ea se încuie în baie.

Deschise robinetul, potrivi dușul și când încăperea fu plină de aburi, se dezbrăcă și intră în cadă. Adora să-și simtă corpul sub această ploaie aproape fierbinte. Când îi era prea cald și pielea i se înroșea cam mult, deschidea de tot robinetul de apă rece răcorindu-se, apoi reîncepea. Nu se grăbea deloc. În timp ce se răsfăța sub ploaia fierbinte, încerca să-și analizeze sentimentele. Ce putea să însemne această dispoziție malițioasă care n-o mai părăsea? Râzând singură, își mărturisi că de fapt nu avea nici un chef să scape de starea aceasta...

Se înveli în halatul de baie și avu o senzație ciudat de voluptuoasă la atingerea țesăturii de buret. Ceața se risipi încetul cu încetul și deodată se zări în oglindă. Se privi cu stupoare, ca și cum vedea o străină! Părul

îi crescuse și-i acoperea acum ceafa și urechile. Îl pieptănă cu grijă, își dădu cu rimel pe gene, puțin fond de ten și pudră pe față și cu ruj de buze.

Se retrase un pic și se privi cu o surprindere detașată, ca și cum o nouă Susanne L'Anjeau își făcuse apariția de câteva ore încoace și cerea să fie luată în seamă. Nu-i displăcea latura aceasta necunoscută a ființei ei. De fapt, această nou-venită o intriga. Cum se va comporta oare?

Susanne deschise ușa băii și își privi rochia cea nouă roșie, întinsă cu grijă pe un scaun. Înțelese dintr-o dată ce anume o îndemnase s-o cumpere: era noua Susanne! Cu un fior de plăcere, își strecură picioarele în sandalele fine. Apoi încet, pentru a profita din plin de atingerea mătăsii de piele, își puse rochia. Se contemplă în oglindă: era încântătoare! Pentru prima oară în viața ei, simți plăcerea de a se ști seducătoare.

Andy o aștepta în cameră. Surprins, rămase o clipă cu gura căscată. Apoi exclamă:

– Oh! Susanne! Ești cu totul schimbată...! Cât ești de frumoasă!

– Mulțumesc, răspunse ea făcându-i o mică reverență.

Cineva bătu la ușă și Susanne se duse să deschidă.

– Bună seara! zise Bart.

Apoi o zări pe Susanne și făcu ochii mari. Cu o ciudată licărire în privire, întârzie asupra chipului ei, a părului, a umerilor goi, apoi coborî încet peste urba șoldurilor și ajunse până la picioare unde degetele ei cu unghii îngrijite ieșeau prin decupajul sandalelor.

– Asta da rochie! murmură el.

Ea își înclină capul pe o parte și cu un zâmbet fermecător, spuse:

– Speram să-ți placă.

Era într-adevăr, fără discuție, o toaletă ce se potrivea cu magia orașului; o rochie fermecată pentru un oraș fermecat!

Bart intră o clipă să discute cu bona și să-i recomande să-l culce pe Andy devreme. În ciuda tocurilor înalte, tot o depășea pe Susanne cu câțiva centimetri și alături de el se simțea minusculă. Îi plăcea însă această impresie. De fapt, în clipa aceasta îi plăcea totul la el: tenul bronzat, umerii lați, costumul albastru închis, cămașa de culoare deschisă, mâinile puternice și virile...

În sinea ei, râse. Se simțea de parcă era drogată. Era o senzație exaltantă, întreținută în parte de parfumul de mosc pe care-l emana acest bărbat. Era atât de aproape de ea, încât îi simțea respirația caldă pe piele.

Îl sărutară pe Andy și, câteva minute mai târziu, mergeau alături unul de altul pe Bourbon Street, care seara era rezervată pietonilor. La balconul unei case, la înălțimea etajului doi, o femeie îmbrăcată cât se poate de sumar, dar acoperită cu salbe de monede care se loveau între ele, se balansa într-un leagăn. Le promitea trecătorilor un spectacol mult mai interesant dacă binevoiau să intre.

Numeroși șarlatani, în ușa cluburilor de noapte, invitau trecătorii să vină să admire spectacolele cele mai extraordinare, cu cele mai frumoase femei din lume.

Susanne remarcă faptul că Bart nu dădea nici o atenție la ceea ce se petrecea în jurul lui. Intrigat și îngândurat, o privea doar pe ea.

Susanne se simțea ușor stânjenită, dar mai ales flatată. În mod normal, nu s-ar fi purtat niciodată astfel, dar împrejurările nu erau normale și nu se simțea ea însăși, astă-seară. Era din ce în ce mai sensibilă la mâna lui Bart pusă pe talia ei, în timp ce o conducea pe stradă, strângând-o lângă el.

– Îmi este foame! exclamă ea veselă. Nu mergem să mâncăm?

– Să mâncăm? repetă vag Bart.

Susanne începea să-l suspecteze și pe el că este vrăjit de farmecul acestui vechi cartier.

– Vrei să mergem la "Antoine"? Am reținut o masă acolo.

– Minunat!

În drum, trecură prin fața mai multor cluburi de noapte de unde răzbăteau până la ei sunetele melancolice ale unui blues sau notele vesele și antrenante ale unei muzici de jazz mai recente.

Nimic nu se schimbase la "Antoine". Parchetul bine ceruit și decorațiunile interioare la fel de sobre contrastau cu rafinamentul felurilor de mâncare propuse clienților.

Comandară un pui cu migdale și șeful de sală, în costum negru cu cravată, îi sfătui să ia și un sufleu de cartofi cu muguri de sparanghel, acoperit cu un sos olandez.

Așteptându-și cina care nu se prepara decât în ultimul moment, Susanne comandă un Ramos Gin Fizz - un amestec de gin, frișcă și lichior din flori de portocal - în timp ce Bart ceru un Sazerac, amestec de whisky cu bere.

– Ce păcat că Helen n-a putut veni, murmură Susanne pândind reacția lui Bart cu coada ochiului. Este țintuită la pat în timp ce noi ne distrăm!

– Într-adevăr, încuviință el reflex.

Cât era oare atașat de sora ei? Poate că astă-seară va avea în sfârșit răspunsul la întrebare? Tocmai se hotărâse să flirteze cu Bart doar ca să se amuze. La urma urmei, era un joc absolut nevinovat și sora ei merita asta. Îl detesta pe Bart, dar aceasta nu avea importanță. Important era să se distreze răzbunându-se astfel pe sora ei și să iasă nevătămată din

această aventură... Era de fapt o comedie delicios de diabolică și absolut potrivită aici, în decorul romantic al cartierului vechi.

După cină, rătăciră la întâmplare pe străduțele înguste. Vechea Susanne o contempla ca un simplu spectator pe noua Susanne, care își dădea toată osteneala să-l seducă pe Bart. Dar vechea Susanne era conștientă că trebuia s-o oprească la timp pe cea nouă, înainte ca jocul să devină periculos. I se părea că Bart era, ca și ea, pătruns de vraja acestor locuri și că amândoi erau complet diferiți de Bart și Susanne care plecaseră spre New Orleans azi-dimineață. Complet detașată de ea însăși, se lăsă condusă până în Jackson Square, locul de întâlnire bine-cunoscut al tuturor îndrăgostiților și acceptă să se așeze cu el pe o bancă. El își trecu o mână peste umerii ei.

– Știi că, astă-seară, ești foarte frumoasă, Susanne?

– Mulțumesc, murmură ea pe un ton plin de modestie.

Îi aruncă o privire scurtă. La lumina lunii, ochii lui negri străluceau cu o licărire neobișnuită, aproape diabolică, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Se înfioră și simți un nod în gât.

– Ești atât de deosebită, astă-seară! Încerc să mă conving că este tot micuța Susanne L'Anjeau aici lângă mine.

– Ce... ce vrei să spui?

– Pentru mine, ai fost întotdeauna sora cea mică a Helenei. O adolescentă, o tânără fermecătoare, exuberantă, naivă și încă puțin copilăroasă. Dar adineauri, când mi-ai deschis ușa, nu-mi venea să-mi cred ochilor! Aveam în fața mea o adevărată femeie foarte frumoasă... La fel de seducătoare și înfloritoare ca Helen!

Helen! Auzind iarăși acest nume, sângele îi îngheță în vene. Nu știa oare ce oroare avea să fie comparată cu sora ei?

– S-a făcut târziu! Ar trebui să ne întoarcem, propuse ea.

– Nu încă... Există un lucru pe care îmi doresc să-l fac din clipa în care te-am văzut astă-seară...

Inima îi bătea cu putere. Bart rostise aceste cuvinte cu o voce scăzută și ciudată... Mirată și chiar neliniștită un pic, îl întrebă pe un ton timid:

– Ce anume?

– M-ai înțeles prea bine!

– Eu? Nicidecum!

Mințea, și el știa asta. Pentru că în clipa aceasta erau o singură ființă. Ca și cum, până acum, merseseră pe drumuri diferite și acum cărările li se întâlneau. Simțea, fără să știe de ce, că acesta era un moment crucial pentru ei doi.

El o strânse mai tare de umeri. Răsuflarea-i caldă îi mângâia pielea și parfumul înțepător o tulbura. Bart îi prinse bărbia, îi întoarse încetișor fața spre el și, cu ochii întredeschiși, o privi. Când se aplecă și-și puse buzele peste ale ei, îi răspunse cu pasiune. Era cuprinsă de o emoție împotriva căreia îi era imposibil să lupte. El o strânse mai tare și o sărută din ce în ce cu mai multă sete și nerăbdare, ca și cum voia să soarbă de la ea ceva de care avea o imperioasă nevoie.

Susanne își puse mâinile după gâtul lui și-l mângâia cu vârful degetelor. Respirația i se acceleră și în câteva secunde răsuflau în același ritm. Se abandonă în totalitate mâinilor lui Bart când acesta începu s-o mângâie din ce în ce mai insistent. O cuprinsese un sentiment de triumf: își atinsese scopul. Pentru prima oară, i-o luase înainte surorii ei și, în același timp, se răzbuna pe Bart. Ochii lui ardeau de dorință. Ce dulce va fi răzbunarea când îi va refuza ceea ce își dorea cu disperare!

Dar victoria ei se făcu praf și triumful se spulberă când văzu că nu-și poate stăpâni pasiunea care o cuprinsese. La acest joc periculos, câștigase în aceeași măsură în care pierduse... Dar care femeie ar fi

rezistat la atâta virilitate, la atâta forță și putere de seducție... "Toate astea n-au nimic de-a face cu dragostea, își zise Susanne cu furie. Este vorba de o simplă atracție fizică!"

Cu un efort disperat de voință, se îndepărtă un pic și spuse cu o voce cât se poate de rece:

– Vreau să mă întorc la hotel.

– Nu lupta împotriva propriei dorințe! Sărutul acesta ți-a făcut tot atâta plăcere ca și mie, recunoaște, Susanne!

– Nu recunosc nimic!

Se ridică brusc și se îndepărtă. Poșeta îi rămăsese pe bancă; se întoarse să și-o ia și vru să plece, dar el o prinse de mână.

– Nu contează! Sărutul tău a vorbit pentru tine.

– De unde știi că nu jucam teatru? zise ea pe un ton provocator.

– Cunosc bine diferența!

– Te crezi irezistibil, nu-i așa?

– Știu ce ai simțit, atâta tot.

– Înfâmfarea ta nu are limite!

– Numește-o așa, dacă vrei. Dar eu, cel puțin, mă cunosc bine. Știu ce vreau și dacă se poate sau nu să obțin. Și în plus, te cunosc și pe tine... și fără îndoială mai bine decât tine. Este un avantaj apreciabil!

– Oh! exclamă ea, furioasă.

Ceea ce o înfuria mai mult, era mai puțin îngâmfarea lui, cât faptul că avea dreptate în tot ce spusese...

Porniră tăcuți spre hotel, fără să vadă nimic din ceea ce se petrecea între ei. Ea continua să fie furioasă, pe când Bart era fără îndoială ocupat să găsească o modalitate de a cuceri.

Nici unul nici celălalt nu rostiră un cuvânt înainte de a ieși din lift, la etajul trei.

– Ce-ar fi să ne împăcăm? sugeră Bart în sfârșit. Măcar pentru Andy. Ar fi foarte nefericit dacă nu ne-am mai vorbi.

Susanne se opri și încercă să citească în ochii lui. Bart avea o expresie indescifrabilă. Putea oare să aibă încredere în el? Singura apărare împotriva unei ființe atât de diabolic de seducătoare nu era oare ura și furia permanentă?

– Cu o condiție...

– Care?

– Nu te vei mai apropia de mine sub nici un pretext.

– Dacă asta dorești cu adevărat...

– Evident că asta doresc!

– Am înțeles. N-am să mă mai apropii de tine decât dacă îmi vei cere.

– În cazul acesta, n-am de ce mă teme!

Scotoci în poșetă după cheie.

– Trebuie să fie undeva! mormăi ea.

– Dă-mi să caut eu!

Îi luă poșeta și scotoci la rândul lui, dar fără succes.

– Este prea întuneric aici. Vino la mine.

Ea nu se clinti.

– Nu-ți fie teamă! N-am să te atac!

Îl privi și-și stăpâni un fior. Era atât de puternic, avea ochii atât de negri, de parcă ar fi fost diavolul în persoană!. Își jură în sinea ei că oricare ar fi argumentele lui, nu-l va lăsa să se apropie de ea.

Camera lui Bart era asemănătoare cu a ei, cu singura deosebire că perdelele, cuvertura și mocheta nu erau albastre, ci brun-roșcat. El răsturnă conținutul poșetei pe masă și-i întinse triumfător cheia.

– Iat-o! Dar poate că n-aveai nici un chef s-o găsești?

– Nu-i adevărat! zise ea smulgându-i cheia din mână și fulgerându-l cu privirea.

– Am vrut doar să te enervez. Ești atât de frumoasă când te superi!

– În cazul acesta, ai fi putut să găsești o replică mai originală decât aceasta, arhicunoscută.

– După părerea ta, este doar o replică?

– Și ce-ai vrea să fie altceva?

– Să bem ceva și-ți voi explica!

– Pentru nimic în lume!

– Ți-e teamă?

– Teamă? Și de ce, mă rog, să-mi fie teamă?

– Să te lași în voia simțurilor, ca adineauri în scuar!

– Hotărât lucru, ești convins că nimeni nu-ți poate rezista!

– Ți-am mai spus că știu de ce sunt în stare. De altfel, dacă nu-ți este teamă, de ce refuzi să bei cu mine "paharul prieteniei"?

Susanne hotărî să răspundă provocării. În starea de exasperare în care se afla, nu era nici un pericol să cadă pradă farmecului lui! Va bea acest pahar cu el și-i va dovedi că este insensibilă la seducția lui.

Mulțumită de hotărârea ei, furia i se mai potoli încetul cu încetul. Vrusese să se răzbune pe sora ei, dar acum voia să-i dea o lecție! O să vadă el!

Bart se duse să ia o sticlă de șampanie din frigider, scoase dopul, umplu două pahare, îi întinse unul apoi puse sticla din nou la rece. Susanne luă paharul cu o mână ce-i tremura. Se simțea dintr-o dată foarte stânjenită.

– Ești nervoasă? întrebă Bart.

– Firește că nu sunt!

– Cu atât mai bine!

N-ar avea nici un haz dacă ar fi prea ușor! zise el râzând.

– Oh! Ești imposibil!

Puse repede paharul pe masă, își luă poșeta, cheia, și se ridică brusc.

– Noapte bună, Bart Stone!

– Ușurel! Nu te grăbi, zise el prinzând-o de braț. Ți-am promis să-ți arăt ceva...

– Nu mă interesează! Dă-mi drumul! Mă doare mâna!

În loc să-i dea drumul, Bart o trase spre el. Ea își întoarse capul.

– Ai promis că n-o să te apropii de mine!

– Doar dacă nu-ți dorești, îi reaminti el.

– Ei bine, nu-mi doresc! Încetează! Imediat!

– Nu te cred, răspunse Bart zâmbind, foarte sigur pe el. Și am să-ți dovedesc!

Brusc, își lipi buzele de ale ei. Resimțind un ciudat amestec de plăcere și durere, încercă mai întâi să-i reziste. Dar violența sărutului său o făcu să-și uite rapid ura care i-o purta și se abandonă cu o pasiune crescândă, din ce în ce mai dornică de această pedeapsă pe care el i-o administra.

El își plimba buzele de-a lungul gâtului ei, al umerilor. Pradă unor emoții necunoscute care o tulburau, tremurând toată, îl lăsă să-i dea jos bretelele și să-și strecoare mâna sub țesătura fină a corsajului.

Nici trecutul, nici viitorul nu mai existau. Orice amintire neplăcută despre el se evaporă. Mai avea importanță doar un singur lucru: faptul că se afla în brațele singurului bărbat din lume capabil să dezlănțuie în ea acest torent de pasiune, s-o sărute astfel și s-o facă să simtă o asemenea dorință! Avea impresia că este suspendată deasupra unei prăpastii. Acum era în stare de orice, nu-și mai punea nici o întrebare. Pregătită pentru inevitabila împlinire a fericirii ei, Susanne acceptase

ceea ce i se părea consecința logică și firească, punctul culminant al acestei seri, când un zgomot ciudat o făcu să tresară.

Această întrerupere neașteptată o scoase din ceața care-i învăluise și rupse într-o clipă vraja. Bart se încruntă, neliniștit.

– Parcă ar fi Andy! exclamă el. Vino!

Se repeziră în încăperea alăturată și-l găsiră pe Andy așezat în pat, cu privirea sticloasă, respirând cu dificultate. Bona era în picioare lângă el, complet descumpănită.

– Nu știu ce s-a întâmplat, se tângui ea. Dormea bine și dintr-o dată...

– Andy! strigă Bart prinzându-l de umeri și scuturându-l puternic. Andy!

Copilul încetă să geamă, privirea își recăpătă o expresie normală și, speriat, privi în jurul lui.

– Ai avut un coșmar, zise Bart strângându-l la piept. Acum este bine. Suntem aici, cu tine.

Andy își încolăci brațele după gâtul lui și începu să plângă încetișor.

– Nu este vina dumitale, îi spuse Bart bonei, ca s-o liniștească. Îți mulțumesc că ai venit.

Luă banii pe care i-i întinse Bart, ușurată că poate în sfârșit să plece.

Susanne se așeză lângă pat, în timp ce Bart își legăna fiul în brațe.

– De la moartea mamei lui, are niște coșmaruri îngrozitoare, murmură el. Nu l-aș fi lăsat niciodată în grija unei străine dacă aș fi știut că s-ar putea întâmpla asta. Îi mergea atât de bine de o vreme încoace!

– Poate că a obosit astăzi, cu drumul și toate emoțiile zilei...

– Fără îndoială. Dar se poartă acum într-un asemenea mod, încât uit uneori cât este încă de fragil!

– Nu-ți face griji, acum. O să mă ocup eu de el, zise Susanne.

– Știu.

Își pierduse tot aerul acela de seducător arogant. Chipul i se îmblânzise și exprima acum aproape recunoștință... Susanne se înfioră și înțelese brusc că Bart Stone este într-adevăr un bărbat periculos. Nu numai că avea un magnetism, un farmec viril irezistibil, dar acum îi văzuse și latura tandră a firii. Toate aceste trăsături de caracter puteau să impresioneze orice femeie, chiar dacă aceasta ar fi avut o inimă de piatră.

Trebuia cu orice preț să evite să rămână singură cu el. La urma urmei, ceea ce simțise pentru ea nu era decât atracție fizică. Vraja orașului acționase și asupra lui ca și asupra ei și astă-seară oricare altă femeie ar fi fost potrivită. Din întâmplare, ea fusese aici, pur și simplu!

Se duse la culcare analizând aceste gânduri, jurându-se că nu se va mai lăsa prinsă niciodată în plasa lui Bart Stone.

Capitolul 7

– Andy! Este timpul să te trezești, dacă vrei să asiști la concursul de pirogi!

Băiatul bombăni ceva, se ascunse sub cuvertură și adormi la loc. O rază de soare se strecură printre jaluzele și se așeză, ca un deget de zână, pe o șuviță de păr blond care rămăsese pe dinafară.

Dormise în camera Helenei. Rămasă în pragul ușii, Susanne privea cu duioșie spre această mică formă făcută ghem în pat. Își amintea de acea seară de săptămâna trecută, dar parcă se întâmplase foarte de mult, când, la New Orleans fiind, veghease la căpătâiul acestui copil atunci când avusese coșmaruri și de care se atașa mai mult decât ar fi trebuit...

– Haide, Andy, drepți! insistă ea. Un flăcău mare ca tine ar trebui să se trezească la primul apel!

Se apropie de pat, dând cuvertura la o parte și-i gâdilă tălpile. Copilul se zbătu râzând, se rostogoli spre ea și o privi cu ochi încă încețoșați de somn.

– Cursa începe peste o oră. Ai face bine să te grăbești.

El căscă prelung, se întinse și-i ceru să iasă din cameră pentru ca să se îmbrace.

Susanne se duse în bucătărie, unde doamna L'Anjeau în picioare, lângă aragaz, pregătea o papară și bacon prăjit, al cărui miros care umpluse încăperea o făcu să-i lase gura apă.

– Vine și Andy în cinci minute, spuse ea.

– Vrei să te ocupi de pâinea prăjită? întrebă mama ei fără să se întoarcă.

– Bineînțeles.

Puse prăjitorul de pâine în priză, scoase tacâmurile din sertar și începu să le așeze pe masă. Își făcu apariția și domnul L'Anjeau și se așeză la locul lui obișnuit.

Susanne asculta distrată discuția celor doi. De când se întorsese de la New Orleans, se simțea într-o stare ciudată, parcă se detașase de tot.

Dacă n-ar fi făcut această călătorie! Dacă n-ar fi avut aceea idee nebunească de a flirta cu Bart! Tot ce câștigase din asta fusese să-și provoace altele noi.

De când se întorsese, lucrurile se clarificaseră perfect: Bart o evita cu grijă. În schimb, se întâlnea din ce în ce mai mult cu sora ei. Ieșeau împreună în fiecare seară. Iar ieri plecase împreună cu ea într-o călătorie de afaceri. Urmau să-și petreacă noaptea la Baton Rouge.

Așadar, pe Helen o iubea. Probabil că își dăduse seama de asta după noaptea aceea cu Susanne în New Orleans. Era pentru prima oară când pleca într-o călătorie cu Helen pentru mai mult de o zi. Și Susanne era convinsă că Bart nu se va mulțumi cu două camere separate...

La urma urmei, era singura vinovată. De ce nu păstrase distanța față de el? Adevărul era că nu prea reușea să înțeleagă emoțiile pe care Bart i le trezea. Îi rămânea de făcut un singur lucru: să-l alunge o dată pentru

totdeauna pe Bart Stone din gândurile sale. Și poate că într-o bună zi va ajunge chiar să nu-l mai urască atât, să-i devină indiferent.

Se trezi din visare, nu fără efort.

– Tată, pot să folosesc furgoneta în dimineața aceasta? Aș vrea să-l duc pe Andy la cursa de pirogi. M-aș întoarce pe la prânz.

– Bineînțeles! Dar fii atentă la temperatura apei. Dacă depășește normalul, oprește și umple radiatorul. De îndată ce voi avea niște bani, îl voi repara.

Rușinată, se gândi la rochia ei de mătase roșie... Cu banii care-i dăduse pe ea s-ar fi putut cumpăra mai multe radiatoare! Ce-o apucase să arunce astfel anii pe fereastră? Fără îndoială, în momentul acela, nu mai era ea însăși...

Doamna L'Anjeau puse pe masă papara și șunca prăjită, când în ușă apăru un căpșor blond. Andy zâmbi cu timiditate.

– Miroase atât de bine!

– Așază-te aici, în fața mea, zise Susanne.

Copilul se așeză și așteptă cuminte să-i dea farfuria de mâncare.

Chiar dacă era obișnuit cu luxul, se simțea foarte în largul lui în modesta lor casă. Nu este un copil ca toți ceilalți, își zise Susanne. Ar fi putut avea tot ce-și dorește, și totuși nu era nici blazat, nici obraznic. Era la fel de bucuros să meargă pe chei cu ea ca și atunci când tatăl lui îl ducea în oraș și-l copleșea cu o mulțime de cadouri! Ar fi o crimă ca Helen să-l răsfețe prea mult. Când va deveni mama lui, cu siguranță îl va învăța să nu se mulțumească niciodată doar cu plăcerile simple ale vieții. Pentru că nu mai era nici o îndoială, în curând Helen îi va ține loc de mamă...

Andy își devoră micul dejun cu poftă și chiar mai luă suc de portocale. Cât o privea pe Susanne, acesteia nu-i era foame și se juca

distrată cu vârful furculiței prin farfurie. De îndată ce Andy o anunță că terminase de mâncat, se ridică de la masă, îi ceru tatălui cheile furgonetei și câteva clipe mai târziu porni spre golfulețul unde urma să aibă loc cursa.

Competițiile acestea erau foarte distractive. Când localnicii cajun porneau în micile lor ambarcațiuni făcute dintr-un singur trunchi de copac, dădeau dovadă de cel mai corect spirit sportiv. Dar pe măsură ce se apropiau de finiș și dacă vedeau că s-ar putea ca victoria să le scape, își aruncau unii altora, de la pirogă la alta, cele mai teribile injurii în limba franceză și încercau să-i facă pe rivali să eșueze. Câțiva bărbați mai voinici aveau ca misiune să-i împiedice pe concurenți să se încaiere. Bineînțeles, totul era doar o punere în scenă.

După cursă, ajunși pe mal, începea un dans dezlănțuit în cursul căruia învingători și învinși se împăcau și își jurau prietenie veșnică.

Andy, emoționat și cu ochii măriți, nu pierdea nimic din spectacol. Susanne însă doar se prefăcea că se distrează. O obseda imaginea lui Bart împreună cu Helen și o împiedica să se concentreze asupra a ceea ce se petrecea în jurul ei. De ce o mai preocupa atât viața amoroasă a acestui bărbat? Fără îndoială, pentru că se temea de influența nefastă a Helenei asupra lui Andy...

Pe drumul de întoarcere, cu ochii strălucind de entuziasm, Andy nu încetă să flecărească vesel. Nu-l văzuse niciodată atât de însuflețit.

– Îți mulțumesc că m-ai dus! zise el.

– Îmi doream și eu la fel de mult ca și tine, răspunse ea zâmbind.

Trase furgoneta la locul ei. Temperatura apei tocmai atinsese pragul critic și se simți ușurată că ajunsese la destinație.

– Susanne...

– Da?

– Dacă tata nu te-ar plăti ca să te ocupi de mine, ai fi totuși prietena mea, nu-i așa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Firește! Eram prietena ta încă dinainte ca tatăl tău să mă plătească! Nu-ți amintești? N-aș fi acceptat niciodată munca asta dacă nu te-aș fi iubit deja!

Convins de spusele ei, Andy îi zâmbi și sări din mașină. Susanne făcu la fel, trânti portiera și reluă:

– Amintește-ți! Tatăl tău a venit să mă roage, nu eu! Și dacă i-am acceptat banii, am făcut-o la insistențele lui. Mă crezi, cel puțin? adăugă ea trecându-și un braț după umerii copilului.

– Mda... făcu el roșind.

Băiatul se crispase, dar Susanne simțea că avea tot atâta nevoie de dovezi fizice de afecțiune cât și de prietenia ei.

– Știi, va trebui s-o împodobim pe "Helanne" în vederea botezului flotei. Vrei să mă ajuți?

– Sigur... Ce ar trebui să fac?

– Îți voi explica după-masă. Acum, hai să mâncăm!

***

Soarele încă mai strălucea pe cer când Andy și Susanne părăsiră puntea bărcii. Agățaseră de-a lungul catargului și a cordajelor mici steaguri multicolore care fluturau în vânt. Zgomotul lor îl agasa pe Biscuit, care se plimba neîncetat de la un capăt la altul și lătra.

Barca se întorsese din docul uscat abia de două zile.

Avea acum un motor nou și, vopsită de la pupa la prora, avea o înfățișare semeață.

Viața familiei L'Anjeau se schimbase mult de la întoarcerea lui Bart. Erau ca niște marionete ale căror ațe le trăgea el. Până și situația lor financiară se schimbase evident mult în bine. Dar Susanne nu putea să-l ierte pentru faptul că le furase independența.

Încercând să se intereseze și de altceva decât de ea însăși, Susanne făcu împreună cu Andy turul portului pentru a admira vasele de pescuit. Îi explică derularea ceremoniei care trebuia să dureze trei zile.

– Va fi un concurs între bărci, un concurs de frumusețe, o paradă și un preot care va binecuvânta flota. De asemenea, se va ține o slujbă de pomenire în memoria marinarilor dispăruți pe mare. Și va fi o orgie de feluri de mâncare din creveți...

– O să participi și tu la concursul de frumusețe?

– Oh, nu! zise ea râzând. Dar oricum, îți mulțumesc de compliment!

– Ar trebui; sunt sigur că ai lua premiul întâi!

– Mulțumesc, Andy! Este cel mai frumos lucru care mi s-a spus vreodată! Am o idee! De ce n-ai veni cu noi pe "Helanne"? Înaintea ceremoniei religioase, bărcile fac o mare paradă în port. Și toată lumea este în haine de sărbătoare.

– Chiar pot? Ar fi formidabil...

– Și de ce nu?

***

A doua zi, Andy, îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni nou-nouțe, cu pantofi negri strălucind în soare și cu părul bine pieptănat, în picioare pe puntea bărcii, asista la ceremonie împreună cu familia L'Anjeau. Se simțea foarte în largul lui și părea că face parte din familie.

Susanne purta o rochie de vară albă, un blazer asortat tivit cu panglică roșie și sandalele ei noi cu tocuri înalte. Doamna L'Anjeau purta o toaletă pe care și-o confecționase din două rochii demodate, dar a căror stofă era încă bună. Domnul L'Anjeau își scosese singurul costum convenabil care-i mai rămăsese din vremurile bune. Lipsea doar Helen. Dar ea nu se interesase niciodată prea mult de activitățile tatălui său. Se dusese undeva împreună cu Bart și era cu atât mai bine. În această zi de sărbătoare, Susanne n-avea chef să-i vadă nici pe unul, nici pe altul.

Domnul L'Anjeau porni motorul. "Helanne" urma să-și ocupe locul în cadrul paradei bărcilor care umpleau aerul cu zumzetul motoarelor lor. Fanioanele fluturau în vânt. Susanne, Andy și Biscuit se plimbau pe punte și se lăsau stropiți de picăturile de apă sărată. Relaxată, Susanne se simțea aici în elementul ei.

Vasele înaintau încet, supunându-se ordinelor ambarcațiunii conducătoare. Susanne simți un nod în gât când preotul se apropie să-i binecuvânteze: naviga pe un vas care nu le mai aparținea. Avea impresia că este o regină detronată și care apărea pentru ultima oară pe tronul ei...

Parada se termină și fiecare barcă își reluă locul de-a lungul cheiului. Pescarii și familiile lor se grupară pe puntea din spate și, într-o nemișcare solemnă, așteptară trecerea procesiunii.

După binecuvântarea flotei, domnul și doamna L'Anjeau se întoarseră acasă, în timp ce Susanne și Andy, însoțiți de Biscuit, se amestecară în mulțimea veselă. Abia de mai puteai să treci pe străzi,

unde barăcile de scânduri construite în grabă umpleau trotuarele și uneori chiar drumul.

Zărind un vânzător de creveți fripți, Susanne îi propuse lui Andy să guste un pic.

– Chiar îmi este foame, mărturisi el.

Cumpărară un cornet de creveți și continuându-și plimbarea, admirară pe tarabe broderiile ieșite din îndemânarea nevestelor de pescari, ouă vopsite în toate culorile, scoici transformate în păsări, în copaci sau chiar în păpuși.

Andy era atras mai ales de standurile de jocuri: tirul cu pușca, dărâmarea piramidelor de cutii de conserve goale cu ajutorul unor mingi de cârpă sau aruncarea inelelor de lemn pe gâtul unor sticle. Rămase să contemple îndelung isprăvile celor care trăgeau de un enorm arc, încercând să ridice un disc foarte greu de-a lungul unui fel de tobogan. Dacă discul ajungea în vârf, se auzea un clopot bătând și însemna că jocul este câștigat. Nu reușea nici unul și Andy și Susanne se amuzau copios de eforturile disperate ale concurenților.

Susannei îi fu cumplit de greu să-l smulgă de la petrecere și să-l ducă acasă. Merseră vorbind într-una despre ceea ce văzuseră. Relația dintre ei era absolut plăcută și relaxată. Nu mai era vorba despre o relație între baby-sitter și copil, ci de o adevărată prietenie.

Zări de departe un Mercedes oprit în fața casei lor. Brusc, avu impresia că razele soarelui devin mai fierbinți și că bentițele sandalelor îi intră în carne. Se crispă și vocea i se subție cu un ton, iar inima începu să-i bată cu putere.

Bart Stone apăru în prag. O șuviță rebelă îi traversa fruntea dându-i o expresie ceva mai puțin aspră ca de obicei. Dar ochii lui negri nu-și pierduseră nimic din strălucire.

Fără să vrea, Susanne îl fixă cu mai multă intensitate decât ar fi vrut.

– A mers bine călătoria voastră de afaceri? întrebă ea cu o notă ironică în glas pe care dorea neapărat ca el s-o remarce.

– Evident! spuse el sec.

– Evident! repetă ea, glacial.

Bart își luă fiul în brațe.

– Te-ai distrat bine în absența mea?

– Nemaipomenit!

– Sunt într-adevăr încântat de faptul că Susanne se ocupă atât de bine de tine. Și acum, șterge-o! Du-te și spune-i doamnei L'Anjeau că te-ai întors. Te așteaptă.

Surprinsă, Susanne întrebă:

– De ce-l așteaptă mama?

Prin ochii lui Bart trecu o licărire ciudată.

– Pentru că am rugat-o să se ocupe de el până la întoarcerea noastră.

– Întoarcerea noastră? Și unde mergem?

Fără să-i răspundă, o luă de braț și o conduse spre port. Susanne încercă să reziste, dar el o ținea strâns. Îl detest, își zise ea, dar de îndată ce mă atinge, nu mai sunt decât o cârpă în mâinile lui. De ce nu mă lasă în pace?

– Ei? Care-i surpriza? întrebă ea cu nerăbdare când ajunseră lângă "Helanne".

– S-au terminat!

– Ce s-au terminat!

– Reparațiile. Barca este din nou gata de ieșit în larg.

– Știu!

– Mai rămâne doar un lucru de făcut și tu o să mă ajuți. Trebuie încercată înainte de a o repune în circulație.

– Dar azi-dimineață, totul funcționa de minune!

– Vreau să-mi dau seama chiar eu de lucru acesta.

– De ce să mă iei cu tine pentru asta? Tu n-ai nevoie de nimeni ca să pilotezi o barcă!

– Îmi trebuie un secund. Și nimeni altcineva, în afară de tatăl tău, nu cunoaște mai bine acest vas ca tine.

– De ce nu-i ceri lui să te însoțească?

– Este ocupat, împreună cu Alex, pe un alt vas de-al meu, astăzi.

– Doar nu speri că mă voi îmbarca în ținuta asta?

– Știu că mai ai și alte haine la bord! zise el râzând. Vino, și încetează să mai discuți! Nu te-am văzut niciodată protestând înaintea unei ieșiri pe mare.

– Nu asta mă deranjează. Compania mă indispune.

Se duse fără tragere de inimă în cabină, să se schimbe. Își scoase rochia albă și sandalele și-și puse niște blugi vechi, o bluză bleu și niște espadrile de o culoare nedefinită.

Când ieși, Bart tocmai mângâia câinele și-i spunea cu tandrețe:

– Nu! De data asta, nu. Rămâi la mal, bătrâne!

Îi trase o palmă prietenească și Biscuit, supărat, coborî pe chei.

Îi ceru apoi Susannei să desprindă parâmele și dispăru în cabina de pilotaj ca să pornească motorul. Acesta începu imediat să toarcă în ritm regulat și barca porni încet să iasă din port.

Susanne rămase multă vreme pe punte, profitând de ultimele raze de soare și lăsând briza să-i mângâie fața.

Nu existau pe lume decât două locuri în care se simțea cu adevărat fericită și relaxată: pe această barcă și în vechea lor casă. Și amândouă aparțineau de acum lui Bart...

După o cursă destul de lungă prin golf, motorul tăcu și Bart veni lângă ea pe punte.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Da, zise Bart luând ancora și aruncând-o peste bord.

Mușchii i se încordaseră la acest efort și se concentrau sub mânecile cămășii în carouri.

– Ce anume? întrebă ea, îngrijorată.

– Asta, zise Bart trăgând-o spre el.

Fără să-i lase timp să reacționeze, o sărută atât de pătimaș, încât i se muiară genunchii. Abia de mai putea respira. Buzele lui o ardeau.

– Ce... ce înseamnă... asta? bâigui ea împingându-l violent, stânjenită și ușor speriată.

– Asta ca să te pregătesc pentru pasul următor! răspunse el scoțând din buzunar o cutiuță neagră pe care i-o puse în palmă.

– Deschide-o! îi ordonă el.

Dintr-o dată, Susanne avu impresia că mai trăise această clipă, că știa exact ce urma să spună Bart și ce-i va răspunde ea...

Nu vroia să știe ce conținea cutiuța. Și totuși, o deschise încet, ca împinsă de o forță irezistibilă. Pe o pernuță de catifea violet, strălucea un inel împodobit cu un diamant magnific.

– Ca să-mi arăți asta m-ai târât până aici?

Vocea îi sună ca o pocnitură de bici și ochii îi scânteiau de furie.

– Este frumos, nu crezi?

– Într-adevăr. Sunt sigură că Helen va fi încântată.

Făcea eforturi disperate să-și rețină lacrimile. Ce fel de monstru era bărbatul acesta? Nu-i era de-ajuns că mai jucase această scenă îngrozitoare și altădată? Voia s-o umilească din nou... De data asta însă, știa că Helen nu se va lăsa rugată și va prinde ocazia...

– Helen? repetă el ca și cum nu auzise bine. Ce te face să crezi că este pentru Helen?

– Poate vrei să spui că nu-i așa? Că în urmă cu zece ani... Trebuia neapărat să-l arăți cuiva! Și cui altcuiva dacă nu mie?

Bart o prinse cu brutalitate de braț.

– Nu contează ce s-a petrecut în urmă cu zece ani. Astăzi este astăzi. Și acest inel nu este pentru Helen.

– Poftim? Vrei să spui că nu te vrea nici de data asta? Nu te cred.

El izbucni în râs.

– Nu ea nu mă vrea. Eu n-o mai vreau pe ea!

Susanne amuți.

– Vino, am să-ți explic, zise el intrând în cabină.

Ea rămase o clipă nemișcată, împărțită între ură și curiozitate. Până la urmă, curiozitatea avu câștig de cauză. Reproșându-și slăbiciunea, părăsi puntea unde ultimele raze de soare mai încălzeau atmosfera și intră în cabină. Răcoarea și umiditatea de aici o făcură să se înfioare.

Bart aprinse o plafonieră; tabloul de bord, proaspăt lăcuit, strălucea. Susanne se așeză pe una dintre cușete. El scoase o sticlă dintr-un dulap și își turnă un pahar. O întrebă din priviri și pe ea, dar Susanne refuză dând din cap.

Sprijinit de tabloul de bord, o privea insistent, lucru care o stânjeni. Avea impresia că nu mai are aer. Își șterse mâinile umede de blugi și tuși ușor. Tăcerea devenea insuportabilă.

– Așadar? întrebă ea pe tonul cel mai detașat.

El își goli paharul și-l puse pe masă, neîncetând s-o privească insistent.

– Susanne, articulă el încet, vreau să te măriți cu mine!

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere.

Susanne avea impresia că joacă într-un film turnat cu încetinitorul, în care ea și Bart recitau un dialog scris de altcineva. Dintr-o dată, filmul începu să se deruleze din ce în ce mai repede și atinse o viteză ametitoare. Susanne își scutură capul și-și dădu seama că doar gândurile și emoțiile ei erau cele ce i se învârteau în cap.

– Nu te cred! zise ea în sfârșit, cu o voce pe care nu și-o recunoscu, de parcă ar fi venit de foarte departe.

– Inelul acesta este pentru tine, zise Bart ca și cum n-ar fi auzit nimic. Vreau să-l porți.

Scoase inelul din cutiuță și încercă să i-l pună pe deget.

– Nu! țipă ea. Toate astea n-au nici un sens! Pe Helen o iubești!

– Și de la cine ai tu această interesantă informație? Chiar de la Helen, desigur?

– Nu este nevoie să-mi spună cineva! Este destul de evident!

– Pentru mine, nu este evident! Și dacă este un lucru pe care-l știu, este tocmai cel pe care-l gândesc acum!

– Și ce anume ți-a provocat această bruscă trezire? În ultima vreme, tu și Helen erați la fel de nedespărțiți ca două degete de la o mână. Ce ți-a făcut? Vrei să-i dai o lecție?

– Ce idee meschină! De parcă acesta ar fi genul meu!. Ți se pare chiar atât de necrezut faptul că te găsesc seducătoare?

Dintr-o dată, pradă unei emoții pe care nu putea să și-o controleze, începu să tremure.

– Toată lumea știe că sora mea este cea mai frumoasă și mai înzestrată din familie! De ce te interesezi de mine când poți s-o ai pe Helen?

– Ai catadicsit să te mai uiți de curând într-o oglindă?

Susanne se simțea din ce în ce mai stânjenită.

Își înălță capul într-un gest sfidător.

– Știu foarte bine cum arăt!

– Nu, nu știi! Nu-ți dai seama cât ești de seducătoare! Asta te deosebește de sora ta! Ea se apreciază la justa-i valoare și profită să obțină avantaje din asta. Dar tocmai asta o face să n-aibă prospețimea și spontanietatea ta. Nu te-am văzut niciodată atât de extraordinară ca în seara aceea, la New Orleans. Semănai cu trandafirul cel mai somptuos care începe să-și desfacă petalele.

Susanne roși puternic.

– Pe tine te vreau, Susanne. Vreau ca tu să porți acest inel. Și vreau să devii soția mea!

– Și Helen? Ea știe?

Încerca să câștige timp pentru a-și pune puține ordine în haosul de emoții contradictorii care o tulburau.

– Încă nu. Nu eram sigur de nimic înaintea călătoriei noastre la Baton Rouge. De altfel, acesta este motivul pentru care am rugat-o să mă însoțească. După seara aceea la New Orleans, mi-am dat seama că nu te văzusem niciodată așa cum ești cu adevărat. Până acum, nu erai decât sora mai mică a Helenei. Dar în seara aceea, totul s-a schimbat. Și am luat-o pe Helen cu mine tocmai pentru a-mi limpezi sentimentele, pentru a compara ce simt pentru una și pentru alta...

Cum îndrăznea? Parcă era un geambaș care își caută un animal de concurs! Ea avusese câștig de cauză numai pentru că el avusese timp să examineze și celălalt "concurent".

– Cu alte cuvinte, să zicem că Helen ți-a dat tot ce putea să-ți ofere. Acum, vrei să mă încerci și pe mine! Și ca să-ți ușurezi târguiala, îmi oferi un diamant! Așa este?

– Ce minte calculată ai! Asta mi-ar putea fi de folos în afaceri...

Fără să mai punem la socoteală ce se ascunde fără îndoială sub înfățișarea ta de înger nevinovat și blând. Trăiește o vreme cu mine și totul va ieși la iveală. Observ că există multe lucruri în tine pe care nu le-aș fi bănuit niciodată!

– Ești absolut insuportabil! Sper că ești conștient de asta? strigă Susanne, înnebunită de furie.

Bart începu să râdă.

– Evident! De ce crezi că te-am adus aici, în larg, înainte să te cer de soție? Pentru a nu putea să-mi scapi înainte să accepți!

Abia în acea clipă înțelese că vorbea serios, că voia cu adevărat să se însoare cu ea. Inima îi tresări în piept. Era cât pe ce să leșine. Lumina plafonierei îi deveni insuportabilă. Avea impresia că i se înfig ace în cap. Și valurile pe care le auzea spărgându-se de coca bărcii parcă se spărgeau în capul ei. Totul în jurul ei se învârtea. Nu mai știa prea bine unde se află.

De ce? Da, de ce? Îl privi cu intensitate. Când oare îi mai văzuse această expresie încăpățânată, gura aceasta aspră, sprâncenele încruntate? Tresări, ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac. Era în ziua când, cu zece ani în urmă, Helen îi dăduse papucii. Aproape că dădea impresia că astăzi nimic pe lume nu-l va împiedica să-și atingă scopul.

Ceea ce o făcu pe Susanne să înțeleagă brusc motivul profund pentru care voia s-o ia de soție. Nu-i era greu să-i analizeze sentimentele.

Bart fusese întotdeauna impulsiv, mândru și îngrozitor de susceptibil. Nu uitase niciodată și nici nu iertase afrontul pe care i-l adusese Helen. Dar acum, devenit cu adevărat adult, știa să se controleze mai bine. Și încet, cu răbdare, își pregătise răzbunarea. O făcuse pe Helen să creadă că încă o mai iubea și în vreme ce ea se

convingea pe zi ce trece mai mult, el căuta modalitatea cu care s-o rănească profund. Și găsise! Se va căsători cu sora ei mai mică! Se gândise cu siguranță că așa se făcea dreptate!

Oare nu-și dădea seama cât de evidentă era manevra lui? Nici măcar o dată nu vorbise despre dragoste. O dorea pe Susanne și acest lucru era mai mult decât suficient! Va fi chiar o armă suplimentară împotriva Helenei. Petrecuse două zile în brațele ei și acum, când se vor întoarce în port, o va anunța că sora ei îl atrage mai mult. Ce bucurie, ce revanșă să poată citi dezamăgirea, poate disperarea, în ochii fetei atât de sigure pe ea și de puterea ei asupra bărbaților! Pentru prima oară în viața ei, Susannei îi fu milă de Helen.

– Te detest, Bart Stone, bombăni ea. Nimic pe lume nu mă poate hotărî să port acest inel. De altfel, de ce aș face-o? Un băiat minunat mă așteaptă de ani de zile. Howard este generos și în stare să ierte! Nu se poate spune același lucru despre tine!

Avea lacrimi în ochi. Cât despre Bart, aparent insensibil la atacurile ei, îi răspunse simplu:

– Te vei răzgândi.

– Niciodată!

– Îți voi părea poate mai interesant când Howard va ieși din scenă!

– Ce vrei să spui?

– Vom petrece noaptea la bord, împreună. M-ar mira ca Howard să fie încântat de asta. Ar trebui de altfel să-mi mulțumești: mulțumită mie, nu te vei căsători cu un bărbat pe care nu-l iubești!

– Și ce te face să crezi că voi petrece noaptea la bord cu tine?

– Faptul că eu am cheile motorului. Nu te voi duce acasă înapoi până când nu îmi vei purta inelul sau până când vei rămâne cu mine îndeajuns de mult încât Howard să-și închipuie ce este mai rău.

Ori una, ori alta...

– N-o să îndrăznești! Oricum, dacă nu mă întorc până la miezul nopții, tata va alerta paza de coastă.

– M-am gândit și la asta; i-am prevenit pe părinții tăi că poate nu ne întoarcem înainte de mâine.

– Ești diabolic!

El ridică din umeri.

– Pun inelul la loc în buzunar, așteptând să te răzgândești. Și acum, să mâncăm! Mor de foame!

Scotoci prin dulap și scoase o cratiță, boluri și cutii de conserve.

Ce să facă? Așezată pe cușetă, cu capul în mâini, căuta cu disperare o soluție. Să fugă? Erau prea departe de coastă. Să trimită un mesaj, un S.O.S.? Imposibil, Bart era chiar în dreptul radioului. Și oricum, ar fi intervenit înainte ca ea să poată transmite un cuvânt. Să se lupte cu el? Era ridicol! Nu i-ar rezista nici trei minute. În plus, asta i-ar da o minunată scuză pentru a-și permite cine știe ce! De altfel, nu se temea atât de forța lui, cât mai degrabă de slăbiciunea ei. Săptămâna trecută, nu fusese cât pe ce să i se abandoneze?

Bart trase etajera care servea drept masă și care era ascunsă sub talobul de bord. Puse pe ea două boluri de supă fierbinte. Susanne începu să amestece cu lingura în al său.

În cabină domnea o tăcere apăsătoare, tulburată doar de clipocitul îndepărtat al valurilor.

Aruncă o privire spre Bart și observă că acesta o privea cu intensitate. Își terminară masa fără să schimbe o vorbă. Bart adună vasele și scoase două pături dintr-un sertar aflat sub cușetă. Susanne căută cu disperare în jurul ei un mijloc de a scăpa. Ce avea oare în cap?

– Eu voi dormi pe punte. Gândește-te bine la propunerea mea.

Făcu un pas spre ea, puse păturile pe cușetă și-i prinse mâinile. Își trecu apoi brațele după gâtul ei, o strânse cu putere la piept și o sărută. Ea încercă să se îndepărteze, întoarse capul într-o parte, dar el era mult prea puternic pentru ea.

De altfel, voința ei de a rezista începea să slăbească. Pasiunea, dorința o cuprindeau irezistibil. Sub sărutările lui din ce în ce mai insistente, fremăta de plăcere. Tulburată, se abandonă în brațele lui. Buzele lui Bart coborâră încet pe obraz, de-a lungul gâtului. O mușcă ușor, o atâță și, depărtând gulerul bluzei, se aventură spre umeri, apoi spre sâni.

Când își strecură o mână sub țesătura bluzei, o descărcare electrică o scutură din cap până-n picioare. Se arcuri și se strânse și mai aproape de el. Gâfâia, genunchii îi tremurau, și pasiunea care o cuprindea o făcea să spere în descoperirea unui extaz necunoscut.

Deodată, la fel de brusc cum o îmbrățișase, Bart se îndepărtă. Cu respirația precipitată, își cufundă o clipă privirea fierbinte a ochilor săi negri în cei ai Susannei. Pentru nimic în lume, aceasta nu i-ar fi mărturisit că era gata să-l lase să facă din ea ce voia.

– Iată ceva ce te va ajuta să iei o hotărâre, îi spuse el cu ironie, luându-și păturile și ieșind din cabină.

Epuizată, clătinându-se, ea își strânse brațele peste piept încercând să-și potolească tremuratul care o scutura.

Se hotărî în sfârșit să-și ia și ea păturи. Se înveli în ele, se culcă și stinse lumina.

Prin hublou pătrundeau zgârcite razele lunii. Dădeau obiectelor din jur un aspect la fel de ireal și de nesigur ca gândurile confuze care i se învăluiau în minte. "Helanne" aproape că nu se mai mișca. Marea era calmă, abia se mai auzea câte un val spărgându-se de coca. O liniște aproape totală domnea în jurul ei. În inima ei însă, tocmai se dezlănțuise

furtuna: astă-seară, pe această barcă, își dăduse seama că-l iubește nebunește pe Bart... pe care-l iubise de fapt întotdeauna... și pe care nu va înceta să-l iubească vreodată.

Sentimentele ei nu se schimbaseră din adolescență, dar nu vrusese s-o recunoască. Dacă amânase la nesfârșit căsătoria cu Howard, era pentru că, în adâncul inimii, simțea că-l iubește pe Bart, și numai pe el.

Și acum, Bart îi dădea o șansă, îi oferea un inel de logodnă. Dar el n-o iubea și nu va merge niciodată până la a o lua de soție. Se folosea de ea pentru a o recuceri pe Helen... Cum putea să accepte în aceste condiții? N-ar fi o rușine, o umilință?

Oricum, nu se mai punea problema să se mai mărite cu Howard. Relația lor nu dusese niciodată la nimic și nu va ajunge niciodată nicăieri. Fără să mai pună la socoteală faptul că ar fi o adevărată trădare să-i devină soție când iubea pe altul.

Susanne nu era sigură că vrea să fie instrumentul răzbunării lui Bart împotriva lui Helen. Și totuși... Sora ei avea nevoie să învețe că nu putea să obțină întotdeauna totul...

Se răsuci în pat ore întregi, fără să-și găsească somnul. O chinuia un gând pe care se străduia să-l ascundă cât mai adânc în sufletul ei. Dacă accepta să-l asculte, ar accepta să poarte inelul lui Bart. Și cum va avea apoi puterea să înfrunte dificultățile care cu siguranță vor apărea?

Degeaba lupta însă, gândul își croi drum până la suprafață: devenind în fața tuturor logodnica lui Bart, va avea în sfârșit ocazia să trăiască în preajma lui, visul ei de zece ani încoace... Inima începu să-i bată cu putere la gândul că se va afla adeseori lângă el în mașină, că va putea să-l îmbrățișeze înainte să se despartă. Chiar dacă toate astea n-ar dura decât o vreme, chiar dacă ar rupe relația după ce își va fi satisfăcut răzbunarea pe Helen, îl iubea pe Bart atât de profund, încât era gata

să-și frângă inima a doua oară pentru a putea fi astfel un timp alături de el. Evident, era un joc periculos. Bart va încerca fără îndoială s-o seducă și ea își cunoștea propria slăbiciune. Dar știind că Bart n-o iubește, va găsi puterea să reziste. În fine, cel puțin așa spera!

***

În ciuda insomniei care o chinuise, Susanne se trezi devreme. "Helanne", dusă de curenții din golf, înainta încet. Soarele îți ațintea deja săgețile spre mare.

Se apucă să facă ordine în cabină și să pregătească micul dejun. Găsi în frigider suc de portocale, ouă și șuncă. Probabil că Bart se așteptase la rezistența ei și-l pusese fără îndoială pe Alex să facă provizii... Luă o cutie de cafea măcinată din dulap și puse apa la fiert. Curând, masa era gata și aroma de șuncă umplu cabina.

În clipa când se pregătea să iasă ca să-l trezească pe Bart, îi auzi pașii pe punte.

Conturul trupului puternic se profilă în ușa cabinei. Nemișcată, îl contempla în tăcere. Avea părul ciufulit și părea că încă nu se trezise din somn. Îl văzu mai seducător ca niciodată și inima începu să-i bată mai repede.

– Bună dimineața, murmură ea. Masa este aproape gata. Îți este foame?

– Sunt lihnit! răspunse el zâmbind larg.

Se așeză și o urmări cu privirea în timp ce prăjea ouăle, servea șunca și cafeaua și umplea paharele cu suc de portocale.

Conștientă de privirea lui, Susanne simți cum o căldură i se răspândește în tot corpul. Cafeaua i se păru cea mai bună din câte băuse în viața ei. Ouăle erau delicioase, șunca era crocantă. În dimineața aceasta, toate simțurile păreau că i se treziseră și erau deosebit de ascuțite.

După ce Bart mai înghiți o dată, îi căută privirea. Ea nu reuși să-l evite. Dar oare își dorea asta? Pentru prima oară era fericită să se lase în voia farmecului lui învăluitor.

– Așadar? întrebă el. Te-ai gândit la propunerea mea?

Scoase din buzunar cutiuța neagră și o puse pe masă, în fața Susannei.

– Ce-ai hotărât?

Ea contemplă diamantul care strălucea cu mii de focuri pe pernița lui de catifea violetă. Își mușcă buzele, încercă să-și stăpânească tremurul mâinilor și-l privi pe Bart îndelung, cu intensitate.

Ochii i se umplură de lacrimi, luă inelul și, foarte încet și-l puse pe deget.

Capitolul 8

– Nu înțeleg, Susanne!

Erau singuri în farmacie. Howard dădea din cap cu un aer consternat. Ținea mâna fetei și privirea îi era ațintită pe inelul cu diamant.

– Pentru nimic în lume nu-aș vrea să te fac să suferi, Howard! Și dacă m-aș mărita cu tine, ar fi o gravă eroare! Am fi amândoi nefericiți!

– Dar ne înțelegem atât de bine! Și de atâta vreme! Mi se părea că este de la sine înțeles că formăm un cuplu, că mai devreme sau mai târziu ne vom căsători...

– Știu, Howard, zise ea încet, implorându-l cu privirea. Tocmai asta este problema. Dacă am fi vrut atât de mult să ne căsătorim, crezi că am fi așteptat patru ani s-o facem?

– Dar au intervenit atâtea lucruri... Eu a trebuit să-mi încept afacerea, tu a trebuit să te ocupi de familia ta...

– Acestea nu sunt cu adevărat obstacole, când iubești cu adevărat.

Fără îndoială, Howard nu era insensibil la adevărul cuvintelor ei, dar era rănit în orgoliul său masculin de această ruptură bruscă.

– Chiar îl iubești? o întrebă el, încercând să-i citească răspunsul pe chip.

– Da. Dar chiar dacă nu l-aș iubi, căsătoria noastră tot ar fi o eroare! Suntem prieteni excelenți, dar asta n-are nimic de-a face cu dragostea. Consideram că relația noastră este firească și nu ne puneam întrebări. Toată lumea credea că ne vom căsători și până la urmă am crezut și noi. Acum însă știu să fac diferență între o prietenie și adevărata dragoste! Vei înțelege și tu într-o zi, atunci când vei întâlni femeia de care ai nevoie. Atunci, o să-mi mulțumești că nu ți-am stricat viața căsătorindu-mă cu tine!

– Știu și eu, Susanne... zise el cu tristețe. Este atât de neașteptat... Nici nu știu ce să spun...

– Atunci, nu spune nimic. În numele vechii noastre prietenii, urează-mi pur și simplu să fiu fericită...

Urările lui Howard îi erau foarte de folos când se gândea la ce o aștepta în ziua când Bart nu va mai avea nevoie de o "logodnică"...

Ieși destul de abătută din farmacie. Întotdeauna este dureros când rupi legăturile afective cu un vechi prieten! Ținea mult la Howard. Dar acest "mult" făcea toată diferența! Nu-l iubea.

Se întoarse agale acasă, temându-se de ceea ce o aștepta. Cu siguranță, Bart îi anunțase vestea Helenei când s-a dus să-l ia pe Andy. Nu știa ce-i va spune sora ei, dar oricum, rănită în orgoliul ei și încă șocată, trebuie să fi fost extrem de furioasă.

– Nu pot să cred! strigă Helen înainte ca Susanne să treacă pragul.

Se repezi la sora ei și o prinse de mână. Păli când văzu inelul de logodnă și-i dădu drumul brusc, ca și cum s-ar fi ars.

– Așadar, este adevărat! Și ce șmecherie ai folosit ca să obții acest mic succes?

– N-am folosit nici o șmecherie! răspunse Susanne cu un calm pe care era departe de a-l resimți.

– Atunci, cum s-ar numi asta? Trebuia oricum să te folosești de o șmecherie pentru ca Bart, care mă iubește pe mine, să te ceară pe tine în căsătorie. Probabil că te crezi foarte șireată!

– Haide, Helen! Bart este destul de mare ca să știe ce vrea. Nu eu sunt cea care ar fi putut să-l facă să mă ceară în căsătorie!

– Nu cred! Te-ai ocupat de fiul lui, de casă. L-ai convins chiar să te ia la New Orleans când eu eram țintuită la pat! L-ai asediat pur și simplu pe Bart pe la spatele meu! Și până la urmă, ai jucat cartea câștigătoare: l-ai obligat să petreacă o noapte cu tine pe mare!

– Helen, eu înțeleg mai bine ca oricine cât ești de rănită! Dar n-am nici o vină. Bart a luat singur hotărârea asta.

Ochii albaștri ai Helenei viraseră spre un cenușiu-metalic. O privea cu atâta intensitate pe Susanne în ochi, încât aceasta aproape că simți o durere fizică. Dar Helen se relaxă dintr-o dată și expresia i se îmblânzi. Se așeză pe canapea. Reîncepu să vorbească rar, cu o voce tremurată și cu ochii plini de lacrimi.

– Susanne.... știu că ne-au despărțit multe lucruri... dar niciodată n-am făcut ceva ca să te rănesc...

Susanne rămase tăcută. Îi mai răsunau și acum în urechi vorbele surorii ei pe când se lăuda că i-l furase pe Bart.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Helen continuă:

– Știu... M-ai urât de moarte, odinioară, când flirtam cu Bart. Dar erai încă un copil și am crezut că sentimentele tale sunt doar o toană de adolescentă. De altfel, nu m-am dus după el! El a venit la mine. Nu poți să-mi reproșezi asta!

– Nu, fără îndoială, răspunse Susanne îngândurată, după cum nici tu nu-mi poți reproșa astăzi decizia lui.

Helen sări de pe canapea.

– Doar nu speri că o să renunț fără să mă lupt! Bart Stone îmi aparține și-l voi avea! Ar trebui să bagi la cap asta!

Ieși ca o furtună și trânti ușa.

Susanne se întreba ce o fi punând la cale sora ei. Ce va inventa să-l recucerească pe Bart? Iar el, când va aprecia că această comedie durase destul și că se răzbunase îndeajuns?

A doua zi, Bart îl aduse din nou pe Andy la familia L'Anjeau. Avea o întâlnire de afaceri și nu avea cu cine să-l lase. După starea de euforie a băiatului, Susanne înțelese că Bart trebuie să-i fi spus vestea... Se simți brusc teribil de vinovată. Se gândise la toate... numai la răul pe care-l făcea acestui copil, cu pretinsa lor viitoare căsătorie!

– Tata mi-a spus că v-ați logodit, îi spuse el în timp ce se îndreptau spre docuri.

– Într-adevăr.

– Atunci, tu vei deveni noua mea mamă? întrebă el zâmbind.

– Nu știu, Andy. Vezi tu, oamenii se logodesc ca să se cunoască mai bine, ca să afle dacă într-adevăr sunt făcuți unul pentru altul...

– Vrei să spui că nu te vei căsători cu tata?

– Nu știu... Tatăl tău și cu mine vom petrece cât mai mult timp împreună, pentru a afla dacă vrem să ne căsătorim... Logodnicii nu se căsătoresc întotdeauna!

Susanne spera din tot sufletul ca el să înțeleagă și să nu se prăbușească atunci când va afla că Bart nu se mai căsătorește cu ea...

Ajunseră în port. Biscuit ieși din cabina bărcii și-i întâmpină lătrând vesel.

Se repezi la Susanne, cu limba atârnând din cauza căldurii și o privi ca și cum i-ar fi cerșit mângâierile. Ea se aplecă și începu să-l gâdile după urechi, continuând să vorbească.

– Oricum, nu ăsta este cel mai important lucru.

– Cum adică? întrebă Andy, stupefiat.

– Vezi tu, important este că, orice s-ar întâmpla, eu voi fi întotdeauna prietena ta și mă vei găsi mereu aici când vei avea nevoie de mine. Nu crezi că asta este mai important?

– Fără îndoială.

– Și amintește-ți că ai jumătate din Biscuit. Ești obligat să mă ajuți să am grijă de el.

– Mda... încuviință el zâmbind.

Privirea lui strălucitoare o ușură pe Susanne de o grea povară. Pentru prima oară își dădu seama că Andy se vindecase, moral și fizic. Crescuse mult, dovadă erau pantalonii care-i rămăseseră scurți, reînvățase să râdă, să se distreze, și-i ascultase explicațiile fără crâcnire, ca un soldat curajos!

Reușise în sfârșit ceva: îl ajutase pe Andy să depășească disperarea în care-l cufundase moartea mamei sale. Era o răsplată care o consola pentru eșecul cu vânzarea bărcii și o făcea să fie recunoscătoare.

În seara aceea, Bart îi telefonă. Pe un ton brusc și preocupat, îi spuse:

– Voi fi obligat să lipsesc câteva săptămâni. Unele societăți de-ale mele sunt în dificultate, va trebui să fac niște fuziuni.... În sfârșit, este prea complicat să-ți explic acum. Plec mâine dimineață în zori spre Michigan. Ai putea să-l iei pe Andy la tine în timpul ăsta? Eu mă voi deplasa dintr-o parte în alta și mă tem să nu fie prea obositor pentru el, ca să nu mai pun la socoteală faptul că nu voi avea deloc timp pentru el. Știu că la tine va fi fericit să stea.

– Da... bineînțeles...

Ne bucurăm întotdeauna să-l avem pe Andy la noi.

Susanne se simți ușurată și dezamăgită în același timp. Ușurată, pentru că acum acceptase să-și mărturisească dragostea, și știa că nu va avea prea multă vreme puterea să-i reziste. Dezamăgită, pentru că aștepta atâtea de la logodna lor... Voia să se iluzioneze că ea crede cu adevărat în asta și să adune în suflet amintiri care o vor însoți toată viața.

În situația de față, plecarea aceasta precipitată nu lăsa nici o îndoială asupra adevăratului sens al angajamentului lor mutual...

Bart făcuse totul ca ea să accepte să-i poarte inelul de logodnă și asta era tot ce aștepta de la ea. Voia doar să-și ofere plăcerea de a o vedea suferind pe Helen. După ce obținuse ce-și dorea, folosise fără îndoială drept pretext afacerile, ca să se eschiveze. Și de îndată ce se va întoarce, îi va explica pe îndelete că s-a gândit mai bine și că se răzgândise... și atâta tot!

Istoria se repeta pentru a doua oară... Dar astăzi nu mai putea să dea vina pe nimeni, decât pe ea însăși. Și-o căutase cu lumânarea!

Bart lipsise aproape o lună. Telefona în mod regulat, din San Francisco, din Detroit și o dată chiar de peste ocean. Părea întotdeauna foarte grăbit și nu se interesa decât de fiul lui.

– Este bine, nu-ți face griji. S-a bronzat ca o prună și are o poftă de mâncare de căpcăun. Nu a mai făcut nici o criză de astm.

– Asta-i o veste bună!

Părea ușurat, dar și foarte obosit.

– Tocmai am ieșit de la o ședință care a durat toată ziua... Mă duc să mă culc... O să-ți mai telefonez...

Preciza întotdeauna unde putea fi găsit în caz că s-ar fi întâmplat ceva lui Andy.

La sfârșitul lunii, o anunță că se întoarce în câteva zile.

Părea mai relaxat.

– Lucrurile merg spre bine, spuse el. Cred că voi fi chiar mai bogat ca înainte!

"Să te ajute Dumnezeu, Bart Stone! își zise Susanne. Asta este tot ce te interesează. Să aduni cât mai mulți bani pentru a-i domina pe alții și a-i folosi pentru scopurile tale".

El adăugă:

– La întoarcere, aș vrea să dau o mare recepție. Am tipărit deja invitațiile. Am chemat vreo câțiva oameni de afaceri, dar vreau să fie acolo tot orașul, de la Alex până la prietenul tău Howard. Este un tip cumsecade, țin mult la el, știi bine. Numai că nu este bărbatul de care ai nevoie.

– Ca și cum tu ai fi! replică ea gata să plângă.

De ce era atât de crud cu ea? De ce nu se mulțumea să se întoarcă și să anunțe pur și simplu ruperea logodnei? Trebuia oare să i-o ia înainte?

El se mulțumi să râdă și continuă să-i dea instrucțiuni:

– Aș vrea s-o rog pe mama ta să se ocupe de toate. Să discute cu o firmă de catering, să aleagă băuturile, să curețe și să decoreze casa, fără să se uite la bani. Am destui!

Poftim! Tocmai adăugase încă un membru al familiei L'Anjeau pe lista angajaților săi! De ce naiba se îndrăgostise de un asemenea individ? Nu a câștigat niciodată nimic și nu va câștiga niciodată nimic decât să aibă inima frântă....

Bart coborî din Mercedesul său într-un nor de praf, ca un erou care se întoarce din luptă învingător.

– Tată! strigă Andy aruncându-i-se în brațe.

– Hei! dar te-ai cam împlinit băiete!

Cred că te-au îndopat cu orez și fasole roșie!

Susanne, mai retrasă, îl examina pe acest bărbat pe care-l iubea. "Ce nenorocire că este atât de frumos și de seducător" își zise ea. Doar privindu-l, și se simțea slabă în fața lui.

El se apropie de ea cu pași uriași, o strânse la piept și o sărută.

"Sărutul acesta îi este destinat Helenei, își zise Susanne. Știe că ea ne privește de după perdele. Numai ca să mai pună puțină sare pe rană... Biata Helen... și biata Susanne!"

Bart își regăsi tonul de om de afaceri.

– Cum se anunță recepția?

– Foarte bine, răspunse Susanne cu un aer detașat. Mama este acasă la tine. Se ocupă de ultimele detalii. Cu siguranță, va fi cea mai frumoasă petrecere pe care a văzut-o orașul ăsta de ani de zile.

– Perfect! zise el frecându-și palmele. Am reținut cea mai bună orchestră Dixieland din New Orleans. Va veni curând cu avionul. Vreau ca această petrecere să fie de neuitat!

Era foarte bine dispus. Se vedea că afacerile îi mergeau bine și că avea chef să-și sărbătorească victoria.

– Ia zi, băiete, am face bine să mergem acasă. Va trebui să ne pregătim, ce crezi?

Îi ciufuli părul lui Andy care-l privea cu toată admirația cuvenită unui erou.

– Venim după tine pe la șapte și jumătate.

– Foarte bine, voi fi gata.

Din prag, ea îi privi pe cei doi, tată și fiu, îndreptându-se spre mașină, mână-n mână. Cât îi iubea pe amândoi! Cât de fericită ar fi dacă ar fi fost cu adevărat logodită cu Bart!

"Haide, Susanne L'Anjeau, încetează să te plângi!

Tu ai vrut-o" își zise ea.

Își puse rochia de mătase roșie pe care și-o cumpărase la New Orleans. "Măcar să arăt bine!" gândi ea. Oricum, era singura rochie elegantă pe care o avea.

Dar când îi deschise ușa lui Bart, începu să se întrebe dacă nu cumva greșise. El o devora pur și simplu cu privirea... Și ea își aminti efectul pe care-l avusese această toaletă asupra lui la New Orleans...

O strânse o clipă la piept fără să spună nimic, privind-o într-un mod care o făcea să-i tremure genunchii. Apoi o luă de mână și o conduse spre mașină. Ea se simțea lipsită de apărare în fața lui, tulburată de o simplă atingere, emoționată de simpla lui prezență. Nu-i va fi deloc greu să obțină de la ea tot ce-și dorea, astă-seară...

Niciodată orașul nu cunoscuse o petrecere mai strălucitoare și mai... democratică. Asociații lui Bart cu soțiile lor erau invitații lui pentru weekend. Erau îmbrăcați foarte elegant, cu smochinguri bine croite, soțiile lor purtau rochii ale marilor creatori de modă și totuși se amestecau printre simpli pescari, mecanici, comercianți și primarul orașului. Șampania curgea în valuri și după primele clipe mai stânjenitoare, cu ajutorul băuturii și al muzicii, toate timiditățile se evaporară și printre invitați domnea acum cea mai sinceră prietenie.

– Ai fost minunată, doamnă L'Anjeau! Este un adevărat succes! zise Bart.

Mama Susannei zâmbi, bucuroasă de compliment.

– Hei! Joe Bardeaux, exclamă careva cu accent cajun. Asta da petrecere, nu?

– Mai vorbești! Păcat că nu durează vreo două-trei zile!

– L-am zărit pe "Bois de Campêche". Dansează cu nevasta ta.

– Bine face.

Eu am să profit și o s-o invit la dans pe văduva Marie Lavalle. Este o idee bună, nu-i așa?

În mijlocul acestei mulțimi, Susanne dansă cu Bart până i se tăie răsuflarea.

Howard o invită și el o dată.

– Rămânem prieteni? îl întrebă ea.

– Bineînțeles! N-am nici un motiv să fiu supărat pe tine. Aveai fără îndoială dreptate... în ceea ce ne privește.

Apoi adăugă, cu oarecare reținere:

– Am venit împreună cu sora ta.

– Am văzut.

– Am ieșit mai de multe ori cu ea, în ultima vreme... Era singură, eu la fel... Doar ca să ne consolăm unul pe altul... Este o fată extraordinară! Întotdeauna m-am gândit că nu este de nasul meu. Dar s-ar părea că-i plac...

– Și de ce nu? N-ai de ce să ai complexe. Pur și simplu, eu nu eram cea potrivită pentru tine.

Susanne își zări sora prinsă într-o discuție aprinsă lângă bufet. Cu rochia ei bleu, cu părul blond căzându-i pe umerii goi și cu tenul alb ca laptele, te făcea să te gândești la o păpușă de porțelan.

În sala de bal, luminată intens, orchestra părea să răsune antrenant alămurile, pianul și bateria. Totul se amesteca plăcut cu clinchetul paharelor, cu vocile invitaților și cu alunecatul pașilor pe ringul de dans.

Dintr-o dată, acest amestec de zgomote și lumină îi deveni insuportabil Susannei. Îl căută cu privirea pe Bart, dar zadarnic. Ar fi vrut s-o scoată de aici și să facă un tur prin grădină. Dezamăgită, se duse singură pe verandă. Admiră o clipă clarul de lună și se răcori sub adierea brizei marine.

Cu o plăcere deosebită, adulmecă parfumul de iasomie și caprifoi.

Locul acesta îi era atât de familiar! Pentru ea, era plin de mii de amintiri... O cuprinse o adâncă tristețe; nu va mai fi niciodată aici decât o străină...

Coborî cele câteva trepte ce duceau în grădină, ocoli un tufiș de iasomie și se opri brusc, încremenită.

Aici, în fața ei, în lumina unei raze de lună, Bart și Helen, înlănțuiți tandru, se sărutau!

Preț de o clipă care i se păru că durează ore, inima încetă să-i bată.

– Oh!

Își duse prea târziu mâna la gură ca să-și înăbușe exclamația. Bart ridică privirea și, zărind-o, avu o expresie pe care n-o înțelese. O lăsă imediat pe Helen și se repezi spre Susanne, cu brațele întinse ca pentru a-i sări în ajutor. Ea se retrase rapid.

– Iată deci cu ce te ocupi de îndată ce nu sunt de față, zise ea suspinând.

Cu o mișcare furioasă, își smulse inelul din deget și i-l aruncă în față.

– Ia-l! strigă ea. Nu mai am nevoie de el!

Îi întoarse spatele și se repezi spre poarta de la intrare. Nu avea decât un gând: să se întoarcă acasă cât mai repede, fără să mai întâlnească pe nimeni.

Cât despre Bart, nu mai voia să-l vadă în viața ei!

Capitolul 9

Tocurile înalte care se afundau în gazon îi încetineau alergarea. Înainte să reușească să ajungă la poartă, o mână de fier o opri.

– Susanne, ascultă-mă! îi ordonă Bart.

Disperată, ea se zbătea, încercând să-i scape.

– Trebuie să mă asculți! insistă el.

– Nimic din ce ai avea să-mi spui nu mă interesează! strigă ea dându-i o lovitură de cot în stomac.

– Și dacă ți-aș spune că te iubesc?

– Nu te-aș crede!

– Pentru că m-ai văzut sărutând-o pe Helen?

– Pentru asta... și pentru alte mici întâmplări... adăugă ea aruncându-i o privire ucigașă.

– Ce vrei să spui? Despre ce alte întâmplări vorbești?

– Mi se pare destul de evident, nu?

– Poate pentru tine... dar nu și pentru mine. Altfel nu te-aș fi întrebat.

– Oh Bart! încetează acest joc stupid, zise ea cu o voce tremurată.

Mi-ai făcut și așa destul rău... și Helen la fel! Nu este numai vina ta! Știam ce mă așteaptă! Dar să fim în sfârșit sinceri. Eu... nu mai suport...

El dădu încet din cap privind-o cu un aer perplex.

– Tot nu înțeleg despre ce vorbești!

– Vorbesc despre faptul că până acum n-ai rostit o singură dată cuvântul "dragoste". Din clipa în care mi-ai dat inelul de logodnă, ai plecat imediat în călătorie și m-ai tratat ca și cum n-aș fi existat. Am așteptat zadarnic un semn de tandrețe, o vorbă afectuoasă, o aluzie la căsătoria noastră... Mă crezi chiar atât de idioată? N-am nevoie să mi se facă un desen pentru a înțelege!

El continua să fie uimit.

– De ce naiba te-aș fi cerut în căsătorie dacă n-aveam de gând s-o fac?

– Mi se pare destul de limpede! Nu te afli aici decât ca să te răzbuni pe Helen. Tu nu uiți prea ușor, Bart Stone! N-ai uitat niciodată faptul că familia o umilise pe mama ta! Și n-ai uitat niciodată faptul că Helen te-a respins în urmă cu zece ani! Ai apărut brusc cu mașina ta strălucitoare, i-ai făcut o curte asiduă și, dintr-o dată, o anunți că te însori cu sora ei mai mică! Ce minunată răzbunare!

– Așadar, asta crezi tu... zise el încet.

– Evident! Și manevra ți-a reușit! Ți-ai atins scopul cu Helen. Oh! Nu pretind că eu aș fi un model de virtute! Am intrat în jocul vostru. Eram destul de nebună ca să te iubesc într-atât încât să-ți accept inelul de logodnă știind că nu te vei căsători cu mine niciodată. Voiam doar să mă prefac că este adevărat o vreme. Aș fi fost în preajma ta, și... și...

Plângea în hohote, și își găsea din ce în ce mai greu cuvintele.

– Presupun... presupun că ai hotărât că Helen a plătit de acum destul și că poți să te întorci la ea... Iată de ce o sărutai...

Bart o domina cu înălțimea lui, avea ochii umbriți de nori negri, pradă unor emoții contradictorii care i se reflectau pe chip. Până la urmă spuse oftând:

– Ești într-adevăr foarte perspicace, Susanne! Analizezi de minune cele mai secrete gânduri ale oamenilor. Dar n-ai dreptate decât în parte.

– Adică?

– Este adevărat că voiam să mă răzbun pe sora ta. Rana pe care mi-a făcut-o nu s-a vindecat niciodată. Când te-am dus pe "Helanne", chiar speram că logodna noastră va pune capăt acestei ranchiune. Dar nu este decât o parte din adevăr.

De la călătoria noastră la New Orleans, nu mă mai gândeam decât la tine, zi și noapte.

– Nu sunt sigură.... că înțeleg.

– Aveam de gând să te rog să participi la complotul meu împotriva Helenei. Dar în seara aceea, pe vas, mi-ai părut atât de seducătoare, încât n-am mai vrut ca totul să fie o simplă comedie.

– Dar... dar atunci... de ce nu mi-ai dat de înțeles... vreau să zic... dacă într-adevăr țineai la mine...

– Credeam că am făcut-o.

O prinse de umeri, o privi îndelung, intens, drept în ochi, și continuă:

– Știu că, de vreo lună încoace, se poate să-ți fi părut rece și distant. Dar eram copleșit de griji. A fost o luptă foarte dură ca să ajung unde sunt astăzi. Am înțeles de mult că dacă vrei să reușești, să nu te mai gândești la nimic altceva, să nu-ți acorzi nici un răgaz.

Am trăit, am mâncat, am dormit, cu grija permanentă pentru afacerile mele. Voiam să termin ceea ce începusem înainte de a fixa data nunții noastre. Voiam să organizez totul astfel încât să nu trebuiască să

călătoresc și să pot să conduc totul de aici. După ce ne vom căsători vreau să fiu un tată bun pentru Andy și un soț bun pentru tine.

– După ce ne vom căsători... repetă ea, complet buimăcită. Vorbești... vorbești de parcă... ai dori într-adevăr să ne căsătorim!

El îi zâmbi atât de tandru, încât fu complet descumpănită.

– Bineînțeles că vreau să ne căsătorim, adorabilă prostuță! Te iubesc... cu adevărat!

Oare visa? Avea o ciudată senzație de irealitate.

– Și de aceea te sărutai cu sora mea?

Bart zâmbi.

– Recunosc că trebuie să-ți dau unele explicații. Astă-seară, când am dansat cu Helen, m-a rugat să ies puțin în grădină. Voia să-mi vorbească. Ajunși aici, m-a implorat să mă întorc la ea. Cedând unui impuls de moment, am sărutat-o.

Voiam să-i dovedesc, ei și mie în același timp, că între noi nu mai exista nimic, că acest sărut nu avea nici o semnificație.

– Probabil că nu erai sigur de tine dacă aveai nevoie de o asemenea dovadă, remarcă Susanne, rănită din nou.

– Mi-a trebuit mult timp, Susanne, pentru a observa că nu mai ești un copil. Trăiam cu amintirea acelui drăgălaș băiețoi care se tot învârtea pe puntea bărcii pe care lucram. Când te-am văzut la New Orleans și în rochia aceasta de mătase roșie, mi-am dat seama în sfârșit că deveniseși femeie! A trebuit să mă obișnuiesc cu ideea aceasta. Voiam să fiu absolut sigur că Helen nu mai avea nici un pic de atracție pentru mine. Poți să înțelegi asta?

– Aș... aș vrea să pot să te cred! zise ea oftând. Aș vrea să fiu sigură că într-adevăr mă iubești pe mine.

Încercă să-i citească în ochi adevăratele sentimente.

În lumina lunii, expresia lui părea mai blândă, mai tandră. Cu inima bătându-i nebunește, simți cum o cuprinde o dorință sfâșietoare ca el s-o ia în brațe. Dar putea oare să aibă încredere în el?

– Poftim, zise el întinzându-i inelul care strălucea sub o rază de lună. M-aș mai fi străduit să-l găsesc și să vin după tine dacă n-aș fi fost sigur de mine? Helen știe acum care sunt sentimentele mele pentru ea. Poți s-o întrebi, dacă nu mă crezi.

Îi luă mâna și-i puse din nou inelul pe deget. Ea îl vedea strălucind, printre lacrimi. Cât ar fi vrut să-l creadă! Ridică privirea spre el. Bart își lepădase masca și o privea cu o tandrețe atât de sinceră, încât îți era greu să nu-l crezi. Toate îndoielile ei dispărură.

– Susanne, n-am simțit niciodată față de vreo femeie ceea ce simt pentru tine, spuse el strângând-o la piept. Mă trezesc cu gândul la tine, mă obsedezi toată ziua, și noaptea îmi umpli visele... N-ai simțit asta? Voiai să mă auzi pe mine spunându-ți-o? Ei bine, asta am să fac: te iubesc, Susanne. Vreau să fii soția mea, să devii mama lui Andy și a copiilor pe care-i vom avea împreună. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, să te iubesc și să te fac fericită. Ce aș mai putea adăuga ca să te conving?

Susanne se simți inundată de o ciudată căldură, ca și cum s-ar fi trezit în plin soare după o lungă și întunecată noapte furtunoasă. Bucuria pe care o simțea era atât de mare, încât aproape i se făcu frică.

– Bart... mă iubești sincer? Este adevărat?

– Este adevărat!

O sărută în așa fel, încât nu mai era loc de îndoială. Ea îi răspunse la sărut și fu cuprinsă dintr-o dată de o asemenea dorință, atât de violentă încât acum erau amândoi amenințați să depășească un anumit prag.

El se îndepărtă cu prețul unui uriaș efort.

– Când vom fi căsătoriți, zise el cu o voce răgușită, nu vom mai fi obligați să ne stăpânim dorința pe care o simțim unul pentru altul. Deocamdată însă, este mai bine să te las, altfel nu mai răspund de nimic.

Ea zâmbi, ușor tremurat.

– Atunci, așteptăm până-n noaptea nunții...

El dădu din cap.

– Așteptăm până atunci...

O prinse de mijloc și se întoarse încet spre casă.

– Mai am de pus la punct vreo două afaceri care mă vor obliga să lipsesc o vreme. Nu știu încă pentru cât timp, vreo două săptămâni probabil.

De îndată ce mă întorc, vom fixa data nunții.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine! oftă ea, sprijinindu-se de el, nevenindu-i încă să creadă în noua ei fericire.

– Peste o săptămână începe școala. Va trebui să-l înscriu și pe Andy. A crescut atât de repede, încât cu siguranță va avea nevoie de haine noi. Ai putea să te ocupi de asta?

– Bineînțeles! Cu plăcere!

– Sunt un om de două ori fericit, Susanne! Nu numai pentru că voi avea o soție extraordinară, dar și Andy va câștiga o mamă minunată. Este în al nouălea cer de când l-am anunțat că ne-am logodit.

Ochii Susannei se umplură de lacrimi de fericire.

– Eu sunt cea mai fericită...

***

Săptămâna următoare, Bart plecă din nou. Susanne se duse la cumpărături împreună cu Andy, îl înscrise la școală și-l pregăti pentru începerea școlii.

Plutea parcă pe un nor de fericire. Niciodată soarele nu i se păruse atât de strălucitor, aerul atât de înmiresmat, cântecul păsărilor atât de melodios.

Într-o după-amiază, cineva bătu ușor în ușa camerei ei.

– Cine este?

– Sunt Helen.

Termină de îmbrăcat rochia, își perie un pic părul și-i deschise.

– Aș... aș dori să-ți vorbesc, murmură Helen.

Susanne o privi cu uimire. Helen se plimba în sus și-n jos prin încăpere, nervoasă, luând câte un obiect în mână, apoi punându-l la loc fără să-l vadă, evitând privirea surorii ei.

– Ce s-a întâmplat?

Helen dădu din cap.

– Nu știu cu ce să încep...

Susanne se simți cuprinsă de o vagă neliniște. Cele mai multe necazuri pe care le avusese în viață erau legate de Helen. De data aceasta, despre ce o mai fi vorba?

– Ce este? Ceva în legătură cu mama sau cu tata?

– Nu, nu! Nicidecum! Despre mine este vorba... Numai despre mine.

Începu să plângă.

– N-aș fi crezut niciodată că mi se va întâmpla așa ceva. Nu știu ce să fac...

– Dar ce este? Vorbește, pentru numele lui Dumnezeu!

Helen înghiți cu dificultate.

– Sunt gravidă...

Acestei bombe îi urmă o liniște apăsătoare. Apoi, Susanne murmură:

– Oh! Helen...

Profund emoționată, se apropie de sora ei și o strânse în brațe. Pentru prima oară în viața ei, împărtășea o emoție cu ea. De-a lungul anilor, prăpastia dintre ele se adâncise până la a face din ele două străine și rivale. Dar drama pe care o trăia acum Helen arunca o punte între ele.

Pentru prima oară, Helen își pierduse aerul de superioritate. Părea un copil speriat căutând ajutor la Susanne.

– Ce pot face pentru tine? Vrei să-mi povestești totul?

– Vreau să păstrez acest copil! Nu vreau să avortez.

Susanne dădu din cap.

– I-ai spus tatălui?

– Nu, este imposibil.

– De ce crezi asta?

– Este plecat în călătorie!

– În călătorie?

– Da.

De data aceasta, Helen o privi pe Susanne drept în față și spuse:

– Tatăl copilului meu este Bart Stone!

Capitolul 10

Susanne se îndepărtă de sora ei de parcă ar fi mușcat-o un șarpe. Simpatia care o împinsese spre ea se transformă brusc într-o furie oarbă.

– Nu pot să cred că vrei să te folosești împotriva mea de un truc atât de cusut cu ață albă. Este un truc vechi de când lumea. Dacă ții cu adevărat la Bart, ai putea cel puțin să dai dovadă de mai multă imaginație!

– Dar nu este un truc! zise ea cu un glas sfârșit. Este adevărat. Trebuie să mă crezi!

– Tare aș vrea să știu de ce...

– Păi, pentru că dacă îl iubești pe Bart așa cum pretinzi, nu poți accepta să aibă un copil nelegitim. Acesta trebuie să-i poarte numele! Va fi fratele vitreg al lui Andy... Îți dai seama ce reprezintă asta într-un orășel ca al nostru? Nu se poate să nu înțelegi tot ce este în joc!

– Nu este o noutate pentru mine că mă vei uimi întotdeauna, spuse Susanne, scârbită. Sunt convinsă că nu ești însărcinată. Ești mult prea abilă încât să te pui într-o asemenea situație. Pur și simplu, ești gata de orice numai ca să mă împiedici să mă mărit cu Bart.

Nu șovăi nici măcar în a folosi o stratagemă răsuflată.

Helen dădu din cap.

– Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte! Întâmplător, însă, este adevărat. S-a întâmplat când am fost amândoi la Baton Rouge... Îl iubeam... și de aceea n-am putut să rezist... Înțelegi acum de ce eram atât de tulburată când, la câteva zile după aceea, el mi-a anunțat logodna voastră...

– Eu... tot nu cred! zise Susanne, care simți cu groază cum îndoiala pune stăpânire pe ea.

– Ascultă, Susanne!

Este foarte important pentru noi toți! Dacă vrei să fii sigură, vino cu mine la doctor. El îți va confirma tot ce ți-am spus. Atunci, vei fi obligată să crezi.

Helen o privea foarte sigură pe ea, și n-avea deloc aerul că minte. Susanne era din ce în ce mai neliniștită.

– Bine, bâigui ea. Voi veni cu tine la doctor.

***

După vizita la doctor, Susanne rămase câteva zile distrusă. Ieșise din cabinetul lui ca un trup lipsit de suflet, șocată mult prea profund încât să mai fie în stare să plângă.

Era inadmisibil! Nedrept! Îl iubea pe Bart și știa acum că o iubește și el. Dar era tatăl copilului pe care-l purta Helen. Se va căsători cu Helen. Îl cunoștea destul de bine pentru a ști că, atunci când va afla vestea, nu va da înapoi de la responsabilitățile lui.

Nu era un astfel de om.

Toată povestea nu putea fi discutată la telefon, așa că va trebui să aștepte întoarcerea lui.

Acum, îl pierduse pe Bart pentru totdeauna și nu știa cum să depășească o asemenea durere, cum să-și înfrângă ranchiuna și furia. Helen i-l mai luase pe Bart o dată. De două ori, era mai mult decât putea suporta. Căzu într-o depresie pe care încerca s-o ascundă, de bine de rău, de părinții săi și de Andy. Bart se va întoarce curând. Va trebui să-i spună tristul adevăr și pe Andy să-l facă să înțeleagă că nu va mai deveni a doua lui mamă.

Într-o seară pe când era în salon împreună cu tatăl său, uitându-se la televizor, acesta îl închise imediat după știri și-și privi îngândurat fiica. Ghemuită în fotoliul ei, Susanne privea în gol.

– În ultima vreme te porți foarte ciudat, remarcă domnul L'Anjeau. Păreai atât de fericită după ce Bart te-a cerut în căsătorie! S-a întâmplat ceva?

– Este puțin spus, răspunse Susanne.

***

Nu exista nici un motiv să-i ascundă adevărul. Fără să intre în detalii, era mai bine ca părinții ei să știe că între ea și Bart lucrurile nu mergeau bine. Vor fi mai puțin surprinși când vor afla de ruperea relației lor.

– Vrei să vorbești cu mine? întrebă domnul L'Anjeau cu solicitudine.

– Nu cred. Deocamdată nu, tată.

Făcea eforturi imense să-și ascundă resentimentele față de sora ei și reușea cu greu să se stăpânească. Dintr-o dată, însă, explodă:

– Pur și simplu nu reușesc să înțeleg de ce Helen trebuie să obțină ceea ce vrea întotdeauna!

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă domnul L'Anjeau, a cărui față exprima cea mai vie perplexitate.

Susanne se gândi o clipă, căutându-și cuvintele. Nu voia ca ranchiuna față de sora ei să se răsfrângă asupra relației cu tatăl său. Dar fusese depășit pragul care i-ar mai fi permis să se stăpânească.

– De ce ai preferat-o întotdeauna pe Helen? întrebă ea cu amărăciune.

Eu am fost cea care te-a ajutat întotdeauna, care eram cea mai legată de casă și care am făcut totul ca să salvez barca. Dar tu n-ai avut niciodată ochi decât pentru Helen!

– Susanne! strigă domnul L'Anjeau, cu ochii măriți de stupoare. Cum poți să spui așa ceva?

Se aplecă spre ea și-i luă mâinile:

– N-am iubit-o niciodată pe Helen mai mult decât pe tine!

– Atunci de ce era tratată ca o prințesă și eu ca un muritor de rând? Știi bine că este adevărat, tată. Doar n-am visat! Orice aș fi făcut, oricum aș fi încercat să-ți demonstrez cât de mult te iubeam, n-am reușit să obțin de la tine nici a suta parte din dragostea pe care i-o purtai ei!

– Și de atâția ani, trăiești cu certitudinea asta?

Ești convinsă că o prefer pe Helen? întrebă cu tristețe domnul L'Anjeau.

– Da... Și n-am înțeles niciodată de ce.

– Oh! Susanne, murmură tatăl său cu o voce abia auzită. Nu mi-aș fi imaginat niciodată să existe o asemenea neînțelegere între noi! Este

adevărat că am protejat-o mai mult decât pe tine, dar niciodată n-am iubit-o mai mult. Este absolut fals ce spui!

– Dar atunci, de ce o răsfățai atâta?

– Ca s-o apăr! Familia L'Anjeau a fost întotdeauna mândră de strămoșii ei, generații autentice de creoli. Când bunica ta s-a măritat cu un biet norvegian, a fost ținta disprețului tuturor.

– Ca și mama lui Bart?

– Exact! Din fericire, mama ta s-a născut cu toate caracteristicile creole, cu părul negru, pielea măslinie, și până la urmă au acceptat-o. Dar când s-a născut Helen, blondă cu ochi albaștri ca ai bunicului său, am vrut s-o ferim să sufere.

– În timp ce eu, brunetă fiind, nu riscam nimic.... Așa este?

– Da... nu-i chiar atât de complicat. Dar asta n-are nimic de-a face cu dragostea pe care v-o purtam amândurora. Vă iubim la fel pe amândouă!

Susanne își privea tatăl ca și cum îl vedea pentru prima oară. Se simțea mai aproape de el ca niciodată. Această explicație simplă îi alunga resentimentele de o viață față de sora ei. Tocmai înțelesese că ea, Susanne, fusese considerată în siguranță în sânul familiei. Pe când Helen, fără să știe, mergea pe o gheață subțire care risca în orice clipă să se rupă și să se prăbușească în abisurile umilinței.

Aceasta fu și lovitura de grație adusă speranței ei că va mai putea să-l păstreze pe Bart. Helen trebuia scutită de rușinea de a aduce pe lume un copil nelegitim. Toată familia ar arăta-o cu degetul, mulțumită să aibă dovada a ce așteptaseră din partea ei.

– Sunt obosită, zise Susanne, ridicându-se.

Se duse să-și îmbrățișeze tatăl, bâigui un "noapte bună" și se repezi în camera ei. Se aruncă pe pat și începu să plângă.

"Oh, Bart, Bart! De ce trebuie ca lucrurile să meargă atât de rău? De ce?

Tu ești tot ce dă sens vieții mele, și trebuie să renunț la tine pentru totdeauna!"

Capitolul 11

– Va trebui să te însori cu Helen! spuse Susanne suspinând.

Își scoase inelul de pe deget și i-l puse în palmă.

– Este o capcană! făcu Bart furios. Știi foarte bine că este ultimul lucru la care recurge o femeie atunci când îi scapă un bărbat, acela de a pretinde că este însărcinată!

Ochii lui negri aruncau fulgere.

– Dar doctorul a confirmat! Oricât de îngrozitor ar fi pentru mine, nu pot totuși să mă mărit cu tine în timp ce sora mea îți poartă copilul. Ar fi prea nedrept!

Susanne repetase de multe ori discursul pe care i-l va ține lui Bart la întoarcere, și care îi va distruge viața pentru totdeauna. N-o făcuse imediat, vrând în mod egosit să se mai bucure de câteva momente de fericire alături de el. Îl lăsase chiar s-o sărute pătimaș și se abandonase în brațele lui plângând. Nu avea însă puterea să-i ascundă adevărul multă vreme.

Îi povesti în amănunt ce se întâmplase, sperând încă în adâncul inimii, dar fără să creadă, că nimic din toate astea nu era adevărat.

– Minte! strigă Bart. N-am atins-o în viața mea!

– Aș vrea să te cred! spuse Susanne printre lacrimi. Dar nu putem nega faptele!

– De ce alegi s-o crezi pe Helen mai degrabă decât pe mine? întrebă Bart, furios.

– Pentru că este într-adevăr însărcinată!

Îl implora pe Bart, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, să se căsătorească cu sora ei! Lacrimi de durere îi șiroiau pe obraji.

Stăteau amândoi în mașină, în fața casei Susannei. Seara ar fi putut să fie minunată, cu soarele care dispărea încet la orizont, în timp ce briza răcoroasă începea să adie. Ca întotdeauna la început de toamnă, o pânză subțire de ceață se ridica dinspre țărm și se întindea apoi peste tot ținutul. Dar Susanne nu mai era sensibilă decât la povara care-i apăsa inima.

– O să-i spun câteva cuvinte, țicnitei de soră-ta! bombăni Bart.

– Se întoarce abia mâine. S-a dus să-și petreacă noaptea la o prietenă. Avea nevoie să se îndepărteze de acest loc ca să-și revină. Povestea asta ne-a dat peste cap pe amândouă. Aș da orice ca toate acestea să nu se fi întâmplat! Dar acum nu se mai poate face nimic...

Deschise portiera și, fără să mai privească înapoi, se repezi spre casă.

– Susanne! o strigă Bart de mai multe ori.

Trebui să-și folosească tot curajul pentru a nu se întoarce. Intră în casă și alergă să se arunce pe pat, unde își vărsă toată disperarea. Nu se mai opri din plâns, gândindu-se la această oribilă întorsătură care-i smulgea de lângă ea bărbatul care ar fi trebuit să fie al ei.

A doua zi dimineață, cineva bătu la ușă. Susanne se duse să deschidă. Dar nu era Bart, așa cum se așteptase, ci Howard.

– Oh! exclamă ea. Helen nu este acasă!

Se întrebă brusc cum va reacționa Howard la vestea căsătoriei Helenei cu Bart. Ce păcat! Un bărbat atât de bun...

– Nu pe Helen am venit s-o văd, ci pe tine.

Părea grav, tras la față.

– Pe mine?

– Da. Pot să intru?

– Firește!

Se așezară unul în fața celuilalt. Howard rămase tăcut o vreme.

– Spune-mi, Susanne. Ai vreo idee despre ceea ce se întâmplă?

– Ce vrei să spui?

– Ce a pățit Helen?

Susanne își simți brusc palmele umede. Se șterse pe șortul de blugi. Bineînțeles că știa ce pățise Helen. Dar nu era răspunzătoare de asta.

– Nu înțeleg.

– De câtva timp, este atât de bizară! Mai întâi nu mai vrea să mă vadă. Știi acum sentimentele mele pentru ea, Susanne. Nu pot să renunț, pur și simplu la ea. Am încercat să-i vorbesc, să aflu ce s-a întâmplat. Apoi mi-a spus că se va căsători cu Bart! Dar tu ești logodită cu Bart!

– Am fost! îl corectă ea, arătându-i mâna pe care nu se mai afla inelul.

Nu putea să spună mai mult fără să înceapă să plângă.

– Susanne! Ce s-a întâmplat? Totul mergea atât de bine între mine și Helen!

În fața insistenței și îngrijorării lui Howard, Susanne se dezmetici brusc. Avu ca o străfulgerare.

De când Bart anunțase logodna lor, Helen și Howard fuseseră mereu împreună. La urma urmei, nimic nu era mai firesc dacă, pentru a se consola fiecare de dezamăgirea lui, avuseseră o legătură! Cum de nu se gândise mai devreme?

Fără îndoială, fusese prea tulburată ca să mai gândească...

Fu cuprinsă brusc de o nouă speranță. Poate că Bart îi spusese adevărul? În cazul acesta, copilul ar putea fi al lui Howard și nu al lui Bart? Își cunoștea prea bine sora pentru a ști că era absolut în stare să se folosească de sarcină pentru a pune mâna iarăși pe Bart...

Vocea lui Howard ajungea până la ea ca într-un vis.

– Ți-a spus ceva în legătură cu mine? Ți-a explicat de ce se poartă așa rece cu mine? Aș face orice pentru ea ca să se întoarcă la mine! Dar este foarte greu, nici măcar nu știu ce-mi reproșează!

– O să... vorbesc cu ea, Howard!

– Mulțumesc, Susanne. Știam că pot conta pe tine!

După plecarea lui, Susanne încercă să facă un plan de acțiune. Trebuia să-i spună totul lui Bart, sau să aibă mai întâi o explicație cu Helen? Nu! Era încă în stare să nege și să susțină că este copilul lui Bart.

Până la urmă, îi telefonă lui Bart. După cinci minute, veni la ea. Îi spuse câteva cuvinte despre supozițiile ei în legătură cu Helen și Howard.

– Nu sunt doar supoziții, este o certitudine, spuse el cu voce caldă. Dacă în loc s-o crezi pe sora ta m-ai fi crezut pe mine, toate discuțiile astea n-ar fi mai avut loc. Acum însă, o să-ți dovedesc că nu este copilul meu. Este imposibil. Ți-am mai spus că n-am atins-o. Și să nu-mi mai pui vreodată cuvântul la îndoială!

Făcu câțiva pași prin încăpere.

– Acum, vom da la iveală adevărul! Și știu cum vom face! Cheam-o pe sora ta. Spune-i că m-am întors și vreau să-i vorbesc.

Susanne se supuse și la puțin timp după aceea, Helen era împreună cu ei în salon, cu ochii ei albaștri umezi și larg deschiși.

– Oh, Bart! sunt fericită că te-ai întors! Ți-a spus Susanne ceva...

– Da.

– Îți mulțumesc, Susanne. Bart, îmi pare sincer rău de ceea ce s-a întâmplat, dar...

– Încetează, Helen! zise Bart aspru. Poți să încetezi să mai joci teatru!

– În legătură cu ce?

– Cu sarcina ta!

– Dar este adevărat! Susanne îmi este martoră! A venit cu mine la doctor, a vorbit cu el!

– Și eu, zise Bart.

– Atunci, știi bine că spun adevărul!

– Da, știu că ești însărcinată. Dar adevărul se termină aici. Copilul acesta este al lui Howard! Doctorul mi-a spus că ești însărcinată doar de câteva săptămâni, și călătoria noastră la Baton Rouge a fost mult mai de mult. Este deci imposibil ca acest copil să fie al meu.

Helen îi privi pe rând pe Susanne și pe Bart. Își trecu nervoasă limba peste buzele uscate. Privirea i se întunecă.

Susanne stătea încordată pe scaunul ei. Părea că timpul se oprise în loc. Tot viitorul ei depindea acum de ceea ce va spune sora ei. Îi aștepta răspunsul cu un amestec de neliniște și nerăbdare.

Roșie la față de furie, cu buzele tremurând, sora ei nu-și găsea locul.

– Este adevărat, nu-i așa? insistă Bart. Recunoaște!

Helen rămase tăcută, dar o lacrimă începu să i se prelingă pe obraz. În sfârșit, spuse încet:

– Eram atât de disperată că te voi pierde, încât eram gata să fac orice numai ca să te oblig să te căsătorești cu mine. La un moment dat, m-ai fi iubit iarăși la fel ca înainte...

Ca și cum dintr-o dată lumea s-ar fi repus în mișcare, Susanne îl văzu pe Bart sprijinindu-se de ea și luându-i mâinile.

Cu ochii plini de lacrimi și de fericire, Susanne ridică spre el o privire radioasă.

– Oh, Bart! Cum am putut să fiu atât de proastă și să am încredere în Helen? Dar când doctorul mi-a confirmat că este însărcinată, nu m-am mai gândit la nimic.

Nici măcar nu l-am întrebat ce vârstă are sarcina. Noroc că ai fost mai deștept decât mine!

Bart începu să râdă și dădu din cap.

– Știi, am jucat mult pocher în viața mea. Sunt obișnuit să văd cacialmale!

– Despre ce cacialmale vorbești? întrebă Helen.

– Nici un doctor nu dă asemenea informații decât dacă este autorizat oficial de pacienta sa...

– Vrei... vrei să spui...

– Că n-am fost niciodată la doctorul tău! Tu ești singura care știi de când ești însărcinată!

– Nu trebuia să faci asta, Helen, spuse Susanne. Când mă gândesc la băiatul acela minunat care nu-și dorește decât să te ia de soție! Howard este înnebunit după tine, știi?

Cu obrajii stacojii de furie, Helen le aruncă o privire ucigașă și ieși din cameră trântind ușa.

– Nu... nu înțeleg, spuse Susanne, epuizată de toate aceste emoții. Din moment ce știați amândoi că acest copil nu poate fi al vostru, ce spera să obțină jucând această comedie?

– Mi se pare destul de limpede. A crezut probabil că făcându-te să te îndoiești de mine, va reuși să ne despartă. Trebuie să fi fost convinsă că eram încă sensibil la farmecele ei și că putea să se folosească de ele pentru a mă face să-mi fie milă de ea și s-o iau de soție. Era un plan

destul de nechibzuit, dar știi la fel de bine ca și mine cât de mult îi plac Helenei situațiile teatrale. Era în stare să se agațe de orice...

Două zile mai târziu, familia afla cu stupoare că Helen și Howard se căsătoriseră în secret.

– Crezi că vor fi fericiți? întrebă Susanne.

– Bineînțeles! afirmă Bart. Howard este un bărbat serios și cumsecade, așa cum îi convine Helenei... Și acest copil... este probabil exact ce-i trebuie pentru a se ocupa și de altcineva decât de ea însăși.

– Probabil că vor trece prin momente dificile, zise Susanne. Dar sper că, până la urmă, va fi bine.

– În general, maternitatea are darul să trezească la femei tot ce are mai bun în ea... Vrei să încerci și tu? întrebă Bart, aruncându-i o privire malițioasă.

Susanne roși.

– Poate... Dar sunt deja mamă! Nu uita de Andy...

Bart își pocni degetele.

– Andy! Trebuie să mă duc să-l iau de la școală.

De îndată ce fură toți trei în mașină, Susanne îl liniști imediat pe Andy:

– De data aceasta, chiar voi deveni mama ta!

– Super! exclamă el cu un zâmbet larg. Și Biscuit? Va deveni fratele meu!

Începură cu toții să râdă.

– Cam așa! răspunse Susanne. În orice caz, vom face parte din aceeași familie!

Bart opri mașina în fața casei familiei L'Anjeau.

– Acum, șterge-o, îi spuse el fiului său, du-te la doamna L'Anjeau. În după-amiaza asta, ea se va ocupa de tine. Susanne și cu mine trebuie să ne ocupăm de pregătirile pentru nuntă.

Andy nu mai aşteptă şi o şterse spre casă.

– Acum, trebuie să terminăm o treabă care a rămas în suspensie, spuse el.

O luă spre docuri şi opri maşina în dreptul unei bărci. Licărirea maliţioasă care strălucea în ochii lui îi trăda îndeajuns intenţiile.

– Nu înainte de nuntă, Bart Stone! protestă Susanne în timp ce el o ajuta să urce la bord.

– Mi se părea totuşi că un mic "aperitiv" ar fi fost potrivit... Îţi este cumva frică de tine când eşti cu mine?

– Ştii bine că da! răspunse ea zâmbind şi abandonându-se în braţele lui.

Apusul de soare iriza reflexe roz peste apele albastre ale mării, în timp ce "Helanne" se îndepărta încet de golf.

Sfârşit